

Nhóm Tổ Tông Xuyên Việt Của Ta

Contents

Nhóm Tổ Tông Xuyên Việt Của Ta	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	56
12. Chương 12	62
13. Chương 13	67
14. Chương 14	72
15. Chương 15	77
16. Chương 16	83
17. Chương 17	89
18. Chương 18	94
19. Chương 19	101
20. Chương 20	107
21. Chương 21	115
22. Chương 22	121
23. Chương 23	127
24. Chương 24	132

Nhóm Tổ Tông Xuyên Việt Của Ta

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân HP, HE. Nhân vật chính: Salazar Slytherin, Godric Gryffindor. Vai phụ: Albus P.

1. Chương 1

Tiệc khai giảng của trường Hogwarts đã được dự đoán là được tái nhập sử sách.

Ngay khi Dumbledore mỉm cười tuyên bố tiệc tối bắt đầu, lễ đường an tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh bạo liệt, hai người dính đầy máu đột nhiên xuất hiện ở trung tâm của lễ đường. Bọn họ thoạt nhìn chặt vật cực kỳ, người tóc vàng còn có thể miễn cưỡng đứng, người tóc đen hầu như ngã phịch ở trong ngực hắn. Hai người vừa xuất hiện liền ngã xuống đất, sau đó liền bắt đầu chỉ trích lẫn nhau.

Thiếu niên tóc vàng trước tiên oán giận nói: “Chúng ta đã nói là chỉ trộm một chút thảo dược!”

“Không phải cậu nói muốn trường kiểm của yêu tinh trong bảo tàng của hắn hay sao?” Một người khác cũng rất bất mãn.

“Tớ chỉ nói thôi, hơn nữa cho dù có thật sự động thủ cậu cũng nên trước tiên nói cho——” thiếu niên tóc vàng ngẩng đầu, đột nhiên im miệng. Lông mi của hắn giật giật, đôi mắt xanh biếc trợn to, hình như nhìn thấy tình cảnh bất khả tư nghị gì, thanh âm của hắn đều trở nên trống rỗng: “Salazar...”

“Cái gì?” Thiếu niên tóc đen lúc này mới có chút không kiên nhẫn hỏi. Hắn cúi đầu đẩy chân đồng bạn ra khỏi chân của mình, lúc này mới ngẩng đầu.

Ba giây sau, hai người đồng thời nhảy dựng lên. Thiếu niên tóc vàng trong nháy mắt đã hoàn thành xong ba chuyển rút kiếm, giậm chân tại chỗ tiến lên đứng xoay lưng về phía đồng bạn của mình và lập một cái ma pháp phòng hộ. Mà đồng bạn của hắn đứng tại chỗ không hề động, một cây trượng còn dài hơn cả người đột nhiên xuất hiện trong tay hắn. Ai cũng không phát hiện hắn lấy ra pháp trượng từ chỗ nào, thế nhưng mỗi người đều nhìn thấy đôi mắt dần dần biến đỏ của hắn. Những tiểu vụ sư ở gần hắn thậm chí nhìn thấy con người màu đồng giống xà trong đôi mắt màu đỏ kia, vì thế bọn họ phát ra những âm thanh hút không khí kinh hãi.

“...Chúng ta có phải đi nhầm chỗ hay không?” Thiếu niên tóc vàng hơi nghiêng đầu hỏi. Thanh âm của hắn vờ vì nghi hoặc mà thả ra rất nhẹ, ánh mắt vững vàng nhìn chằm chằm mấy vụ sư trưởng thành bên trên.

“Không có khả năng.” Thiếu niên tóc đen trả lời. Lông mày của hắn nhíu chặt, đỉnh pháp trượng hóa thành một luồng khói đen quấn quanh đầu ngón tay hắn, cho dù những người không biết làn khói đen ấy có tác dụng gì cũng cảm thấy rõ ràng tính nguy hiểm của nó. Nhóm tiểu vụ sư kinh hoàng không ngớt, đều liều mạng lui sang hai bên.

Dumbledore bị thiếu niên tóc vàng chú ý trọng điểm đi ra từ phía sau bàn. Cụ trước tiên làm một câu thần chú mở rộng thanh âm cho mình, một tiếng “An tĩnh——” như sấm vọng vang khắp lễ đường. Nhóm tiểu vụ sư hốt hoảng ngẩng đầu nhìn về phía cụ Dumbledore đi xuống đài cao, dưới ánh nhìn của mọi người đi tới trước mặt của hai thiếu niên.

“Ta là hiệu hiệu trưởng của trường học ma pháp Hogwarts, Albus Dumbledore, chẳng biết hai vị là?”

“Hogwarts...Trường học ma pháp?” Thiếu niên tóc vàng lặp lại một lần, biểu tình lạnh như băng không chỉ không giảm bớt mà lại trở nên càng thêm lạnh tức (lạnh đậm và nghiêm túc): “Đây là ý gì?”

Một vòng trận pháp vàng óng bỗng nhiên tràn ra từ phía sau hắn, không biết thiếu niên tóc đen thừa dịp hai người đối thoại đã làm cái gì, trên cánh tay nâng lên của hắn còn quấn một vòng tròn ma pháp trận phức tạp, ma văn mỏng manh ở trung tâm của pháp trận quấn thành một loại phù văn khế ước không quá rõ ràng. Một giây kế tiếp, Hogwarts phát sinh một trận thanh âm trầm thấp, trần nhà u ám bỗng nhiên tán đi, ánh trăng hiện ra trên bầu trời, những ngôi sao đêm hiện thân trong bóng tối, mọi người ở trong lễ đường đều cảm thấy một loại cảm giác hít thở không thông, ép đến nỗi bọn họ không thở nổi.

“Chờ đã...” Thiếu niên tóc vàng giơ lên một tay ngăn chặn đồng bạn phát động công kích. Mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Dumbledore, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn: “Ta là Godric Gryffindor, chủ nhân của Hogwarts. Xin hỏi các hạ tại sao lại ở trong tòa thành này?”

Cái tên này quanh quẩn ở trong lễ đường an tĩnh, đổi lại một đám âm thanh hít không khí. Ngay cả chỗ ngồi của các học sinh đều rối loạn, nhóm giáo sư vốn đang đề phòng đều quay sang nhìn về phía hai người, ngay cả Snape luôn luôn giỏi về khống chế biểu tình đều lộ ra sự mất khống chế.

Dumbledore cũng sợ run, trong chốc lát mới tìm được thanh âm của mình: “Ta nghĩ...Có lẽ hai vị nguyên ý chuyển sang nơi khác nói? Dù sao...” Cụ nhìn thoáng qua góc áo vẫn còn đang thấm đầy máu của bọn họ, dùng tay lau dấu mờ.

Có vài giây, tất cả mọi người đều nghĩ hai người khách đột ngột mà đến sẽ phát động công kích. Thế nhưng thiếu niên tóc đen bỗng nhiên tán đi ma pháp trên tay, pháp tượng của hắn vô thanh vô tức tiêu thất giống như lúc xuất hiện, sao trên bầu trời của lễ đường biến mất, mây đen che lại ánh trăng. Godric không nhìn được quay đầu lại nhìn thoáng qua Salazar, người sau lắc đầu với hắn. Hắn chớp mắt, cũng an tĩnh thu hồi kiếm.

Bọn họ theo Dumbledore đi ra lễ đường, trong nháy mắt rẽ vào đường khác, Salazar quay đầu nhìn thoáng qua lễ đường. Nhóm tiểu vụ sư vốn đang nghiêng người rướn cổ nhìn theo bóng lưng của hắn bị dọa đến nỗi ngã ra sau, nhưng hắn không làm cái gì cả, mặt không thay đổi đi theo hai người khác.

Ra lễ đường, Dumbledore không mang theo bọn họ đi mật đạo mà là dẫn theo bọn họ quy quy củ củ đi dọc theo bậc thang đi về phía phòng hiệu trưởng. Hành lang treo đầy bức họa và bậc thang biết di chuyển làm cho bước chân của hai người họ chần chờ, Godric nhiều lần nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Khi đi tới lầu ba, cầu thang lại chuyển đến một nơi khác, khi đợi nó quay trở lại Dumbledore mới rốt cuộc có thể thanh tỉnh lại những suy nghĩ hỗn loạn của mình, cười nói với Salazar: “Ta nghĩ vị này chính là Slytherin các hạ?”

Cụ vốn định đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này, thế nhưng lại không nghĩ rằng hai người này lại phản ứng vô cùng kịch liệt với câu nói của cụ. Tay của Godric lập tức chạm vào chuôi kiếm, ánh mắt vốn trở nên hòa hoãn lại một lần nữa trở lên băng lãnh. Dumbledore không hiểu mình nói sai cái gì, chỉ có thể tiếp tục duy trì nụ cười hữu hảo nhìn bọn họ.

“...Người biết rõ ta?” Salazar không hiện ra điềm báo công kích như Godric. Hắn nháy mắt một cái, ánh mắt lần đầu tiên rơi vào khuôn mặt của Dumbledore. Mắt của hắn đã khôi phục màu xanh nhạt vốn có, nhìn vào dĩ nhiên làm cho người ta có cảm giác khéo léo.

“Trên thực tế, danh tiếng của hai vị rất lớn, chỉ ít...Là vào lúc này.” Dumbledore mỉm cười nói. Thang lầu đúng lúc đó quay trở về, cụ là người đầu tiên bước lên: “Nghe có chút không thể tin được, thế nhưng...” Cụ dừng một chút, nhất thời cũng không tìm được từ gì để hình dung, chỉ có thể sờ sờ râu mép: “...Ma pháp huyền bí, là chúng ta cố gắng cả đời cũng không cách nào tưởng tượng.”

Godric đối với lời nói của hắn từ chối cho ý kiến. Hai người trao đổi một ánh mắt phía sau lưng Dumbledore, Salazar làm một động tác rất không hữu hảo: Ngón tay dựng thẳng lên của hắn xoẹt ngang qua cổ, hỏi nhìn Godric.

Godric: “...”

Hắn mãnh liệt lắc đầu, làm ra thủ thế chờ một chút.

Khi đi đến trước cửa phòng hiệu trưởng lại phát sinh một chuyện ngoài ý muốn—khi hắn đọc khẩu lệnh mở cánh cửa đi thông đến lối vào phòng hiệu trưởng, Salazar không có ý đi vào, mà đứng nhìn hai bức tượng quái thú trước cửa mấy giây, sau đó lắc đầu với Godric. Vì vậy Godric cũng kiên quyết cự tuyệt tiến vào phòng hiệu trưởng. Rơi vào đường cùng, Dumbledore chỉ có thể tạm thời mượn phòng làm việc của giáo sư McGonagall, lúc này mới có thể ngồi xuống nói chuyện với hai người.

“Đầu tiên, ta muốn báo cho hai vị một việc.” Sau khi ngồi xuống, Dumbledore nói: “Bây giờ là năm 1991 sau công nguyên.”

Năm 1991 sau công nguyên.

Godric ngồi chờ ra một lúc rồi mới mạnh mẽ đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Hắn chạy nhanh ra chỗ cửa sổ nhìn về phía bên ngoài một chút, lại quay đầu xem Salazar. Biểu tình của Salazar không tốt hơn hắn một chút nào, thậm chí phải nói là phi thường ngốc. Hắn ngơ ngác nhìn Dumbledore, giống như luống cuống mà đem ngón tay nhéo đến nhéo đi. Thấy ám hiệu của hắn, Godric cụt hứng mà quay về chỗ ngồi, làm một bộ dáng thất hồn lạc phách.

Dumbledore đợi mấy phút, mở miệng lần nữa: “Ta——”

Cụ mới nói xong một âm tiết, Godric đã giơ lên tay ngăn lại cụ. Hắn chăm chú hỏi: “Người nói người là...hiệu trưởng...trường học ma pháp...Hogwarts” mấy chữ cuối cùng bởi vì chưa quen thuộc mà nói tương đối đông cứng: “Ý là, người là lãnh đạo của những người khác?”

Dumbledore suy nghĩ một chút, ôn hòa nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

Godric như có điều suy nghĩ gập đầu, lần thứ hai trao đổi một ánh mắt với Salazar.

Dumbledore bỗng nhiên ý thức được không ổn, nhưng chẳng kịp chờ hấn làm ra phản ứng, Salazar đột nhiên ngừng đầu. Ma pháp cường đại đột nhiên ép về phía cụ từ bốn phương tám hướng, cho dù là Dumbledore cũng đều hít thở không thông. Godric giang hai tay ra, mấy đạo bạch quang làm thành một cái lá chắn bao phủ cả căn phòng này, bọn họ cũng không có ngâm xương chú ngữ thể nhưng uy lực ma pháp mạnh mẽ đến ngay cả khung cửa sổ đều run rẩy nhẹ. Dumbledore huy động ma trượng bày ra tầng tầng lớp lớp ma pháp phòng hộ xung quanh mình, vội vàng nói: “Ta không có —— ”

Thanh âm của cụ bị bao phủ bởi vô số thanh âm tê tê. Khói đen sền sệt tỏa ra từ đầu ngón tay của Salazar, rơi xuống đất hóa thành một con Vũ Xà có cánh. Chúng nó vừa tiếp xúc đến mặt đất liền nhanh chóng leo về phía cụ, thân thể nhanh chóng tăng trưởng, trong chớp mắt cả phòng đều tràn đầy bóng của Vũ Xà. Chúng nó vũ động hai cánh che lại đường nhìn của Dumbledore, cụ không thể không phát ra vài câu chú ngữ để ngăn cản bọn chúng tiếp cận. Nhưng mà cụ vừa mới di chuyển chân một cái, xiềng xích chẳng biết ở phía sau cụ từ lúc nào đã xông lên, cứng rắn trói lại hai chân của cụ dính chặt xuống đất. Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét cao vút của phượng hoàng, đó là phượng hoàng cảm giác được chủ nhân gặp nguy hiểm nên bay tới. Salazar thần sắc không biến, trong tay lại xuất hiện cây pháp trượng dài đặc biệt kia, một cái đầu lâu to lớn hiện ra từ đỉnh pháp trượng, nó lao ra cửa sổ, cái miệng to lớn nuốt cả người phượng hoàng vào. Biểu tình của Dumbledore rất cục trở nên nghiêm túc, ma lực mạnh mẽ hóa thành chú ngữ phá tan xiềng xích và Vũ Xà, gian phòng bị khói đen bao phủ khôi phục lại sáng sủa trong một thời gian ngắn, nhưng một ngọn lửa địa ngục lại bốc lên, lần thứ hai áp bách lão nhân lùi đến bên cửa sổ.

Dumbledore phạm vào một sai lầm, từ trước đến giờ đều là Salazar công kích, Godric ngoại trừ ngay từ đầu bày một lớp phòng ngự thì không làm gì nữa, thế nên cụ quên mất kỳ thực đối thủ của mình có hai người. Cái giá phải trả là, khi cụ bị bức bách đến cửa sổ, Godric chẳng biết luôn đến phía sau cụ từ lúc nào đã dùng một cái ma pháp ràng buộc trói trụ cụ, đợi đến khi phượng hoàng vất vả thoát khỏi đầu lâu, giùng giàng chạy ào vào gian phòng, tất cả đã kết thúc, Dumbledore bị ràng buộc ở ghế trên không nhúc nhích, phượng hoàng đáng thương vừa mới bay vào phòng đã bị ma pháp đã được chuẩn bị sẵn của Salazar nhốt lại, nó phát ra một tiếng kêu thê lương, giống hệt như một con gà tây vô cùng to bị khói đen trói lại.

“Đây là phượng hoàng sao?” Godric chần chờ nhìn phượng hoàng xui xẻo.

“Ừm.” Salazar khẳng định: “Xử lý như thế nào?”

“Tôi cũng không biết... Trước tiên cứ tìm một nơi nhốt nó đi, thứ này đánh không chết lại không nuôi được.” Godric ghét bỏ nhìn thoáng qua phượng hoàng.

Salazar ồ một tiếng, nhìn chung quanh một chút, kéo ra ngăn kéo bàn làm việc của giáo sư McGonagall ném con phượng hoàng đang co rút lại thành một đoàn vào, dùng lực đóng lại ngăn kéo —— mắc kẹt.

Salazar: “... Thật mập.”

Phượng hoàng không may bị kẹp vuốt đau đến rơi cả nước mắt: “...”

Salazar mặt không thay đổi một lần nữa kéo ngăn kéo ra, đưa tay đẩy đẩy phượng hoàng vào bên trong, lại một lần nữa dùng lực đóng ngăn kéo lại — lần này thành công, nếu như quên đi đồng lông đuôi sắc sỡ bị kẹt ở bên ngoài của nó.

Đồng lông đuôi kia run lên, ử rử.

Dumbledore: “...”

Fox người có khỏe không Fox! Chịu đựng a Fox!!!

“Chúng ta vào vấn đề chính đi.” Godric mở miệng gọi về lực chú ý của Dumbledore. Thanh âm của hắn coi như ôn hòa, thế nhưng tay phải vẫn đặt ở trên chuôi kiếm thời khắc đề phòng, có lẽ cũng có thể nói là một kiểu uy hiếp: “Người biết thân phận của Salazar từ chỗ nào? Đã nói cho những người nào?”

Dumbledore không nghĩ tới hắn sẽ hỏi vấn đề này. Cụ còn tưởng rằng hắn sẽ truy vấn vấn đề chân thật của số năm. Cụ còn nhớ rõ biểu tình đề phòng của hai người khi cụ nói đến tên của Salazar, không khỏi nhìn thoáng qua Salazar.

... Sau đó phát hiện hắn đang nghiêm túc ngồi trước ngăn kéo, cố gắng nhét cái đuôi của phượng hoàng vào trong ngăn kéo qua khe hở: “...”

Từ nơi sâu xa tựa hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Fox a...

2. Chương 2

Godric đợi mười mấy giây, phát hiện Dumbledore không chỉ không trả lời, còn nhìn chăm chăm vào một hướng khác. Hắn nhìn theo tầm mắt của cụ, nhìn thấy Salazar đang phát sầu chuyện làm sao đem một chút lông tơ cuối cùng nhét vào trong ngăn kéo.

Godric: “... Chứng ép buộc của cậu nhất định phải phát tác vào lúc này sao, Sasa?”

“Không được gọi tớ là Sasa!” Salazar phản xạ có điều kiện nói, nói xong mới quay đầu lại nhìn hắn: “Làm sao vậy, hắn không chịu nói sao?”

Godric nhìn về phía Dumbledore: “Hình như là như vậy, nếu không trước tiên cứ giết hắn đi, dù sao bên ngoài còn có rất nhiều, không thiếu một lão đầu râu bạc.”

Lão đầu râu bạc Dumbledore: “...”

Tuy rằng ta quả thật là râu bạc cũng là lão đầu thế nhưng cũng không nên trực tiếp gọi ra như vậy a!!!

“Khụ!” Cụ phải cắt đứt hai người: “Có lẽ trước khi chết ta có thể có cơ hội nói một câu?”

Hai người đều nhìn cụ.

“Ta thật cao hứng Minerva cũng thích quyển sách này —— ở giá sách tầng thứ hai, quyển thứ sáu từ bên trái.” Cụ trừng mắt nhìn.

Godric đi tới trước kệ sách, nhìn thấy quyển sách kia. Hắn phóng xuất ma lực kiểm tra một chút, không có chú ngữ dị thường, lúc này mới lấy quyển sách kia ra ngoài. Tên in trên gáy sách làm hắn sững sốt: “Hogwarts một đoạn giáo sử?”

Hắn lại mở ra kiểm tra một lần, bỗng nhiên thấy một chương và mục, nhất thời ánh mắt ngưng lại.

“Làm sao vậy?” Salazar hỏi.

Godric không có dấu hiệu nào phì cười.

“Ha ha ha ha ha ha! Trí thông minh hơn người là tài phú lớn nhất? Đây là Rowena nói? Nữ nhân điên kia? Ai viết sách như thế vậy?” Hắn cười đến thở không được: “Còn có câu này: Cái tên Hogwarts là do Rowena nói ra, cũng nhận được sự tán thành của những người khác. Tên gọi bắt đầu từ một giấc mơ của Rowena: Một con lợn mang nàng tới một vách đá bên hồ, về sau Hogwarts xây ở trên vách đá này... Ha ha ha ha ha ha ha!”

Salazar suy nghĩ một chút: “Tớ nhớ là tên Hogwarts chính là nàng lấy, thực sự bắt nguồn từ heo sao?”

“Cái này quả thật là đúng.” Godric gật đầu: “Nhưng đó là do sau khi nàng ăn vỏ cây ba tháng, oán niệm đến nỗi nằm mộng cũng muốn ăn thịt heo... Còn có ở đây!” Hắn lật lật quyển sách, lại tìm đến một bức tranh minh họa khiến hắn vui. Hắn đưa bức tranh một người hói đầu, sắc mặt tái nhợt, râu mép lác đác lơ thưa đưa cho Salazar, cười đến quỳ cả trên mặt đất: “Salazar Slytherin... Ha ha ha ha hắc đây là cậu?”

Salazar cẩn thận nhìn tranh minh họa mấy lần: “Không, đây là một tên vampire sắp chết đói.”

Godric: “Ha ha ha ha ha ha ha!”

Dumbledore: “...”

Mời các người tôn trọng tâm tình của một độc giả khác có được không? Cảm giác đọc giáo sử nhiều năm như vậy đều phí công! Ngã!!!

Godric nở nụ cười vài phút mới miễn cưỡng dừng lại. Hắn ngồi dưới đất, lật sách đến trang đầu tiên, đọc cẩn thận và nhanh chóng. Khi hắn đọc sách, Salazar đi kiểm tra ma pháp ràng buộc một chút rồi cũng đi tới kệ sách. Ánh mắt của hắn xẹt qua một quyển sách thần chú biến hình, tùy ý rút ra một quyển lật một cái, kinh ngạc khó có thể che giấu hiện ra trong mắt hắn.

“Chú ngữ...”

“Cái gì?” Godric thuận miệng hỏi.

Salazar ngồi xổm xuống, mở sách trước mặt hắn: “Là chú ngữ, chú ngữ biến hình.” Hắn suy nghĩ một chút, nói bổ sung: “Có vẻ như là biến chủng của chữ La Mã.”

Godric nhìn lướt qua, cũng kinh ngạc. Hắn thậm chí để quyển sách trong tay xuống, cầm lấy quyển biến hình thuật cao cấp ở trong tay hắn đọc nhanh chóng. Phía sau bọn hắn, mắt của Dumbledore sáng lên, trong lòng có một suy đoán.

“Quá kỳ diệu...” Godric thử đọc lên một câu chú ngữ, bàn công tác lập tức biến thành một con nai đực màu nâu lốm đốm, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới đi lui trong phòng. Hắn không chớp mắt nhìn con nai đực, giọng nói khó nén kích động: “Ma lực của tớ tiết kiệm một nửa!” Hắn nói xong, ánh mắt lấp lánh nhìn Dumbledore: “Tớ biết tại sao ma lực của bọn họ lại ít như vậy rồi! Bọn họ học được một phương pháp thi triển ma pháp càng hữu dụng!”

Ma lực của ta rất ít sao... Dumbledore buồn bực trong lòng.

Thần sắc Salazar khê động: “Nói như vậy, chú ngữ là thực sự?”

“Đương nhiên là thực sự!” Godric nhảy dựng lên. Hắn kích động đi vài vòng trong phòng: “Sasa, thứ này là thật sự! Ma chú! Là ma chú thật!”

“... Đã bảo không được gọi tớ là Sasa!” Salazar khoát tay vỗ quyển sách vào mặt hắn.

Godric thoát nhìn tỉnh táo một ít. Hắn nhanh chóng bước đến cởi bỏ ma pháp ràng buộc cho Dumbledore, trịnh trọng nói: “Ta xin lỗi vì hành vi lúc nãy của ta, ngài quả thật là một vị vu sư đáng kính.” Hắn thập phần cảm khái: “Ta không nghĩ tới thủ hạ của ngài lại có trình độ ma pháp cao thâm như vậy, nói vậy chắc ngài còn đi xa hơn trên con đường này!”

Chỉ là một quyển thần chú biến hình cao cấp mà thôi, đây là chú ngữ mà những tiểu vụ sư lớp năm đã có thể nắm giữ ... Dumbledore lại buồn bực trong lòng một trận. Nhưng cụ vẫn cười hiền hòa lắc đầu: “Không có gì, ta có thể lý giải... Chỉ là, tên và sự tích của Slytherin các hạ rất nhiều người đều biết rõ...” Cho nên nhóm tổ tông, cầu đừng giết!

Những lời này khiến cho sự hưng phấn của Godric không còn sót lại một chút gì.

“Rất nhiều người?” Long mày của hắn nhíu lại thật sâu: “Người của Đan Mạch và người của giáo đình đều biết?”

“Ày...” Dumbledore không nghĩ tới sẽ là đáp án này: “Trên thực tế... Giáo đình đã không hề đối địch với vụ sư, còn người Đan Mạch, nếu như ý của ngài là người Đan Mạch đã xâm lấn nước Anh vào một ngàn năm trước, ta nghĩ bọn họ sớm đã lui về lãnh thổ của mình.”

“Một ngàn năm...” Godric hoảng hốt một chút. Hắn mới nhớ tới bây giờ đã không phải niên đại của mình. Huyền ảnh di hình lại có thể vượt qua thời gian ngàn năm, ngấm lại cũng chỉ có thể giải thích bằng trò đùa giai của Merlin?

“Ta có một bộ ma pháp sử, có lẽ đó chính là điều hai vị cần.” Dumbledore ôn hòa nói.

Godric ngẩng đầu nhìn cụ, cúi đầu xem giáo sử, lại ngẩng đầu nhìn về phía cụ.

Dumbledore đọc được sự không tín nhiệm nồng đậm từ trong ánh mắt của hắn: “...”

“Ta nghĩ ghi chép trong ma pháp sử vẫn tương đối có thể tin.” Dumbledore nói.

Godric nhìn thoáng qua Salazar: “Tớ đọc quyển này, giờ đến phiên cậu đi đọc ma pháp sử.”

“Không, tớ không cần xem người khác viết tinh tinh!” Salazar lập tức nói.

Dumbledore: “Cái kia, ma pháp sử vẫn rất...”

“Cậu ngay cả truyện linh tinh do lão sư viết ra còn có thể đọc, xem thêm một quyển có làm sao!” Godric trả lời.

“Lão sư sẽ không viết tớ thành một tên Vampire hói đầu!”

Dumbledore: “Kỳ thực ma pháp sử thực sự...”

“Ai biết sau khi cậu lớn lên có hói đầu hay không đâu!” Godric hừ một tiếng.

“Tớ mới không hói đầu!!!” Salazar tức giận ném sách:

“Đến quyết đấu đi!!!”

Dumbledore: “...”

Các người có thể hảo hảo nghe lời ta nói hay không a...

Khắc khẩu vẫn còn tiếp tục.

“Tớ lại không nói sai, đỉnh đầu của cậu chỉ có một cọng lông, rớt thì không phải là hói sao!”

“Cậu mà dám động vào lần nữa thì tớ sẽ lột sạch tóc của cậu!”

“Ai sợ ai!”

“&... # %!”

“*@##&!”

Dumbledore phải phát ra tiếng ho khan để chấm dứt sự khắc khẩu ấu trĩ của hai người.

“Về vấn đề ma pháp sử, chúng ta có thể giữ đến ngày mai thảo luận.” Cụ dừng một chút, nhìn hai người đầy máu: “Ta nghĩ hai vị có thể tắm trước, ăn một chút gì đó rồi nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, như thế nào?”

Godric và Salazar giằng co trong chốc lát, thỏa hiệp. Dumbledore thở phào nhẹ nhõm, dẫn dắt bọn họ đi ra phòng làm việc của McGonagall, vừa đi vừa nói: “Hai vị có thể tạm thời nghỉ ngơi một đêm ở phòng khách.”

“Phòng khách...” Godric nhắc lại.

Hogwarts có phòng khách, là để chuẩn bị cho những vụ sư đến ghé thăm, thế nhưng lại rất ít được dùng. Tất cả khách phòng đều tập trung ở một tầng, giống như một phòng nghỉ công cộng, chỉ là nhỏ đi rất nhiều. Gia tình dọn dẹp khách phòng vô cùng chỉnh tề, sô pha với màu sắc ấm áp bên cạnh lò sưởi, vài cánh cửa gỗ đi thông với những căn phòng khác nhau. Sau khi Dumbledore giới thiệu sơ lược, đang định rời đi thì lại phát hiện ra hai người cũng đi theo cụ ra khỏi phòng.

“... Hai vị còn có chuyện gì sao?”

“Đi trong hồ tắm rửa.” Godric nhún nhún vai. Hắn thấy Dumbledore trong nháy mắt vẻ mặt cứng ngắt, khẩn trương hỏi: “Chẳng lẽ... Một ngàn năm sau không còn hồ Đại Lục sao?”

“Hồ Đại Lục... Nếu như ngài chỉ cái hồ bên ngoài trường học, ta nghĩ là có, chỉ là hiện tại nó có một cái tên

mới, Hắc Hồ.” Dumbledore chết lặng nói.

“Quá tốt.” Godric tràn đầy phấn khởi đi ra ngoài: “Hi vọng những tên nhân ngư kia đều ngủ, ta cũng không muốn tắm được một nửa còn phải đánh nhau với chúng nó...”

“... Thế nhưng ngài có thể tắm trong phòng tắm.” Dumbledore chật vật nói. Cụ đột nhiên có chút đồng tình với hai vị sáng lập, cho dù ma lực của cụ rất! Ít!, thế nhưng ít ra cụ không cần phải đi đến trong hồ để tắm mà là có thể thư thư phục phục nằm trong bồn tắm.

“Như vậy quá phiền toái.” Godric nhủ: “Ta không muốn lãng phí ma lực.”

Hài tử, trước kia cậu đã phải trải qua quãng thời gian khốn khổ như thế nào... Dumbledore mặt mang thương xót, biểu diễn cho hắn biết làm thế nào để có thể có nước nóng chảy ra từ vòi hoa sen cùng với xà bông. Biểu tình của Godric đủ để cho cụ nhớ cả đời, vị kỵ sĩ Gryffindor được lịch sử ghi chép là anh minh dùng cảm này ôm vòi nước, cảm động đến nước mắt đều sắp rơi xuống. Hắn liếc mắt ngoác với Salazar, dùng một loại giọng điệu hân hoan khiến cho ngực Dumbledore phải đau xót mà nói với hắn: “Salazar! Chúng ta có thể tắm nước nóng! Không cần nấu nước!”

Mà nổi tiếng với sự am hiểu giả dối, Slytherin các hạ lấy tay thử một chút nước ấm, trên khuôn mặt lộ ra một.... nụ cười hồn nhiên khiến Dumbledore rưng rưng.

“Merlin ban ân!” Hắn vui sướng nói.

Dumbledore cáo biệt bọn họ trở lại phòng hiệu trưởng. Hắn dùng khăn tay xoa xoa kính mắt, nói với McGonagall giáo thụ đã sớm đứng chờ ở nơi đó: “Đây là một ngày đáng giá kỷ niệm, Minerva.”

“Hai vị kia... Thật là người sáng lập Hogwarts?” McGonagall tò mò hỏi.

“Ta nghĩ đúng thế.” Dumbledore chậm rãi nói: “Bọn họ vừa mới hữu hảo chỉ ra một số điều lệch lạc trong giáo sử, thật khó tưởng tượng chúng ta dĩ nhiên vẫn không có phát hiện.”

“Lệch lạc?” McGonagall nghi hoặc.

“Ví dụ như bức họa của Slytherin các hạ thật ra là một lão Vampire hít đầu mạo danh thể thân.” Dumbledore nói: “Cùng với tên của Hogwarts là do Ravenclaw nữ sĩ đối quá quá độ sinh ra ảo giác, lại như Gryffindor các hạ tựa hồ không am hiểu thuật biến hình như trong giáo sử ghi chép, còn có Slytherin các hạ ra vẻ rất để ý đến vấn đề hít đầu...”

McGonagall đã đại ra: “...”

Xong, ta cảm giác mình nghe được thật nhiều lịch sử đen tối.

“... Ta nghĩ ta còn quên mất cái gì.” Dumbledore mười ngón chống cằm, rơi vào trầm tư.

Phượng hoàng Fox bị trói thành một đoàn cứng rắn nhét vào trong ngăn kéo bàn công tác của McGonagall giáo thụ, đuôi còn bị chẻ ra thành ba phần: “...”

Chủ nhân! Không nên bởi vì ta không xuất hiện trong chương này mà giả vờ như ta không tồn tại a!!!

3. Chương 3

Khi trăm nghìn ngọn nến màu vàng trong lễ đường sáng lên từng cái một thì nhóm tiểu vụ sư hưng phấn đến hơn nửa đêm mới ngáp liên mềm bò dậy từ trên giường. Bọn họ máy móc đưa hai chân đi đến phòng rửa mặt rồi lại đi ra phòng nghỉ công cộng.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Godric đang ngồi chờ ra trước mấy cái đĩa trên bàn ăn.

Gryffindor và Salazar Slytherin.

“Đây là vật gì?” Godric chỉ vào sốt cà chua với màu đỏ điểm lệt lệt

Người bị hỏi chính là Harry bị Ron hưng phấn kéo dậy từ sáng sớm, bọn họ mới ngồi trong lễ đường được năm phút thì Godric và Salazar đi đến. Toàn bộ tiểu vụ sư trong lễ đường đều kích động đến đỏ cả mặt, chỉ trừ Harry từ nhỏ đã lớn lên ở thế giới Muggle nên vẫn không quá miễn cảm với cái từ ‘Người sáng lập Hogwarts’ này. Cậu bị một đám tiểu phù thủy chen ép đến nổi tỉnh táo dị thường, cho nên Godric mới đặt móng ngồi bên cạnh cậu, lại còn hữu hảo nói chuyện với nhau.

“Sốt cà chua.” Harry nói. Mặc dù đây là lần gặp mặt đầu tiên nhưng có lẽ nụ cười trên mặt Godric quá xán lạn nên khiến cho cậu sinh hảo cảm. Từ nhỏ đến lớn có rất ít người lộ ra nụ cười nhiệt tình với cậu như vậy, dượng và dì của cậu đều không tiếc sức lực tuyên truyền cậu thành một tên tội phạm thiếu niên.

“Sốt cà chua...” Godric nhớ kỹ từ ngữ xa lạ này. Hắn nhìn sốt cà chua đỏ au, lại hỏi: “Như vậy... Nó được làm bằng cái gì?”

“Ày... Máy xay, chắc là thế?” Harry nói.

Máy xay, lại một từ đơn xa lạ. Godric nhìn một vòng, nhóm tiểu phù thủy xung quanh liền làm bộ cúi đầu bận rộn hưởng thụ bữa sáng. Hắn thấy rất nhiều người đều đem sốt cà chua lau ở trên rất nhiều thứ không biết tên, mùi thơm mê người kích thích dạ dày của hắn, nhưng hắn thờ dãi, không có động chạm đến những thức ăn giống như vậy, mà là nhìn về phía Salazar vẫn luôn trầm mặc không nói: “Cậu nghĩ nó có thể ăn sao?”

“Nó giống như một miếng thịt bị đập nát bét.” Salazar nói.

Ron đang bối loạn sốt cà chua lên lạp xưởng suýt chút nữa rớt dao nhỏ.

“Tớ nghĩ nó trông giống những cái lạp xưởng mà nhóm Muggle ăn hơn, cái loại mà cho máu heo vào ý.” Godric làm động tác phụ họa: “Cắn một cái, máu cũng sẽ phun ra ngoài...”

Navy ngồi đối diện bọn họ cũng buông xuống đĩa ăn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn sốt cà chua.

“Nó, nó chỉ là sốt cà chua mà thôi...” Harry chập vạt nói.

“Vậy thì cái này?” Godric chỉ vào một bát khoai tây xay hỏi: “Hình như nó là hạt cát?”

“Là khoai tây xay.” Harry giải thích.

“Cái này cũng có thể ăn sao?” Godric dùng nĩa ăn đâm một chút, lưu lại bốn lỗ tròn trên bát khoai tây xay. Hắn có chút ngạc nhiên nhìn đĩa ăn trong tay: “Loại vũ khí này ta chưa từng thấy qua, các người gọi nó là cái gì?”

“Đây không phải là vũ khí, là bộ đồ ăn, chúng tôi gọi nó là nĩa ăn...” Harry vô lực nói.

“Được rồi, có vẻ như rất thuận tiện.” Godric gật đầu. Hắn nhìn bàn dài để đầy mỹ thực, xoay xoay nĩa ăn trong tay vài vòng rồi phập một phát cắm vào trên bàn: “Xúc cảm không tệ, chính là không quá sắc bén.”

Bởi vì nó không phải là vũ khí a!!!

“Ngài có thể thử một chút lạp xưởng, rất ngon.” Harry vội vã đề cử. Cậu nghĩ nếu như còn cùng Godric tiến hành một hồi thảo luận ‘Đây là cái gì’ thì chắc cậu sẽ bị suy nhược tinh thần mất. Theo như lời giải thích của Hermione tối hôm qua, bọn họ đến từ ngàn năm trước... Harry tưởng tượng tình cảnh mình đột nhiên đi đến ngàn năm sau, đối mặt với phi thuyền bay đầy trời cùng với người ngoài hành tinh (đây là những thứ cậu nhìn lên được trong các bộ phim khoa học viễn tưởng), có lẽ sẽ luống cuống hơn bọn họ rất nhiều.

“Không, cảm tạ.” Godric cự tuyệt hảo ý của cậu. Hắn chỉ lấy một mảnh bánh mì, giống hệt như lựa chọn của Salazar. Hai người rất nhanh giải quyết hết bữa sáng, lúc đang muốn đứng dậy thì Hermione rớt cuộc đã bơm xong hơi cho mình, dùng một thanh âm kích động đến sắp tắt thở gọi bọn hắn lại: “Gryffindor các hạ... Còn có Slytherin các hạ, ” cô hơi dừng một chút, đề phòng việc mình không hít được không khí: “Nếu như... Nếu như các ngài muốn biết thời đại này, tôi, tôi có thể mang các ngài đi thư viện!”

“... Thư viện?” Godric không rõ ý nghĩa của từ này, nhưng từ ngữ khí của Hermione hắn có thể hiểu được đại khái tác dụng của nó. Vì vậy hắn làm một cái đáp lễ với Hermione: “Thật sự là quá tốt, như vậy có thể phiền phức vị tiểu thư xinh đẹp này dẫn đường cho ta không?”

“Không thành vấn đề!” Hermione thật nhanh nói. Đôi tai giấu ở dưới tóc đều đỏ bừng.

Godric nhìn về phía Salazar, trong miệng đột nhiên toát ra xà ngữ tê tê: (Buổi trưa gặp nhau ở chỗ cũ.)

Salazar gật đầu. Nhưng sau đó hắn lại nhú lông mày lại, ám chỉ chỉ cổ họng của mình. Godric sững sờ, hình như mới phát hiện mình nói ra một loại ngôn ngữ khác. Hắn bắt đầu nhún vai, cũng không quá để ý.

Xà ngữ vừa ra, nhóm tiểu phù thủy xung quanh liền lập tức an tĩnh lại. Bọn họ trao đổi ánh mắt hoảng sợ, cuối cùng mới phục hồi lại từ sự hưng phấn vì lần đầu tiên được nhìn thấy người sáng lập Hogwarts. Nhớ tới trong lịch sử Salazar Slytherin rất khinh thường những phù thủy máu bùn, nhóm tiểu phù thủy xuất thân từ Muggle chợt cảm thấy bất an.

Thế nhưng...tại sao Godric Gryffindor lại có thể nói xà ngữ?

Harry ngây thơ nhìn nhóm đồng học bỗng nhiên không nói gì. Vừa nãy hình như... quả thật Godric phát ra loại giọng tê tê kỳ quái, giống như một con rắn đang phun lưỡi, thế nhưng cậu lại có thể nghe hiểu được đối phương, cho nên không thể nào hiểu được tại sao một câu thông thường như thế lại đưa đến phản ứng lớn đến như vậy.

Sau khi hai người rời khỏi lễ đường, bàn dài Gryffindor lập tức nổ tung. Harry bị bao phủ trong vô số lời tranh cãi bàn luận của đám tiểu phù thủy, thật vất vả mới hiểu rõ một chút đông tây, ví dụ như khắc sâu hơn những thứ mà hôm qua Ron đã phổ cập cho cậu, còn có... Xà ngữ.

“Chỉ có Slytherin sẽ nói xà ngữ?”

“Đương nhiên! Salazar Slytherin là xà lão khang sớm nhất được ghi lại trong lịch sử!” Ron đáp.

Thế nhưng tớ cũng có thể nghe hiểu a... Harry mờ mịt nghĩ. Cậu vẫn cho rằng có thể đối thoại với rắn là một trong những sở trường của phù thủy, trong sách đồng thoại không phải viết như thế sao? Mụ phù thủy luôn có thể sai xử quạ đen tìm hiểu tin tức cho mụ?

Salazar ngồi xổm ở góc tường hắt hơi một cái, hắn xoa xoa mũi, tiếp tục dùng xà ngữ chỉ huy mấy tiểu hoa xà tìm hiểu tin tức cho hắn.

Harry không tập trung cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của các tiểu phù thủy khác. Trên đường đi đến phòng học môn biến hình, cậu đều bị ép nghe hết vô số lần truyền thuyết về tứ đại đầu sỏ của Hogwarts, trong đó có Salazar. Slytherin bởi vì cự tuyệt học sinh Muggle mà rời khỏi trường cùng với Godric. Gryffindor thu phục cự long bảo hộ tòa thành là nhiều nhất. Vào lần thứ mười ba nghe Ron thần bí nói “Salazar Slytherin là hắc vu sư tà ác nhất từ trước đến nay”, Harry rốt cục thống khổ bưng kín lỗ tai.

“Tớ không quan tâm một chút nào đến chuyện Salazar có phải là hắc vu sư tà ác hay không...” Cậu nhỏ

giọng lầu bầu nói.

“Cậu nói cái gì, Harry?” Ron không nghe rõ. Hắn còn chìm đắm trong sự hưng phấn, tàn nhang trên mặt giống như sắp phát sáng lên.

“Không có gì...” Harry buồn bã ỉu xiu nói. Cậu có chút muốn điên cuồng kéo cổ áo Ron khiến cho hắn cảm miệng, giống như Dudley bình thường làm với những người khác vậy, nhưng cậu lại không muốn mất đi người bạn thứ nhất của mình.

“Cậu cứ nhiên có thể nói chuyện với Godric Gryffindor, thật là quá tuyệt vời!” Ron không chú ý vẻ mặt của cậu, lần thứ bảy cảm khái nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Harry nói có lệ.

Bọn họ đẩy ra cửa phòng học môn biến hình, Ron làm kí hiệu chó có lên tiếng — bởi vì tất cả mọi người đã ngồi ở chỗ ngồi, chỉ có bọn họ đến muộn. Khi McGonagall giáo sư răn dạy bọn họ, Harry cảm thấy có một chút sung sướng kỳ dị, chỉ ít cậu không cần phải nghe Ron lải nhải về cổ sự của những người sáng lập nữa.

Buổi sáng bọn họ chỉ có một tiết của môn biến hình, thời gian từ khi tan học cho đến cơm trưa tất cả đều là của họ. Ron vừa hết lớp thì không kịp chờ đợi kéo Harry đi thư viện, muốn thử xem có thể tìm được Godric hay không. Hiển nhiên nhóm tiểu phù thủy ôm cùng một mong đợi như hắn không phải là số ít, một đám người đều vây quanh ở cửa thư viện, Ron nhón chân lên liềm mạng nhìn vào phía bên trong, Harry lại lui về phía sau, thừa dịp mọi người không chú ý liền chạy trốn.

Hogwarts rất lớn, cậu chỉ chạy ra mấy cái hành lang thì lạc đường. Cậu nhớ rõ rằng phòng nghỉ của Gryffindor ở hướng này, thế nhưng bò lên trên toà nhà hình tháp lại phát hiện trước cửa phòng nghỉ lại là một cái tay nắm cửa hình chim ưng. Cậu thử kéo một chút, liền nghe thấy tay nắm cửa đầu chim ưng đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Tác dụng của nhành hoa Ma La hình cầu là gì?”

Nhành hoa Ma La hình cầu là gì... Harry gãi đầu một cái, thử thăm dò đáp: “Có thể ăn?”

Tay nắm cửa đầu chim ưng chợt phun ra một ngụm khói trắng: “Đáp sai rồi!”

Harry ủ rũ cúi đầu rời khỏi cánh cửa, dọc theo bậc thang một vòng một vòng đi xuống dưới. Thành thật mà nói, cậu có chút không vui. Sau khi biết mình là phù thủy, cậu vẫn rất cao hứng, thế nhưng sau khi nhập học cậu lại phát hiện cậu rất khó hòa nhập với mọi người. Hermione cũng thế, Ron cũng vậy, còn có rất nhiều học sinh Gryffindor mà cậu không thể nhớ được tên đều vô cùng cuồng nhiệt thảo luận hai người đột nhiên xuất hiện ở trong buổi lễ khai giảng, nhưng cậu lại không có một chút hứng thú gì với những người sáng lập kia cả. Dù khi nói chuyện với người đó trong bữa sáng cậu đều cảm thấy đối phương rất thân thiện chứ không có một chút tình cảm sùng bái nào.

Thật giống như mấy người Dudley luôn thảo luận trò chơi CD của Araide gì gì đó, mà cậu chỉ có thể đứng

ở một bên vừa hâm mộ vừa quét dọn đồng rác rưởi của bọn họ vậy.

“Harry.” Đột nhiên có người gọi cậu.

Harry ngẩng đầu, phát hiện mình bất tri bất giác đi tới một chỗ mà cậu không biết, mà Salazar Slytherin làm oanh động cả sáng sớm lại đứng trước mặt cậu. Nếu như không phải hắn mở miệng đúng lúc thì rất có thể cậu đã đụng phải người đối phương.

“Xin lỗi... Ách... Tôi không nhìn thấy ngài ở nơi này.” Harry ngượng ngùng xin nhận lỗi.

Salazar nở nụ cười. Hắn cười lộ lên âm áp giống như Godric, nhưng cũng không thể phủ nhận, đây là một nụ cười cực xinh đẹp, Harry lập tức buông lỏng xuống, không hề lo lắng việc mình có làm gì thất lễ không nữa.

“Cậu biết chỗ cao nhất của tòa thành ở nơi nào không?” Salazar hỏi.

“Không biết.” Harry thành thật trả lời. Cậu nhìn chung quanh, có chút quẩn bách nói: “Trên thực tế, tôi lạc đường...”

“... Thật là không may, ta cũng vậy.”

Harry và Salazar nhìn nhau một hồi, xác nhận đối phương không có nói đùa.

“Thế nhưng, tôi nghe nói Hogwarts là tòa thành của ngài.” Cậu nói. Mười bốn lần giáo sư Hogwarts lúc này không phải là vô ích, chỉ ít cậu hiểu được tòa thành này từng là tài sản của Slytherin.

“Chuẩn xác mà nói, Hogwarts là tài sản chung của mấy người chúng ta, chúng ta vừa mới kế thừa nó từ chỗ lão sư. Để ta nghĩ xem... chừng ba tháng?” Salazar khổ não nói: “Hơn nữa, ta dám cam đoan những thang lầu này chắc chắn sẽ không động, cũng không có nhiều gian phòng như vậy.”

Nguyên lai Salazar Slytherin cũng sẽ bị cầu thang di động làm khó dễ. Harry nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy buổi sáng mình bởi vì không quen đường mà đi muộn cũng không quá mất mặt nữa.

“Chúng ta có thể cùng đi tìm đường.” Harry đề nghị.

Salazar gật đầu. Bọn họ tùy ý chọn một hành lang để đi, dọc theo đường đi bức tranh luôn dùng một loại ánh mắt mà bọn chúng tự cho là bí mật để nhìn bọn họ, làm cho Harry bị bọn chúng xem sợ nổi da gà, nhìn không được hỏi: “Những bức tranh... Chúng nó đang nhìn chúng ta?”

“Đúng thế.” Salazar nhìn lướt qua bức họa. Trong bức tranh là một nam phù thủy ngồi trên bình rượu,

nam phù thủy chống lại tầm mắt của hắn, sợ đến cuống quýt trốn.

Bọn họ ở tòa thành trong lung lay mười mấy phút đồng hồ mới nhìn thấy người thứ hai, dưới sự chỉ đường nhiệt tình của vị học sinh Hufflepuff này, bọn họ rốt cục đi tới lễ đường. Có lẽ là bởi vì còn chưa tới giờ cơm trưa, trong lễ đường chỉ có mấy tiểu phù thủy, điều này làm cho Harry thở phào nhẹ nhõm.

Chí ít không ai lại điên cuồng thảo luận người sáng lập gì đó, cũng sẽ không có người chỉ vào vết sẹo của cậu mà hét chói tai.

Bọn họ vẫn ngồi ở trên bàn dài Gryffindor như cũ. Harry không có gì làm nên sửa sang lại túi xách của mình một lần, khi ngẩng đầu lên thì chợt phát hiện ra Draco đang đứng ở trước mặt cậu.

“Slytherin các hạ, chào ngài.” Draco làm một loại lễ tiết mà Harry không biết, nói chung thoát nhìn rất dễ nhìn.

“Chào cậu.” Salazar gật đầu. Kỳ thực hắn không hiểu đối phương đang làm cái lễ gì, nhưng cũng nghĩ giống như Harry rằng cái động tác phức tạp kia rất đẹp mắt.

“Tôi là Draco Malfoy, học sinh Slytherin.” Draco căng thẳng nói.

Harry thấy Salazar lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lại lộ ra biểu tình như ăn phải thứ gì rất cổ quái vậy: “Ày... Malfoy?”

“Đúng!” Draco thoát nhìn rất là kiêu ngạo về dòng họ của hắn.

biểu tình của Salazar thoát nhìn lại thêm cổ quái: “Được rồi, đây có chút.... Cậu nói mình là học sinh Slytherin?”

4. Chương 4

“Không sai, tôi là học sinh Slytherin!” Draco kiêu ngạo nhấn mạnh một lần, đồng thời nhìn thoáng qua Harry, chiếm được đầy đủ thỏa mãn từ trên bề mặt gương mặt của Harry.

“... Ta thu một Malfoy làm đồ đệ?” Salazar thoát nhìn rất khổ não.

“Tổ tiên nhà Malfoy – Molin Malfoy chính là đồ đệ của ngài.” Nhãn tình của Draco sáng lên. Hắn nghe xong lời nói của Salazar đã kích động đến đỏ cả mặt, căn bản không chú ý đến biểu tình của Salazar.

“Molin là ai?” Harry xen mồm.

Draco nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống, đang muốn phở cập cho cậu nghe Molin là một vụ sư may mắn đến nhường nào thì nghe thấy Salazar mở miệng: “Là một tên khóc nhè, cả ngày đòi muốn bái ta làm thầy, ta cự tuyệt hẳn thì lăn lộn đầy đất, khóc đến nổi cả tòa thành đều có thể nghe thấy.”

Draco: “...”

Draco: “...”

Draco: “...”

Draco đầy mặt hoảng hốt bay đi, Harry không khỏi đồng tình với hắn. Loại tâm tình này đại khái vừa đau khổ vừa cay đắng giống như khi tắm lại phát hiện ra cái dây chuyền vàng của mình bị trôi mất lớp sơn màu vàng bên ngoài vậy, Harry đều có thể nghe thấy thanh âm thể giới quan đổ nát của hắn.

Salazar nhìn theo Draco ly khai, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Ta còn tưởng rằng hắn cũng muốn nằm trên mặt đất một bên lăn một bên khóc đây...”

Harry tưởng tượng hình ảnh kia một chút: “... Phức.”

Nhóm tiểu vụ sư bụng đói kêu vang từ từ trở về lễ đường, sự tồn tại của Salazar đương nhiên lại thu hoạch một số lớn âm thanh hít không khí. Mấy chỗ ngồi hai bên trái phải của Harry và Salazar đều không có người ngồi, thẳng đến hai huynh đệ không sợ chết nhà Weasley cứng rắn mang theo đệ đệ của mình ngồi xuống đối diện.

“Xin chào, người vĩ đại nhất trong tứ đầu sỏ!” Một người trong số song bào thai vui sướng chào: “Tôi là Fred Weasley!”

“George Weasley!”

“Đây là tiểu đệ của chúng ta, Ron Weasley!”

“Hắn có chút hơi xấu hổ, thế nhưng rất dễ nói chuyện!”

Song bào thai đồng thời nhìn Salazar, ánh mắt sáng quắc.

Salazar tựa hồ không quá quen bị nhìn như vậy. Giữa lông mày của hắn hơi nhíu lại, thanh âm vẫn là bình tĩnh: “Các cậu khỏe... Tiểu đệ đệ của các cậu thoát nhìn không tốt lắm.”

Ron thoát nhìn sắp bất tỉnh, đúng là không tốt lắm. George và Fred vội vã buông hắn ra, để hắn đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, lúc này mới mặt mày rạng rỡ nói chuyện cùng Salazar. Harry ngồi ở một bên không theo kịp được tư duy và tốc độ nói như súng bắn liên thanh của bọn họ, cậu dùng dao nhỏ đâm Ron đang cứng như đá, nhỏ giọng hỏi: “Cậu có khỏe không?”

“Ồ không, bọn họ ở nói chuyện với Slytherin... Bọn họ làm sao dám, phải biết là ông cố tổ của tớ là hỗn huyết.” Ron nói bằng một giọng hoảng hốt: “Còn có ba ba tớ, hắn thích nhất Muggle...”

Harry không rõ lời của hắn lắm. Ngược lại là đang bị song bào thai luân phiên oanh tạc Salazar lại quay sang nhìn cậu một cái.

George (đại khái) lập tức cười ha hả: “Đừng nghe tiểu đệ của bọn tôi nói linh tinh, hắn có một tật bệnh hiểm thấy!”

“Không sai, hắn chỉ cần đỏ mặt lên là sẽ nói mê sảng!” Fred bổ sung.

Salazar kinh ngạc một chút: “Đây là trớ chú?”

“... Tôi nghĩ chỉ là bởi vì hắn quá xấu hổ!” George lập tức nói.

“Không sai không sai!” Fred dùng lực ôm Ron, đem hắn lay động trông giống hệt như đồng hồ quả lắc.

Harry: “...” Mau dừng tay, Ron muốn hôn mê!

Vừa vặn lúc này thức ăn đã xuất hiện ở trên bàn dài. Nguyên liệu nấu ăn càng thêm phong phú so với bữa sáng làm Salazar dời đường nhìn đi chỗ khác, Fred nhân cơ hội đẩy Ron sang một bên, miễn cho hắn mở miệng chọc giận vị hắc vu sư không thích Muggle này. Hắn thập phần nhiệt tình giới thiệu thịt heo quay cho Salazar, cũng nhiều lần bảo chứng nó vô cùng mỹ vị.

Salazar nhìn đĩa thịt lợn trước mặt được giới thiệu rất nhiều lần: “... Heo ở chỗ các cậu ăn cái gì?”

Heo ăn cái gì... Ai quan tâm cái này? George cố sức suy nghĩ một chút, không xác định đáp: “Ngũ cốc, hoa quả?”

“... Ngũ cốc và hoa quả?” Tâm tình Salazar phức tạp hơn. Ngàn năm sau heo lại có thể ăn ngon hơn hắn, lại còn có hoa quả để ăn! Phải biết bọn họ rất ít khi được ăn hoa quả mới mẻ.

“Tại sao lại cần quan tâm heo ăn cái gì?” Harry kỳ quái hỏi.

“Bởi vì nhóm Muggle cho heo ăn đồ bỏ đi.” Salazar mặt không thay đổi nói: “Chúng nó cái gì đều ăn, cỏ

khô, thi thể hư thối, phân và nước tiểu, ngay cả bùn đều ăn.”

Fred – người đang tự thử nghiệm rằng món thịt lợn quay này ăn ngon lắm: “...”

Bàng thính George và Harry: “...”

“Cho nên ta không ăn thịt heo, trừ khi xác định rõ nguồn gốc.” Salazar nói xong, nhìn đĩa rau xanh trên bàn, chỉ chỉ mấy lá xà lách: “Cái này là cái gì?”

“Lá rau xà lách.” Harry chật vật nói. Vừa nghĩ tới hình ảnh heo ăn thi thể hư thối, cậu đã cảm giác khẩu vị của mình hoàn toàn biến mất.

“Là rau dưa có thể ăn sao?” Nhân tình Salazar sáng lên

Harry gật đầu.

Sau đó cậu nhìn thấy Salazar phi thường thỏa mãn ăn hết đồng xà lách dùng làm trang trí trên đĩa, cùng với hoa Zeeland.

“Vị đạo tốt, không đáng chút nào.” Đây là Salazar đánh giá.

Harry đột nhiên nhớ tới tiết mục trong tivi mà cậu xem lên, cái quảng cáo kêu gọi mọi người ủng hộ khu dân nghèo. Quảng cáo nói như thế nào nhỉ? (Bọn họ ngay cả một miếng thịt gà còn chưa từng được nhìn thấy, chỉ có thể lấy lá xà lách làm thức ăn)... Nga, vừa nghĩ như thế ngay cả lá xà lách còn chưa được ăn – Salazar càng thêm đáng thương một chút.

Sau khi ăn hết xà lách và hoa Zeeland, Salazar lại nhìn về phía bồn salad. Bên trong có rất nhiều loại rau dưa trông rất đẹp, bánh mì giòn và pho mát được cắt thành lát tỏa ra mùi vị rất mê người, thế nhưng tương cà chua phía trên làm cho hắn rất do dự. Màu nâu nhạt và màu trắng ngà làm cho hắn không thể phán đoán được nó được tạo thành từ cái gì.

Harry thấy ánh mắt của hắn nhìn về phía salad, mũi không khỏi chua xót. Ngay cả dì thường thường ngược đãi cậu, không để cơm ăn cho cậu thì cậu cũng có thể ăn được thịt—— bởi vì một nhà Dursley đều không thích ăn rau dưa, trên bàn bọn họ tràn đầy thịt cá, bố thí cho Harry cũng đều là thịt.

“Thịt gà bên trong tòa thành đều rất khỏe mạnh!” Harry thề son sắt bảo đảm nói: “Ngài có thể ném thử chân gà nướng, chúng nó ăn ngon hơn salad nhiều!”

Weasley huynh đệ đồng thời gật đầu, sau đó lấy một cái chân gà cho vào trong đĩa của hắn. Giờ khắc này bọn họ đều đã quên Salazar thật ra là một hắc vu sư tiếng tăm lừng lẫy, trong mắt bọn họ chỉ có một thiếu niên trường kỳ phải chịu ngược đãi.

“Cảm ơn, thế nhưng... Những thứ trên thịt gà này là cái gì?” Salazar dùng dao nhỏ đâm một khối đùi gà. Nó tỏa ra mùi của những loại hương liệu mà hắn chưa từng thấy bao giờ, mê người không gì sánh được, nhưng cũng đại biểu cho nguy hiểm không biết.

“Muối, hạt tiêu đen, còn có nước chanh?” Harry nói. Cậu từng thấy dì ướp gà như thế nào trước khi bỏ vào lò nướng.

Salazar buông xuống gà nướng. Hắn chẳng biết muối, hạt tiêu đen và nước chanh là vật gì, hắn hoàn toàn không hiểu nổi. Hắn nghĩ trước khi Godric mang theo tư liệu trở về, hắn tốt nhất không nên nếm thử những thứ mà mình chưa từng nhìn thấy.

Vì vậy toàn bộ cơm trưa, Salazar chỉ ăn một chút rau xà lách và hoa Zeeland, còn có bánh bao trắng bình thường nhất. Xem vẻ mặt của hắn vô cùng hài lòng với bữa cơm này, tâm tình Harry và huynh đệ Weasley đều trở nên suy sụp.

Nga!

Slytherin vĩ đại nhất!

Hắn chỉ ăn mấy cái lá rau và vài miếng bánh mì là xong cơm trưa!

Khiến lòng người đau cổ nào a!

Fred và George ôm nhau, giúp đối phương lau nước mắt.

Salazar bị người đồng tình thật sâu cũng không biết ý thức an toàn của cậu sẽ làm cho người khác nảy sinh những lý giải sai lầm. Trên thực tế hắn rất nguyên ý nếm thử những thứ mới mẻ, tỷ như rau xà lách và hoa Zeeland. Thế nhưng mũi của hắn chỉ có thể phân biệt ra thực vật và động vật đơn thuần, đối với món thịt quay đầy hương liệu, hắn vẫn duy trì cẩn thận cơ bản nhất. Sau khi lấp đầy bao tử, hắn lại bắt đầu quá trình thâm nhập thăm dò tòa thành này, thế nên lại một lần nữa lỡ mất Dumbledore nghe thấy hành tung của hắn mà cố ý đi ra ngoài lễ đường.

Dumbledore lòng buồn bực cực kỳ. Cụ vốn đã dậy từ sớm, chuẩn bị gặp mặt hai vị sáng lập ngoài ý muốn xuyên qua thời không một chút, thế nhưng khi cụ kiểm chế xong nội tâm kích động để gõ cửa thì lại phát hiện hai người đã tự mình ra lễ đường ăn cơm. Cả một buổi sáng sau đó, các bức họa trong thành bảo lại không thấy tung tích của hai người bọn họ, buổi trưa khi Salazar xuất hiện thì cụ lại đang lật xem lịch sử được các tiền nhân lưu lại, chờ đến khi cụ nhận được tin tức chạy ra lễ đường thì Salazar cũng đã ăn xong ly khai!

Đây là thế nào a! Phải biết ta suốt đêm đi mua bánh bích quy ngọt yêu thích cho nhóm tổ tông ăn để tăng độ thiện cảm a!!!

Bên kia, dưới sự đề cử của Hermione, Godric lấy được mấy quyển sách thường thức đang tựa lưng vào cột cờ trên đỉnh tháp thiên văn, nhờ ánh sáng mặt trời để xem những văn tự hoặc hoang đường hoặc kinh hỉ hoặc bất khả tư nghị này.

Thảo nào những bức họa trong tòa thành đều không thể tìm được hần, dù sao không ai có thể nghĩ tòa thành to như vậy mà Godric lại lựa chọn đi đến tòa tháp cao nhất trong thành để đọc sách, lại còn có lá cờ mang giáo huy của Hogwarts bay phấp phới trên đỉnh đầu hần. Bên cạnh hần là một đồng sách đã được xem xong, sau khi nhìn xong một quyển, hần lười biếng xoay xoay lưng, lẩm bẩm văn tự chỉnh tề trong sách: “Không biết người viết sách là ai, vì cái gì tất cả mọi người đều muốn tìm hần viết sách...”

Godric Gryffindor còn không biết trên thế giới này còn có một thứ gọi là in ấn, ở trong sự nhận thức của hần, sách vẫn phải dựa vào tay người để viết. Mà những văn tự giống nhau như đúc trong các quyển sách này làm cho hần sinh ra ảo giác, nghĩ lầm những quyển sách không cùng loại này là do cùng một người viết.

Cửa sổ của tòa tháp cao nhất đột nhiên lộ ra một cái đầu màu đen. Hần hai ba bước lật ra cửa sổ, thuận thực đập lên mái ngói, cũng không ngoài suy đoán mà thấy Godric ngồi ở chỗ kia.

“Tớ mang đồ ăn cho cậu.” Salazar nói.

Godric tiếp nhận bánh mì cùng với lá rau mà hần đưa tới, ăn thập phần vui, vừa ăn vừa đánh giá lá rau xà lách: “Đây là thực vật gì vậy? Vị đạo rất tuyệt!”

“Rau xà lách.” Salazar đáp: “Còn có một loại rau có thể ăn nữa là hoa Zeeland, mùi vị cũng tốt.”

Ánh mắt của Godric sáng lên.

Hoa Zeeland a, nghe là đã biết ăn ngon!

5. Chương 5

Chạng vạng, Dumbledore rút cục dưới sự trợ giúp của bức họa, pho tượng, áo giáp, gia tinh, nhóm tiểu vụ sư ăn no đứng mỡ không có việc gì tìm được hai người đã mất tích cả ngày.

Bọn họ đang ngồi ở bên hồ nướng cá.

Biết được tin tức này Dumbledore cảm thấy cảm giác buồn bực quen thuộc

Rõ ràng bữa ăn ở Hogwarts nổi danh toàn bộ giới ma pháp vì sắc hương vị đều đủ, bọn họ lại có thể chạy đến bên hồ nướng cá!

Lại còn thần không biết quỷ không hay lấy được muối và đường từ trong phòng bếp!

Còn có một rổ lớn rau xà lách cùng hoa Zeeland!

Con cá Đa Màu bị treo ở trên cây, Godric một bên thủ pháp thuần thực lau muối lên trên thân nó, một bên có chút lo lắng nói với Salazar: “Cầm nhiều đường như vậy không có vấn đề gì sao?”

Salazar lắc đầu: “Tớ đã hỏi qua gia đình, bọn họ còn rất nhiều túi.”

Vừa mới nghe thấy hai câu như thế, hai mắt Dumbledore đã đắm lệ.

Bọn họ thậm chí ngay cả một chén đường nhỏ còn nghĩ nhiều! Làm sao có thể làm lòng người đau như thế chứ!

“Dumbledore tiên sinh?” Phát hiện cụ đầu tiên là Godric, hần tăng nhanh động tác trên tay, khoái trá hô: “Rất nhanh là được rồi, ta am hiểu nhất là nướng loại cá này, Helga cũng bảo ta nướng rất ngon!”

Đó là loại cá vô cùng trân quý, gần như là loại sinh vật ma pháp đã tuyệt chủng a, mau dừng tay! Dumbledore một bên nhỏ máu ở trong lòng, một bên cứng ngắc nhắc lên khóe miệng: “Ha hã... Các ngài hay ăn sao?”

“Đúng vậy, ” Godric đắm chìm trong vui sướng, hoàn toàn không chú đến biểu tình nhứt nhối của Dumbledore: “Thịt của nó ăn rất ngon, hơn nữa rất dễ bắt, so với lang nhân thì sẽ hơn nhiều! Ách... Ta chỉ đùa một chút.” Hần nhìn thấy biểu tình trên mặt Dumbledore chợt biến đổi, cười đến lại thêm xán lạn: “Thịt lang nhân chưa đến cỡ nào a, chúng ta mới sẽ không ăn đâu!”

Các người không ăn làm sao biết được thịt lang nhân chưa a! Dumbledore gào thét trong lòng. Cụ mạnh mẽ đem đường nhìn chuyển về phía Salazar, phát hiện hắn đang đun một cái vạc, lửa ma pháp đang cháy dưới vạc, trong vạc nổi lên rễ của cỏ hòng ếch, quả của cây giải ký sinh cùng với cây nữ lang.

“Đây là trợ ngữ được tề?” Dumbledore suy đoán nói.

“Trợ ngữ được tề?” Salazar mở mồm một chút: “Không, đây là tương hoa quả số 3.”

Dumbledore: “...”

Cụ nghe thấy thanh âm của mình vang lên: “... Tương hoa quả số 3?”

“Đúng vậy, nấu quả của cây giải ký sinh cùng với cây nữ lang sẽ có vị ngọt, thế nhưng hai thứ này ăn với nhau sẽ có độc, cho nên phải thêm vào rễ của cỏ hòng ếch.” Salazar đương nhiên nói: “Helga gọi nó là

tương hoa quả số 3, thế nhưng ông nói đúng, mỗi lần ăn xong ta đều có chút mệt.”

Dumbledore nghe thấy tiếng gì đó vỡ vụn. Cụ che ngực, ghi chép (Helga Hufflepuff là người phát minh ra thuốc trợ ngủ) trong sách lịch sử ma được sáng lấp lánh trước mặt cụ, sau đó rơi vỡ đầy đất.

“Tớ nghĩ tốt nhất là cậu nên thêm một chút Ngưu Hoàng, mỗi lần cậu đều thêm quá nhiều rễ cỏ hòng ếch.” Godric nói.

Một câu mới ghi chép hiện lên trước mắt Dumbledore: (... Tuy rằng Helga Hufflepuff là người phát minh của thuốc trợ ngủ, thế nhưng thẳng đến khi Salazar Slytherin thay đổi mới có thể hoàn thiện. Ở trong bút ký giáo dục học sinh của Slytherin, chúng ta tìm được một câu nói: Thuốc trợ ngủ yêu cầu khá cao về cân bằng dược tính, người mới học có thể thích hợp thêm vào một ít Ngưu Hoàng để giảm bớt độc tính do tài liệu không cân bằng tạo thành.’ ...)

Salazar không phản bác. Hắn lấy ra một ít Ngưu Hoàng đập vụn rồi đổ vào, lại dùng cành cây quấy dịch thể trong vạc, phát hiện nó đã trở nên sền sệt, vì vậy tắt lửa, lấy ra một miếng bánh mì quệt một phát, nuốt vào.

Một phút đồng hồ sau, hắn tuyên bố: “Có thể ăn.”

Godric bỏ cá trong tay xuống, cũng cầm bánh mì nhúng vào trong tương hoa quả số 3, ăn ngon lành. Hắn còn không quên mời Dumbledore: “Tiên sinh, ngài muốn ăn một chút không? Salazar đã kiểm tra qua, không độc.”

Dumbledore mỉm cười lắc đầu, nghĩ bản thân vào một khắc này đặc biệt bàng quan. Cụ mỉm cười nhìn hai người phân nhau ăn tương hoa quả số 3 và lá rau xà lách, còn có cá Đa Sắc trên quý, tâm tính bình thản, vạn vật sinh trưởng, dương quang xán lạn, hoa thơm chim hót.

“Hắn thoát nhìn hình như đang choáng váng.” Godric thẳng thắn.

“Nghe nói rất nhiều người lớn tuổi sẽ trở nên ngốc, tuổi của hắn chắc cũng rất lớn.” Salazar cũng thẳng thắn.

Đắm chìm trong cảm giác đất trời hợp nhất tuyệt vời nhưng vẫn có thể nghe thấy thanh âm của ngoại giới Dumbledore: “...”

Hai người không để ý tới Dumbledore nữa, một người lấy xương cá làm đĩa, hủy thi diệt tích, một người cấp tốc dùng nước rửa vạc. Đáng nhắc tới chính là, bọn họ không đọc bất kỳ chú ngữ nào, cũng không sử dụng bất kỳ ma thuật nào, ma pháp vô trượng không tiếng động thuần thực như bản năng. Điều này làm cho Dumbledore tạm thời đề xuống những suy nghĩ khác, cụ mở miệng tán dương: “Ma pháp vô trượng không tiếng động của các ngài thực sự rất nhuần nhuyễn.”

Godric dùng ánh mắt quái dị nhìn cụ: “Chúng ta đã mười bốn tuổi, đều không phải bốn tuổi.”

Ngụ ý chính là loại tiểu ma pháp này không đáng giá nhắc tới

Dumbledore yên lặng sờ sờ ngực. Phải biết toàn bộ ma pháp giới có thể đem ma pháp vô trượng không tiếng động làm thuần thực xinh đẹp như thế cũng không có mấy người, đại bộ phận phù thủy đều sử dụng đũa phép. Ngay cả cụ cũng chỉ có thể sử dụng một số ma pháp vô trượng đơn giản.

Phù thủy ngàn năm trước rốt cục mạnh mẽ đến chừng nào?

... Nhưng bọn hắn ngay cả lá rau xà lách cũng chưa từng được ăn.

Ánh mắt của Dumbledore lại tràn đầy thương xót.

Nga! Nhóm hài tử đáng thương!

Mau tới ném thử tiểu bánh bích quy tình yêu của Dumbledore gia gia!

Bên kia, Harry bị vây quanh ở trong phòng nghỉ ngơi, kể lại chuyện cậu và Salazar cùng đi ăn cơm lần thứ tư. Ngay từ đầu anh em nhà Weasley còn rất hăng hái biểu diễn giờ đã chạy trốn, lưu lại một mình cậu giấy dựa trong biển người.

“Nói như vậy, Slytherin các hạ là bởi vì lâu lắm không có ăn thịt, cho nên không dám ăn sao?” Một học tử buộc tóc đuôi ngựa mà Harry không biết tên dùng thanh âm tràn ngập tình cảm hỏi.

“Em đoán là ngài ấy cảm thấy thịt không được sạch sẽ...” Harry nhặt nhẹo nói.

“Thật là quá đáng thương! Ta không nghĩ tới Slytherin các hạ lại có một quá khứ bi thảm như vậy!” Một học tử khác không thấy hắn, mắt nhắm lệ nói.

“Đúng vậy, dĩ nhiên không có thịt ăn!” Một tiểu nữ sinh tóc hồng ngã xuống salon: “A, lòng ta tan nát rồi!”

“Chúng ta hẳn là phải làm một cái gì đó cho bọn họ!” Một học trưởng tràn ngập nhiệt tình cao giọng nói.

“Đúng! Chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ chỉ ăn lá rau xà lách!”

“Còn có hoa Zeeland!”

“Không sai!” Tóc đuôi ngựa nhảy dựng lên, “Nhanh, chúng ta nhanh chóng đi đến phòng bếp làm bánh bích quy mỹ vị cho hai vị ấy!”

Một đoàn nữ sinh oanh oanh liệt liệt chạy ra ngoài.

“Hãy nghe ta nói a...” Harry bị thống bưng kín cái trán.

“Vết sẹo của cậu đau sao, Harry!” Một nữ sinh năm nhất không chạy đi ra ngoài cùng người khác quan tâm hỏi.

“Không, chỉ là đau đầu thông thường...” Harry hữu khí vô lực nói.

“Không xong! Vết sẹo của Harry đau làm cho cậu ấy bị đau đầu rồi!” Tiểu nữ sinh hoảng hốt lo sợ chạy ra ngoài, đổi lấy một đám Gryffindor khấn trương, bọn họ không nói lời gì, công lấy Harry đi đến chữa bệnh thất. Tiếng kháng nghị yếu ớt của Harry bị bao phủ ở trong đám người, chỉ cảm thấy sinh không thể yêu.

Vì cái gì không có người nào nghe ta nói a...

Ở phòng nghỉ Slytherin, có một người cũng có cảm giác muốn tự tử giống hệt Harry.

Draco ngơ ngác ngồi ở trước lò sưởi, ánh lửa làm trên mặt của hắn chập chờn những mảng sáng tối. Phía sau hắn cũng có một nhóm tiểu phù thủy đang tụ tập lại nói chuyện.

“Slytherin các hạ đã ăn hai bữa cơm trên bàn của Gryffindor!” Một nam sinh tóc đen nghiêm túc nói.

“Điều này chứng tỏ Slytherin các hạ vô cùng thất vọng về chúng ta!” Một nữ sinh tóc vàng khác cũng hết sức nghiêm túc.

“Chúng ta phải cố gắng gấp bội, tranh thủ lấy lại được sự quan tâm của Slytherin các hạ!” Một nữ sinh tóc quăn màu rậm nắng đưa ra tổng kết.

Mọi người cùng nhau gật đầu.

Sau đó tất cả mọi người đều thả lỏng người, tựa vào ghế vịn nói chuyện phiếm

“Malfoy làm sao vậy?”

“Không biết, sau khi cậu ấy gặp Slytherin các hạ vào buổi trưa thì như vậy.”

“Nhất định là bị sự vĩ đại của Slytherin các hạ chinh phục!”

“Ân ân, không sai không sai!”

“Lại nói tiếp, tớ nghe nói buổi trưa Slytherin các hạ chỉ ăn bánh mì cùng lá rau xà lách, đây là thật sao?” Nữ sinh tóc đỏ hỏi.

“Đúng! Tớ đã nghe ngóng, ngoại trừ bánh mì cùng lá rau xà lách, còn có hoa Zeeland!” Một người khác đáp

Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí.

“Nhóm Gryffindor chết tiệt, tại sao có thể ngược đãi Slytherin các hạ như thế!”

“Thậm chí ngay cả măng tây cũng không được ăn!”

“... Cái đó và măng tây có quan hệ gì?”

“Khụ, nói chung! Chúng ta không thể dễ như vậy được!” Nam sinh tóc đen đứng đầu đứng dậy, vung đũa phép: “Các nam nhân Slytherin! Đi, chúng ta đi đánh nhóm Gryffindor chết tiệt dám ngược đãi các hạ!”

Các nam sinh ồn ào hưởng ứng, xắn xắn tay áo, khí phách hùng dũng oai vệ chuẩn bị đi tác chiến vì Slytherin các hạ thân ái.

“Vì cái gì chỉ có nam nhân!” Tóc vàng nữ sinh bắt măn hết sức.

“Bởi vì các cậu cần phải đi tranh đoạt phòng bếp, làm ra những cái bánh bích quy ngon lành cho Slytherin các hạ!” Tóc đen nam sinh nghiêm túc nói: “Tớ đã lấy được tin tức, nhóm Gryffindor ngu xuẩn đã đi đến phòng bếp! Chúng ta quyết không thể để bọn họ đến sớm hơn chúng ta!”

Các nữ sinh nghiêm nghị hưởng ứng, nhanh chóng cầm lấy đũa phép đứng lên.

“Một vấn đề cuối cùng.” Tóc vàng nữ sinh nói.

Các nam sinh đã chuẩn bị lên đường quay đầu lại.

“Chúng ta cũng sẽ không làm bánh!” Tóc vàng nữ sinh nhăn mặt nói.

“...”

“ ... ”

“ ... ”

“Tại sao các cậu lại không biết làm bánh chứ!” Các nam sinh khiếp sợ.

Trên cái thế giới này lại có người không biết làm bánh bích quy sao! Đây nhất định là Merlin sơ sẩy!

“ ... Vậy làm sao bây giờ?”

Các nam sinh hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, tóc đen nam sinh cắn răng: “Không có biện pháp, chúng ta chỉ có thể làm như vậy!”

Các nam sinh nhìn cấp trưởng của bọn họ, từng người lộ ra thần sắc kiên định.

Sau ba phút, nhóm Slytherin dốc toàn bộ lực lượng, các nữ sinh giơ lên cao đũa phép lao tới chiến trường, các nam sinh cầm lấy tạp dề thẳng đến phòng bếp.

Nhất định!

Không thể để cho!

Gryffindor chết tiệt!

Làm ra tiểu bánh bích quy ngon miệng trước tiên!

Vì thế có thể!

Đánh bạc!

Tôn nghiêm của nam nhân!

Cùng trù nghệ!

Hết chương 5.

6. Chương 6

Dumbledore đã uống xong ma được chuyên trị buồn bực trong lòng đang chuẩn bị đi ngủ thì bị giáo sư bị Flitwick xông vào làm tỉnh lại.

“Gryffindor cùng Slytherin đánh nhau!” Hân nói.

Dumbledore không thể làm gì khác hơn là mặc chiếc áo ngủ màu phấn hồng yêu thích cùng với chiếc mũ màu hồng cùng bộ của mình, đi theo hân tới lễ đường.

Trong lễ đường phân biệt rõ ràng, Gryffindor đứng ở bên trái, Slytherin đứng ở bên phải, bị McGonagall giáo sư và Snape giáo sư áp chế. Trên người bọn họ có người dính bột mì, có người dính mỡ bò, có người dính lòng trắng trứng gà... Dumbledore đột nhiên cảm thấy đói bụng.

“Đây là có chuyện gì?” Cụ uy nghiêm hỏi.

” Slytherin giả dối thừa dịp chúng con làm bánh bích quy đánh lén chúng con!” Người đứng ra nói chuyện bên Gryffindor là tóc đuôi ngựa.

“Là Gryffindor vô sỉ chiếm đoạt phòng bếp còn dùng vũ lực đuổi chúng ta!” Người đứng ra bên Slytherin là nam sinh tóc đen.

Hai người trợn mắt nhìn.

Dumbledore ôn hòa nhìn hai bên: “... Như vậy ai tới giải thích một chút, tại sao các con lại đi đến phòng bếp vào nửa đêm thế này?”

“Vì làm ra tiểu bánh bích quy mỹ vị cho Slytherin các hạ!”

” Vì làm ra tiểu bánh bích quy mỹ vị cho Slytherin các hạ!”

Hai người cùng nhau nói, sau đó cùng trợn mắt nhìn.

“Slytherin các hạ tuyệt đối sẽ không ăn bánh bích quy do nhóm Gryffindor không có đầu óc làm ra!”

“Nói bậy! Hân sẽ không ăn bánh bích quy do nhóm Slytherin cuồng vọng tự đại ngu xuẩn làm ra mới đúng!”

Dumbledore: “...”

Đều im miệng! Slytherin các hạ chỉ có thể ăn bánh bích quy tình yêu do Dumbledore gia gia mua!

“Khụ khụ khụ!” McGonagall giáo sư kho mạnh một cái.

Dumbledore không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối thu hồi suy nghĩ, lại một lần nữa thể hiện sự uy nghiêm của hiệu trưởng.

Ta chính là người đoạt huân chương Merlin hạng nhất! Chủ tịch hiệp hội phù thủy Wizengamot! Người đã phát hiện ra mười hai loại công dụng của long huyết! Tuyệt đối không thể bởi vì một chuyện ấu trĩ như bánh bích quy này mà khắc khẩu với học sinh của mình!

Cửa lễ đường bỗng nhiên truyền đến thanh âm: “Xảy ra chuyện gì?”

Một thiếu niên tóc vàng mặc áo ngủ màu đỏ đậm đi đến từ bên ngoài cửa lễ đường. Hắn đi đến gần, mọi người mới phát hiện ra hắn chính là Godric Gryffindor chỉ xuất hiện ở bàn ăn sáng, sau lại mất tích cả ngày.

“Gryffindor các hạ.” Dumbledore cười ha hả nói: “Bọn nhỏ phát sinh một chút khắc khẩu.”

Godric nhìn thoáng qua hai bên nhân mã đang giằng co trong lễ đường. Có lẽ là bởi vì ăn nhiều tương hoa quả số 3 (trợ ngủ được tề) nên hắn nhìn qua có vẻ buồn ngủ mông lung, hoàn toàn không có một chút khí thế của người sáng lập nào, trái lại vô cùng khiến lòng người đau, làm cho mọi người rất muốn an ủi hắn một chút, rồi cho hắn mấy cái bánh thơm ngào ngọt.

“... Tốt nhất không nên cãi nhau vào buổi tối.” Godric dùng một loại giọng điệu hoảng hốt như bị mộng du nói với Dumbledore: “Vạn nhất đánh thức Salazar, chúng ta đều xong đời.”

“Chúng ta sẽ không làm ồn Slytherin các hạ!” Nữ sinh tóc quăn lập tức cam đoan.

Nam sinh tóc đen chậm một bước biểu thị sự trung tâm vô cùng oán hận nhìn nàng.

“Như vậy tốt nhất... Buổi tối Salazar mà tỉnh, sẽ ăn thịt người...” Thanh âm của Godric càng ngày càng không rõ, thoạt nhìn cũng sắp đứng ngủ: “... Như vậy ngày hôm sau hắn nhất định sẽ tiêu chảy...”

Slytherin các hạ buổi tối lại có thể ăn thịt người!

Mọi người đều lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Thật không hổ là tà ác lại vĩ đại Slytherin các hạ a!

Chúng ta nhất định sẽ không đánh thức ngài ấy! Để ngài ấy không bị tiêu chảy vào ngày hôm sau!

Godric chân nọ đạp chân kia rời đi.

Khi Dumbledore đang muốn phân phó mọi người trở lại phòng ngủ công cộng thì Godric đột nhiên lại nhẹ nhàng trở về.

“Được rồi, bên trong tòa thành này không có chuột đúng không?”

Dumbledore gãi gãi râu mép —— ngô, hình như có?

“A... Vậy thì không xong...” Godric dùng ngữ khí mềm nhũn, không hề có một chút uy lực nào nói: “Ta đoán Salazar đã tỉnh...”

Như để hưởng ứng hần, tòa thành toàn bộ rung chuyển một chút.

Godric miễn cưỡng mở to hai mắt. Con người rực rỡ xanh thắm sáng ngời ban ngày giờ đây đã trở nên hoàn toàn đại ra, thoát nhìn không đáng tin cậy chút nào: “Ta đi dẫn hần tới rừng đen... Trong rừng đen có các thứ mà các người nuôi, có cái gì không thể ăn không?”

Dumbledore: “... Nhân Mã?”

“Ồ... Ta biết rồi...” Godric gật gật đầu, rất không tinh thần lấy ra trường kiếm của mình đi ra phía ngoài. Mũi kiếm ma sát trên mặt đất, phát sinh những âm thanh kén kết chói tai. Nhóm tiểu phù thủy trợn mắt há mồm nhìn hần móc trường kiếm ra từ một chỗ nào đó rồi rời khỏi lễ đường. Không bao lâu, tòa thành lại rung một chút, sau đó là tiếng xì xì cực kỳ ghê sợ, giống như có vô số con rắn đang thè lưỡi về phía tòa thành, trên cửa sổ hiện lên bóng ma khả nghi, tê tiếng xì xì đi xa, di chuyển về phía Rừng Cấm.

“Ngài hần là nhắc nhở hần, Độc Giác Thú cũng không thể ăn.” McGonagall giáo thụ nghiêm túc nói: “Sừng của nó là một trong những thứ kiên cố nhất trên thế giới, có thể kẹ lại miệng của Slytherin các hạ!”

Dumbledore ho khan một tiếng.

Nói đến Độc Giác Thú... Kỳ thực không thể ăn còn có Quirrell giáo thụ a! Vạn nhất hần đụng phải Slytherin các hạ ở trong Rừng Cấm thì sao?

Tính, thứ kia ăn thì ăn đi, dù sao còn có mấy cái đầu, ha ha.

“... Vì cái gì không ai quan tâm Salazar có thể ăn thịt người a?” Harry đang trên đường bị ôm đến khu chữa bệnh lại bị quần vào chiến đấu, cùng nhau bị vồ vào lễ đường hỏi: “Hơn nữa hắn không chỉ ăn người, nghe có vẻ hắn cái gì cũng ăn...”

Đương nhiên, cũng không có người nghe cậu nói.

Sáng sớm hôm sau, dương quang bị từng tầng lá cây che kín, cuối cùng hóa thành mảnh vỡ rơi vào mặt của Salazar. Hắn mở mắt ra, mờ mịt nhìn xung quanh một chút, lại nhìn Godric đang hữu khí vô lực nằm sấp trên cành cây khô bên cạnh.

“Tối hôm qua cậu ăn hai con chuột, một con Nguyệt si thú, vài ấu chu lớn bằng cánh tay của tri chu tám mắt (nhện), chúc cậu tiêu hóa vui vẻ.” Hắn nói xong, lập tức ngã xuống tàng cây ngủ.

Salazar: “...”

Tại sao ta lại ăn Nguyệt si thú! Thứ đó căn bản không ở trong phạm vi thực đơn của ta a!

Thật là muốn nôn!

Khi hắn khiêng Godric đang mê man quay trở lại tòa thành thì gặp Dumbledore đang canh giữ trước cửa.

“Các ngài không có việc gì là tốt rồi.” Dumbledore mỉm cười nói.

“... Thế nhưng có thể mặc quần áo cho Gryffindor các hạ trước không?” Cự bổ sung.

Trời ạ, bọn họ đi vào Rừng Cấm làm cái gì mà lại mất cả y phục a!!!

Salazar lúc này mới chú ý tới y phục trên người Godric đã bị rách thành vải vụn. Hắn khép lại mấy mảnh vải còn lại, muốn dùng thần chú biến hình biến ra một cái áo choàng cho hắn, thế nhưng loay hoay đến loay hoay đi thì không phải tay áo ngắn thì cái áo quá nhỏ, dưới cơn nóng giận liền thả thần biến ra một cái túi ném Godric vào: “Được rồi, đều che kín!”

Dumbledore: “...”

Như vậy thực sự không thành vấn đề sao...

Dumbledore mang theo bọn họ trở lại phòng hiệu trưởng, lần này Salazar ngược lại không cự tuyệt đi vào. Hắn nhận quần áo phù thủy mà Dumbledore đưa cho, thế nhưng hiển nhiên lão Dum lại quên mất chuyện quan trọng nhất. Sau khi Salazar vào phòng riêng đổi xong y phục liền mang theo nội khổ (quần sịp ==!) đi ra: “Đây là cái gì?”

Dumbledore: “... Nội khổ?”

Salazar rất mờ mịt: “Nội khổ là cái gì?”

Dumbledore: “...”

Cụ cực lực nhin xuống não bỗ ùn ùn trong đầu: “Chính là... Mặc bên trong quần dài dưới trường bào.”

Salazar vẫn mờ mịt như trước: “Ta quen mặc quần... Thế nhưng có quan hệ gì tới nó?”

Không không không chúng ta điều không phải đang thảo luận quần ngoài dài hay ngắn mà là cái thứ bên trong a! Dumbledore phi thường xoắn xít, liền biến ra hình một người nam nhân chỉ mặc một chiếc quần tam giác ra trước mặt Salazar: “Chính là... Mặc như vậy.”

Mặt của Salazar đỏ. Hắn phi thường quăn bách dời đường nhìn đi chỗ khác: “Đây thật là... Quá phóng đảng rồi! Tại sao hắn lại có thể mặc một cái quần ngắn như vậy chứ!”

Dumbledore: “...”

Ngay cả mặc cũng không mặc mà người có tư cách nói người khác sao!!!

“Trên thực tế, đây chỉ là nội y thôi. Chúng ta sẽ mặc thêm một cái quần bên ngoài.” Cụ tỉnh táo giải thích, cũng cường điệu: “Mỗi người đều phải mặc!”

Salazar “a” một tiếng, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn liếc qua: “Tại sao chứ?”

Dumbledore phát hiện mình căn bản không có cách nào khác giải thích: “...”

Không có tại sao! Người mặc là được!!!

Salazar ngoan ngoãn trở lại phòng riêng mặc nội khổ vào. Khi hắn đi ra thì biểu tình vô cùng cổ quái, động tác càng thêm cổ quái. Dumbledore không hỏi nói: “Ày... Lần đầu tiên mặc có thể có chút khó chịu, thế nhưng nó sẽ làm cho ngài... dễ dàng hoạt động hơn.”

Salazar đi hai bước, hình như rất muốn dùng tay kéo xuống, thế nhưng lại ngại không lễ phép nên dừng lại: “Quá gò bó, không quá... thoải mái.”

Dumbledore: “...”

Chờ một chút, hài tử người phát dục tốt như vậy sao?

Cụ lại đợi mấy phút, Salazar mới điều chỉnh xong độ lớn nhỏ, một lần nữa đi ra phòng riêng.

Đợi hai người lại một lần nữa ngồi trong phòng hiệu trưởng, biểu tình của Dumbledore đã vô cùng nghiêm túc.

“Tối hôm qua Gryffindor các hạ báo cho chúng tôi biết rằng buổi tối các hạ sẽ ăn thịt người.”

“Ta không ăn thịt người!” Salazar lập tức nói: “Ta chỉ ăn tri chu, con chuột, ếch gì gì đó.”

Dumbledore: “...?”

Mặt của cụ xanh lại.

“Ngài tại sao lại ăn cái... này?” Cụ chật vật hỏi.

Salazar kỳ quái nhìn cụ: “Ta chỉ cao mười thước anh, nếu như ăn loại sinh vật quá lớn thì sẽ tiêu hóa không được.”

Dumbledore: “...” Ăn thì có quan hệ gì với thân cao chứ?

Cụ đột nhiên nghĩ ra một suy đoán không thể tin được, nhãn thần nhất thời trở nên cổ quái: “Ngài... Không phải nhân loại?”

“... Ta nghĩ các ngài biết?” Salazar khốn hoặc nhìn hắn: “Ta họ Slytherin.”

Chúng ta chỉ biết Salazar Slytherin xây dựng Hogwarts, cũng không biết hắn kỳ thực không phải nhân loại a! Dumbledore hò hét ở trong lòng.

“Ta là Vũ Xà.” Salazar thoải mái nói: “Hắc ám sẽ kích thích huyết mạch của Vũ Xà, cho nên buổi tối ta sẽ biến trở về nguyên hình. Thế nhưng bởi vì chút vấn đề lúc nhỏ cho nên lúc biến trở về nguyên hình ta sẽ trở nên mất đi ý thức, chỉ còn lại bản năng.”

Vấn đề thoát nhìn không nhỏ chút nào có được không! Dumbledore tiếp tục gào thét ở trong lòng.

“Ta có thể xin hỏi là vấn đề gì sao?” Cụ nghiêm túc hỏi.

Cho dù Slytherin các hạ rất đáng thương rất làm cho người ta đồng tình rất muốn mời hân ăn bánh bích quy, thế nhưng trời vừa tối thì biến thành Vũ Xà không có lý trí gì gì đó thật sự là quá mạnh, không, quá nguy hiểm nhất định phải hiểu rõ ràng nguyên nhân nếu không thì chắc chắn sẽ không ngủ yên!

“Há, là đói.” Salazar nói.

Dumbledore: “...”

Đói?

“Tuy rằng ta có thể hóa thành hình người, thế nhưng sức ăn của ta chắc chắn sẽ không đói.” Salazar nói thật: “Ta sẽ định kỳ đi rừng săn sẵn sẵn... Bởi vì chuyện bất ngờ này nên ta đã không đi săn thú mấy ngày, cho nên mới đói bụng đến mức phải dựa vào bản năng sẵn thực.”

Hân thành khẩn biểu thị: “Tối hôm qua ta không cẩn thận ăn một con Nguyệt si thú, đại khái nửa tháng cũng sẽ không đói bụng.”

Dumbledore: “... Nha.”

A a a a a a a a Nguyệt si thú còn trân quý hơn cá Đa Sắc rất nhiều lần, người mau nhổ ra a a a a a a a a!!!

7. Chương 7

Ngày thứ ba xuyên qua, Salazar rốt cục quyết định, phải thử một chút những thức ăn mà mình chưa từng được ăn.

Nhóm tiểu phù thủy biết được tin tức đều cảm động đến rơi nước mắt, đều đưa lên bánh bích quy.

“Cái này thực sự ăn rất ngon...” Bị ép buộc ăn cả đêm để thử xem bánh có ngon hay không, Harry rất vô lực đề cử với Salazar món bánh tỏa ra mùi hương thơm mát nồng đậm do các nữ sinh Gryffindor làm từ những hạt bột mì ngon nhất và những quả trứng gà tốt nhất.

Thêm nhiều tiền tố như vậy là bởi vì món bánh này thực sự rất tuyệt vời!

“Cảm ơn.” Salazar rất lễ phép nói lời cảm tạ, sau đó cầm một khối bánh bích quy màu vàng óng.

Ăn ngon không ăn ngon không ăn ngon không? Tất cả nữ sinh đều hai mắt sáng lấp lánh nhìn hân.

“Hừm, có thể ăn.” Salazar hạ phán đoán.

Trái tim tan nát của các nữ sinh rơi đầy đất.

Bánh bích quy do chúng ta lựa chọn nguyên liệu kỹ càng tỉ mỉ chỉ có thể làm cho Slytherin các hạ có thể ăn mà thôi!

Thật là muốn lấy cái chết tạ tội!

“Rất ngọt, cậu ném thử.” Salazar đưa bánh bích quy cho Godric đang nhìn đầy mong đợi.

Godric ăn xong bánh bích quy, cười đến phi thường xán lạn.

“Ăn ngon!”

Các nữ sinh tại chỗ sống lại.

May là còn chưa kịp lấy cái chết tạ tội bằng không thì nhìn không thấy biểu tình manh manh hạnh phúc của Gryffindor các hạ khi ăn bánh bích quy rồi!

Đối diện lễ đường đột nhiên vang lên những tiếng bước chân chỉnh tề.

Một đội nam sinh mặc áo choàng, trước ngực là huy hiệu của học viện Slytherin, trên đầu là mái tóc được chải chuốt bởi hàng tấn keo xịt tóc bước tới, rõ ràng chỉ có mười mấy người lại mang khí thế thiên binh vạn mã!

“Slytherin các hạ tôn kính, thỉnh thưởng thức những cái bánh bích quy do Chính! Học! Sinh! của ngài làm nên.” Nam sinh cầm đầu làm một động tác chào mà mọi người không thể hiểu nổi nhưng vô cùng cảnh đẹp ý vui, đem một hộp bánh được bọc vô cùng tỉ mỉ đặt ở trước mặt Salazar, ánh mắt lấp lánh nhìn hân.

Salazar: “Ày... Cảm tạ.”

Luôn cảm thấy nếu như mình không ăn thì rất có lỗi với bọn họ vậy...

Bánh bích quy do nhóm Slytherin làm rõ ràng có hình dạng tinh xảo hơn bánh của nhóm Gryffindor làm nhiều, không chỉ có làm thành hình rắn, ánh mắt trên đầu con rắn còn được làm từ một loại siro màu đỏ, trông vô cùng ngon miệng, vừa nhìn là biết vô cùng dụng tâm

“Ăn thật ngon.” Salazar nở một nụ cười với nhóm Slytherin.

Ta thừa nhận nó thực sự ăn rất ngon cho nên không cần nhìn ta như thế a!

Rất dễ tiêu hóa không được!

Nhóm Slytherin nhận được cổ vũ đều khóc lấy bánh của mình ra đưa cho Salazar, ánh mắt càng thêm lấp lánh.

Salazar: "..."

Xế chiều hôm đó, bên hồ xuất hiện một con lục xà dài từng mười thước, cái bụng phình ra, đỉnh đầu còn có một cái linh vũ dài màu đỏ.

Giáo sư môn bảo vệ sinh vật huyền bí Kettleburn nhận được tin tức thì tức tốc chạy đến, khi vừa thấy được đại xà thì kích động đến mức hôn mê bất tỉnh. Mọi người ba chân bốn cẳng cứu tỉnh hẳn, hắn lập tức kích động đẩy mặt nhào tới hai bên trái phải đại xà, cũng nỗ lực xoa xoa cái lông trên đầu nó: "Vũ Xà!!! Đây là sinh vật ma pháp đã diệt tuyệt!!!"

Salazar đang tiêu hóa không tốt một cái đuôi quật hẳn vào trong hồ.

Người mới diệt tuyệt!

Kettleburn giáo sư chẳng những không tức giận, trái lại lại thuận thế bơi ở trong hồ ba vòng, để hóa giải cảm giác hưng phấn vì mình đã được một sinh vật ma pháp đã diệt tuyệt quật vào trong hồ!

Thực sự vô cùng hưng phấn! Dù sao cũng là đã sinh vật ma pháp đã diệt tuyệt!

Godric thi triển thần chú kéo Kettleburn giáo sư lên bờ, phi thường ngượng ngùng nhận lỗi: "Hết sức xin lỗi, hình như khi Salazar biến trở về nguyên hình thì sẽ rất khó khống chế tính tình của mình, có lúc sẽ theo bản năng xua đuổi sinh vật đến gần mình."

Vũ Xà này chính là Slytherin các hạ buổi tối ăn thịt người ban ngày ăn bánh bích quy!

Kettleburn giáo sư phi thường kích động, nếu như không có Godric ngăn cản thì sẽ bơi ba vòng quanh hồ! Không, năm vòng!

Vì vậy toàn bộ buổi chiều, Godric trợ giúp Vũ Xà tiêu hóa trở thành một cảnh đẹp bên hồ.

"... Quan hệ của các ngài thực sự rất tốt." Sau khi tan lớp Harry bị một đám nữ sinh bức bách chạy tới nói chuyện cùng hai người.

Nhất định phải hỏi xem Slytherin các hạ thích nhất loại bánh nào! Ánh mắt của các nữ sinh sáng quắc nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Harry. Chúng ta tuyệt không có thể bại bởi đám nam nhân xấu xa Slytherin!

“Đó là đương nhiên, chúng ta đã biết nhau từ nhỏ!” Godric phi thường kiêu ngạo, một chút đều không nhìn ra bộ dáng ấu trĩ vì vấn đề hói đầu mà khắc khẩu trước kia.

“Các ngài biết nhau như thế nào vậy?” Harry tò mò hỏi.

“Há, cái này nói rất dài dòng.” Godric gãi cằm, “Ta và Salazar có cùng một lão sư —— Cự Long Ade Ryan, không biết cậu đã từng nghe đến tên của lão chưa.”

Harry thành thực lắc đầu.

“Điều này thực sự là ngạc nhiên, ta còn tưởng chỉ cần lão sư còn sống thì ác danh của lão sẽ truyền khắp thế giới này...” Godric vò đầu.

Harry: “...”

Ngài nói sư phụ của ngài như vậy có được không?

Bên hồ đột nhiên truyền đến một tiếng ào ào thật lớn, làm cho Harry lại càng hoảng sợ. Nguyên lai là Kettleburn giáo sư len lén đi từ bên hồ đến kiểm tra linh vũ của Salazar lại bị một cái đuôi của Salazar đẩy về trong hồ.

“... Tại sao hắn lại chấp nhất như thế?” Godric cũng bị lại càng hoảng sợ.

Làm sao ta biết, ta mới đến đây học mấy ngày, ngay cả thầy còn chưa biết hết đâu... Harry cũng đầy mặt mồ mịt.

“Kê, chúng ta nói tiếp...”

Lão sư của Salazar và Godric là một con cự long, tên là Ade Ryan. Gia tộc Slytherin và Ade Ryan có quan hệ rất tốt, cho nên mới giao phó Salazar đang còn ở trong trứng không có năng lực tự vệ lại cho lão khi cả gia tộc gặp phải biến đổi lớn phải đi đến một thế giới khác. Ade Ryan nghĩ Salazar một người quá cô đơn, muốn bắt một đứa bé đến làm bạn với hắn, lão ra ngoài một vòng, nhặt được Godric, bởi vì tóc của hắn sáng màu giống như vàng, khiến cho sở thích thích cất giấu của lão lại nổi lên, vì vậy Godric may mắn cũng trở thành đệ tử của lão.

Sau khi Ade Ryan mang Godric về tòa thành thì cảnh cáo hắn có một địa phương không thể đi, đó chính là tầng hầm ngầm. Sau đó không có tim không có phổi Godric lại đặc biệt cao hứng bùng bùng thừa dịp

Ade Ryan không ở đây liền đi đến tầng hầm thám hiểm. Vì sợ lão sư phát hiện ra nên hắn không đốt đuốc, kết quả vừa vào tầng hầm ngầm thì đập phải Salazar đang ngủ đông...

“Lần đó ta không cẩn thận nên làm rụng mất linh vũ của hắn.” Godric thoát nhìn có chút hổ thẹn: “Từ đó về sau hắn không bao giờ ngủ đông nữa.”

Harry: “...”

Kettleburn giáo sư còn chưa được chạm vào đã bị quất vào trong hồ, tại sao người còn sống đến bây giờ chứ?

Thế nhưng cái linh vũ màu đỏ đón gió phấp phới kia thực sự rất đẹp, phi thường muốn sờ sờ một cái a...

Ăn no rồi Salazar tận tối đêm khuya mới khôi phục hình người.

“Chỉ là hơn mười hộp bánh bích quy, cậu lại có thể ăn no thành như thế, làm hại tớ phải xoa bụng cả một buổi chiều!” Godric lên án.

Làm một Vũ Xà có sức ăn kinh người, quả thực không thể lại thêm mất mặt!

“Đó là bởi vì tối hôm qua cậu không ngăn cản tớ ăn Nguyệt si thú!” Salazar kháng nghị. Một con lớn như vậy, ăn thực sự rất no có được không! Bây giờ có khi đầu khớp xương của nó còn cắm ở trong bụng!

“Tớ lại không bắt được Nguyệt si thú!” Godric hét. Nguyệt si thú chạy nhanh như vậy, làm sao tớ có thể ngăn cản nó chạy vào trong miệng của cậu chứ!

“Chân ngắn Gryffindor!”

“Không chân Slytherin!”

Hai người đánh nhanh bùm bùm bên hồ, những tia sáng màu đen bay lên, hồ nước khuynh đảo, khí thế vô cùng đồ sộ. Salazar cầm một pháp trượng cao ngang người trong tay, một quét ngang đánh bay Godric, Godric giữa không trung lơ lửng cao trường kiếm ngâm tụng chú ngữ, những ngọn gió vô hình hình thành một cơn cự long rít gào bay về phía Salazar. Hai người một đường đánh từ phía tây Hắc Hồ đến phía đông Hắc Hồ, rồi đánh vào Rừng Cẩm, lưu lại một đạo vết tích dài.

“Slytherin các hạ rất đẹp trai!” Các nữ sinh che ngực.

“Gryffindor các hạ cũng thật soái!” Các nữ sinh tiếp tục che ngực.

“Cảm giác nội dung cãi nhau của bọn họ thật là trẻ con...” Harry tự lẩm bẩm.

Đương nhiên, trước sau như một không ai để ý tới cậu.

Không, vẫn phải có.

“Được rồi, Harry, cậu đã hỏi ra Slytherin các hạ thích bánh bích quy vị gì chưa?” Một nữ sinh mắt sáng trong suốt nhìn cậu.

Cạch cạch cạch! Tất cả nữ sinh đều quay đầu về phía Harry, trong mắt tràn đầy quyết tâm.

Nhất định!

Phải làm ra!

Tiểu bánh bích quy!

Khiến nhóm nam nhân Slytherin xấu xa!

Tự thẹn trong lòng!

“Ày... Tớ... Tớ còn chưa kịp hỏi bọn hầy thì đánh nhau...” Harry cẩn thận từng li từng tí lui về phía sau, lui về sau nữa.

— sau đó liền bị một đám nữ sinh che mắt.

Harry: Cứu, cứu mạng, ai mau tới cứu ta!!!

Bên kia, phòng hiệu trưởng.

Biết được hai vị tổ tông đã đánh vào Rừng Cấm, chẳng biết có bao nhiêu sinh vật ma pháp trên quý phải chịu độc thủ, Dumbledore yên lặng kéo ra ngăn kéo uống hết được tề hiệu quả nhanh chuyên trị buồn bực trong lòng, sau đó rộng lượng mỉm cười biểu thị hoàn toàn không thành vấn đề, hai người bọn họ chơi vui vẻ là được rồi.

Một mảnh Nguyệt Thảo phi thường trên quý mỗi cây trị giá một trăm kim tệ thì có đáng là gì, ha hã.

...

Vẫn là uống thêm một chai thuốc nữa đi.

8. Chương 8

Hai vị sáng lập vượt qua ngàn năm cứ như vậy mà ở lại Hogwarts. Mọi người mỗi ngày ngoại trừ đi học và đi ra ngoài sân cỏ vui chơi thì còn có thêm một vài chuyện có thể làm, ví dụ như đi đến thư viện vậy xem Godric đọc sách, lại ví dụ như đi đến phòng bếp nướng bánh bích quy cho Salazar.

“... Vì cái gì tớ chỉ nhận được bánh bích quy?” Salazar rất không hiểu.

Hơn nữa tại sao mọi người chỉ làm bánh bích quy vị ô mai và vị nho, không có người nào thử đưa cho hắc vị ếch hoặc tri chu (nhện)?

“Có lẽ dung mạo của cậu tương đối thích hợp với bánh bích quy.” Godric đang tỉ mỉ lật xem các chủng loại thực vật ma pháp có thể ăn thuận miệng đáp.

Draco lặng lẽ lên vào thư viện tự bơm hơi cho mình 15 phút mới có thể lấy dung khí nói chuyện với Salazar nghe được một câu như thế, tâm tình rất phức tạp: “...”

Godric làm thế nào có thể sống đến lớn như vậy mà vẫn chưa bị người đánh chết?

“Malfoy, cậu có chuyện gì không?” Salazar nhìn hắc. Hắc còn nhớ rõ Draco.

“Xin, xin hỏi tôi có thể ngồi ở chỗ này không?” Draco vô cùng gấp gáp.

“Đương nhiên, chỉ cần cậu cam đoan sẽ không đột nhiên ôm chân của ta gào khóc.” Salazar thân thiện nói.

Draco: “...”

Moln, tổ tiên của ta, ngài rốt cục đã làm những gì?

Draco ngồi ở bên phải Salazar rồi mở sách giáo khoa ra, cũng cũng lấy ra một tấm da dê cùng mực nước, nỗ lực tạo nên một bộ dáng hảo hảo tửu chăm học hỏi. Ngay khi hắc đang nỗ lực làm bài tập môn ma dược cũng đang nỗ lực kéo độ thiện cảm của hai người thì bỗng nhiên có một người tóc đen đeo kính mắt ôm sách ngồi đối diện hắc.

Harry Potter!

Trong mắt Draco toát ra lửa giận.

“Chào buổi chiều, Harry.” Godric ngẩng đầu lên tiếng chào.

“Buổi chiều tốt lành.” Harry mở túi sách, lấy ra bút lông chim. Cậu xê dịch mấy cuốn sách, để trống một địa phương đủ để viết chữ, đột nhiên thấy Draco đang lườm cậu, vì vậy tự nhiên lên tiếng chào: “Cậu cũng ở đây a, Draco.”

Chúng ta không thân quen đến như thế! Draco căm tức nhìn cậu. Thế nhưng đột nhiên được đối xử thân thiện như thế còn có chút hài lòng!

Harry căn bản không nhận thấy được lòng dạ nhỏ mọn của hắn. Cậu thấy, mấy câu khắc khẩu ở trên xe ngựa không đáng là gì so với chuyện mấy chục bạn học Gryffindor vây đuổi chặn đường, cưỡng bức lợi dụng, hỏi về chuyện bánh bích quy! Hơn nữa cậu thực cao hứng có thể chia sẻ áp lực tiếp cận Salazar và Godric với cậu, phải biết mỗi khi cậu gặp hai vị sáng lập này cũng đều bị một đám bạn học bắt lại hỏi han, cũng bị bọn họ buộc tiếp tục tìm hiểu khẩu vị của hai người.

Kỳ thực ngoại trừ chuyện không thoải mái này, Harry vẫn rất thích gặp bọn họ. Bọn họ sẽ không nhìn lên sẹo của cậu, cũng sẽ không bởi vì cậu khuyết thiếu hiểu biết về ma pháp mà làm ra bộ mặt kinh ngạc — trên thực tế hiểu biết của bọn họ càng làm cho người ta không nói được gì, chỉ ít Harry biết sách điều không phải do người sao chép, mà là in ấn ra.

“Cậu có vẻ không quá vui vẻ?” Godric hỏi.

Harry đẩy kính mắt một cái, oán hận nói: “Trên khóa ma dược ngày hôm qua... Tôi nghĩ giáo sư môn ma dược không quá thích tôi.”

“Ma dược, đó là cái gì?” Godric hỏi.

Harry lấy ra sách giáo khoa ma dược đưa cho hắn, giải thích: “Khá giống hóa học... Ách, có lẽ Hermione biết nhiều hơn một chút.”

Godric lật sách giáo khoa. Mấy giây sau, hắn bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai các cậu còn phải học nấu nướng!”

Harry: “... Hắc?”

“Ta chưa từng thấy qua mấy cái phương pháp này, tài liệu cũng không...” Godric chọc Salazar một chút, đưa sách tới trước mặt hắn: “Cậu ăn tương đối nhiều, biết không?”

“Ngô... Cây dâu tây, cái mùi này tốt.” Salazar lật một cái, thấy một vài thứ quen thuộc, liền đọc nội dung

trong sách: “... Ép cây dâu tây ra chất lỏng, khi màu sắc ma được biến thành màu trắng sữa thì đổ vào, khuấy bảy vòng theo chiều kim đồng hồ... Tổ còn chưa từng thử qua canh dâu tây dâu, bình thường đều là ăn sống.”

Harry: “...”

Ta cảm giác chúng ta không ở cùng một kênh.

“Bị giáo sư ghét bỏ rất bình thường, khi Helga làm cơm cũng rất ghét bỏ ta.” Godric vẻ mặt tươi cười an ủi: “Cậu có thể đưa cho nàng một chút lễ vật, nàng sẽ thích cậu.”

Draco: “...”

“Thực sự có thể chứ?” Harry nhúc nhúc: “Được rồi, tôi sẽ thử một lần... Nga được rồi, là “hắn” mà không phải “nàng”, giáo sư ma được của chúng ta là nam, hắn gọi Severus Snape, chính là người tóc đen kia.”

“Ta nhớ rõ, mũi hắn rất lớn.” Godric tán thành.

Draco hít mạnh không khí một cái, đồng thời Salazar cũng ho nhẹ một tiếng: “Cậu nói xà ngữ, Godric.”

Godric sững sờ, xin lỗi nhìn Harry: “Rất xin lỗi, Harry, ta có chút không khống chế được chính mình... Ta mới vừa nói mũi hắn rất lớn.”

“... Nha.” Harry mờ mịt gật đầu. Hắn phát hiện mình quả thật có thể nghe hiểu xà ngữ, không phải là ảo giác. Đối với cái này, cậu có chút hiếu kỳ: “Xà ngữ là một loại thiên phú sao?”

“Cũng không phải tất cả xà từ nhỏ đã tinh thông xà ngữ.” Godric suy nghĩ một chút: “Theo ta được biết, chỉ có Vũ Xà có thiên phú như thế, những loại xà khác vừa ra đời cũng không có thiên phú như thế, giống như nhân loại vừa mới sinh ra cũng không nói được vậy.” Hắn nhìn thoáng qua Salazar, giải thích: “Chúng ta đã từng ký kết khế ước, có thể cùng chung kiến thức của mình, cho nên ta cũng học được xà ngữ. Thế nhưng ta không thể phân biệt rõ xà ngữ cùng tiếng Anh, có đôi khi khó tránh khỏi sẽ nói sai.”

Harry rất là đồng cảm, bởi vì cậu cũng chia không rõ —— nếu không phải là Ron nói thì cậu còn tưởng rằng phù thủy trời sinh có thể nói chuyện với xà.

“Tôi đã từng nghe nói đến khế ước cùng chung kiến thức!” Draco rốt cuộc tìm được điểm để nói chuyện: “Thế nhưng khế ước cùng chung là một loại khế ước bình đẳng, khi ký kết sẽ làm cho ma lực của hai người kết hợp vào. Thuộc tính ma lực của ngài và Slytherin các hạ trái ngược nhau, làm sao để ký kết?”

“Cái này a...” Godric gãi đầu một cái: “Chính là... Tận lực làm hao hết ma lực, chỉ để lại một chút vừa đủ ký kết khế ước, sau đó ăn nhiều được tề chữa trị hơn một chút là được rồi. Lại nói tiếp lúc đó thật là nguy

hiểm a, nổ banh cái tay của ta nha ha ha ha!"

Harry và Draco đều ngấm trộm tay hấn —— ừ, hai. Cho nên Godric kỳ thực đã từng bị cụt tay sao?

"Nghe thật đáng sợ..." Harry nói.

"Hết cách rồi, lão sư nói nếu như ta lại viết sai một ma văn nữa thì hấn sẽ ném ta vào trong Hắc Hồ cho chết chìm, ta chỉ có thể dựa vào Salazar ăn gian." Lúc nói đến chuyện này Salazar vẫn còn sợ hãi như trước.

"Thật sao?" Draco lấy làm kinh hãi.

"Hừm, lão sư rất nghiêm nghị." Salazar lật qua một trang sách, thuận miệng đáp: "Có một lần ta vẽ sai pháp trận luyện kim, hấn một cước đem ta dẫm đến so với móng tay của hấn còn mỏng hơn."

Harry và Draco nhìn hấn đầy phức tạp.

Ngài giống như da xà sao? Làm thịt thành như vậy cũng có thể khôi phục?!

"Ta đột nhiên cảm thấy Snape giáo sư vẫn còn rất hòa ái dễ gần." Harry nói.

"Ta nghĩ tính tình giáo sư của các cậu đều rất tốt!" Godric nâng cằm ước mơ nói: "Bọn họ chưa bao giờ đánh các cậu, cũng sẽ không sai khiến các cậu như nô lệ, còn làm cơm..." Hấn nói nói, nước mắt đều nhanh chảy xuống: "Mỗi ngày đều có nước nóng tắm, không cần thay phiên gác đêm, lại càng không cần lo lắng bị tùy tiện chụp tới làm thực nghiệm ma pháp..."

Harry và Draco nghe được cả người toát mồ hôi lạnh. Rõ ràng là chuyện rất bình thường lại có thể sẽ có người ước ao đến rơi nước mắt, các ngài rốt cục đã phải trải qua như thế nào a!

"Lại nói tiếp... Mấy ngày rồi không nhìn thấy cậu bị lão sư đánh tới đánh lui còn có chút không quen." Salazar nói. ^ _ ^

Về bị thương trên mặt Godric biến mất không còn một mảnh, biến thành đầy mặt giả cười: "Đúng vậy đúng vậy, chừng mấy ngày không phát hiện cậu bị lão sư ép đến không bò dậy nổi, tớ cũng có chút không quen đây!"

... Áp, ép tới không bò dậy nổi?

Từ nhỏ đã nhận giáo dục quý tộc Draco đầy mặt sợ hãi, nào bỏ ra các loại khà khà khà.

Harry hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng, cậu đồng tình nhìn Salazar: “Bình thường tôi cũng bị biểu ca ép đến không dậy nổi. Ade Ryan tiên sinh rất béo sao?”

“Lấy góc độ của một con rồng mà nói, hẳn rất cân đối.” Salazar vỗ sách vào trên mặt Godric.

“Đúng vậy đúng, hoàn toàn không giống mõ con xà nào đó vừa ngắn vừa thô!” Godric đồng dạng giơ lên sách hung tàn đập một cái.

“Làm sao ta có thể béo bằng Gryffindor đầu lớn đây!”

“Hắc, Slytherin vẫn còn có tư cách châm chọc đầu của người ta, rõ ràng chính hẳn có ba cái sừng!”

“*% @@!”

“*&%... *!”

Hai người một bên dùng sách đập đầu của đối phương một bên bô bô rùm beng.

Draco: “...”

Này này các ngài thực sự cứ cãi vã như vậy sao? Có thể có một chút phong phạm của cao thủ hay không a, đừng có kéo tóc nhau a!

“Không sao.” Harry chậm rãi rút luận văn ma dược của mình ra khỏi hiện trường: “Bọn họ mỗi ngày đều cãi nhau.”

Draco: “... Nha.”

Tuy rằng hoàn toàn lật đổ ta thế nhưng còn dễ tiếp thu hơn việc tổ tiên của ta là một cái khóc bao nhiêu.

Rất nhanh khắc khẩu bên góc này đã đưa tới sự chú ý của nhân viên quản lý. Pince phu nhân mới mặc kệ ai là tứ đầu xỏ đại danh đỉnh đỉnh, ai là cứu thế chủ nổi tiếng, ai là Malfoy đại danh lừng lẫy, tất cả đều giơ lên chổi lông gà đánh. Bốn thiếu niên phải chạy thoát khỏi thư viện dưới sự công kích của bà.

“Tôi còn một chút nữa là chép... Thì viết xong luận văn ma dược rồi!” Harry kháng nghị: “Nếu như ngày mai tôi không giao bài tập được, Snape giáo thụ nhất định sẽ trừ sạch điểm của Gryffindor!”

“Slytherin các hạ, ngài có một phần bưu kiện bánh bích quy!”

“Ngay cả khóa học nấu nướng mà còn phải viết luận văn thật khổ cực...” Godric cảm khái.

“Slytherin các hạ, đây là bánh bích quy mà ngài làm rơi sao?”

“Đúng vậy, không biết tặng thêm một chút lễ vật có thể làm cho Snape giáo sư tha thứ cho tôi không.” Harry cũng cảm khái.

“Slytherin các hạ, ngài cũng muốn một phần bánh bích quy miễn phí sao?”

“Có lẽ cậu có thể đưa một chút nguyên liệu nấu ăn mỹ vị, ta đều lấy lòng Helga như thế.” Godric đề nghị.

“Slytherin các hạ, đây là bánh bích quy ngày hôm nay của ngài!”

“Ví dụ như?” Harry hỏi.

“Slytherin các hạ, xin cầm lấy bánh bích quy của ngài!”

“Ngô... Độc Giác Thú? Ta còn chưa ăn qua Độc Giác Thú đâu!” Godric vuốt cằm nói.

“Slytherin các hạ, tiểu bánh bích quy!”

“Được rồi tại sao từ khi đi ra ngoài thì vẫn luôn có người đưa bánh bích quy cho Slytherin các hạ a!!! Hơn nữa cái tên cuối cùng này học ở cái nhà mà ngay cả đi còn lười sao!!!” Draco rất cực bạo phát.

“...” Salazar ôm một đồng lớn bánh bích quy rơi vào trầm mặc.

9. Chương 9

Một tháng sau khi sự kiện (a a a a a a tứ đầu sở hữu linh) nhóm tiểu phù thủy đã quen với việc hai người sáng lập lấy bề ngoài niên thiếu đi vào Hogwarts. Ngoài trừ việc mỗi ngày số lượng đường, bột mì, trứng gà đều tiêu hao rất nhiều ra thì hình như cũng không có gì khác trước kia cả.

Hơn nữa hai vị sáng lập còn bắt đầu đi học chung với bọn họ rồi!

Trên tiết 1: Chính là môn Bùa chú, khi giáo sư Flitwick nhìn đến bọn họ xuất hiện ở trong phòng học thì lập tức hôn mê bất tỉnh, cũng không ngừng lặp lại tình huống mọi người loay hoay cứu tỉnh hắn – nhìn thấy người sáng lập – thét chói tai – té xỉu tiếp, dẫn đến bọn họ phải đưa giáo sư môn Bùa chú đến chữa

bệnh thất.

Mà tiết 2: Là môn ma được, sau khi Snape viết công thức lên trên bảng đen, một tiếng nổ cực lớn vang lên trong phòng học — Godric khéo tay dựng thần thú phòng hộ cho toàn phòng học, nhanh tay gọn gàng làm biến mất chất lỏng sền sệt màu đen trong vạc, động tác thành thạo đến nỗi khiến cho người ta phải suy nghĩ nhiều.

Snape thể hiện rõ tố chất ưu tú của một giáo sư ma được: Hắn hoàn toàn không nhìn người sáng lập vĩ đại của Gryffindor, cũng liên tục phun nọc độc về phía những tiểu phù thủy quay đầu lại làm cho bọn họ cũng đồng dạng không thấy sát thủ ma được tóc vàng.

So sánh với Godric, Salazar hoàn toàn là một cao thủ ma được. Thủ pháp xử lý tài liệu của hắn rất thành thạo, không chế ngọn lửa cũng hoàn toàn chính xác, thời gian bỏ thêm mỗi một phần được liệu cũng thập phần vừa vặn, không bao lâu thì chế ra chất lỏng màu xanh lam nhạt tiêu chuẩn. Khi Snape đi ngang qua lần thứ ba thì rốt cục không nhịn được dừng lại, tham quan học tập động tác của Slytherin — tinh chuẩn, hiệu suất cao, cảnh đẹp ý vui.

Âm thanh trào phúng trong phòng học đột nhiên dừng lại, nhóm tiểu phù thủy đều hiếu kỳ nhìn sang, đã nhìn thấy Salazar chuyên chú làm xong ma được, chất lỏng màu xanh lam trong vạc rất nhanh biến đậm, cuối cùng biến thành màu lam đậm trong sách giáo khoa, thậm chí mê người giống như biển rộng vậy. Động tác cho thêm tài liệu của hắn giống như theo một quy luật nào đó, toàn bộ quá trình mây bay nước chảy lưu loát sinh động, giống như chỉ trong nháy mắt là làm xong ma được.

Salazar dùng muôi múc một chút để quan sát độ sền sệt của chất lỏng màu lam đậm trong vạc. Hắn hài lòng gật đầu, tắt lửa, bê bạc lên trên bàn. Dịch thể sôi trào được nhanh chóng làm lạnh dưới tác dụng của ma pháp, Salazar lấy từ trong túi đeo trên lưng ra một cái... bát?

Hắn rót một chén ma được, nhắc lên đến uống một hơi cạn sạch.

“A a a a a a a!!!”

Nhóm tiểu phù thủy bên cạnh đều hét ầm ầm.

Trời ạ tuy nó có một cái tên Hải Yêu Chi Lệ rất đẹp, màu sắc cũng rất đẹp mắt, thế nhưng nó chính là kịch độc đối với phù thủy a!!!

Salazar không chú ý tới vẻ mặt cứng ngắc của giáo sư ma được sau lưng hắn. Hắn chép miệng: “Vị có chút tanh... Di, hình như có độc.” Hắn nói xong, đáng tiếc nhìn qua thành phẩm màu xanh bên cạnh, nhắc lên rót vào cống thoát nước.

Snape: “...”

Khóa này không có cách nào dạy.

Về phần giáo sư môn Bảo vệ sinh vật huyền bí Kettleburn bởi vì luôn mồm thuyết phục Salazar biến trở về nguyên hình để hắn kiểm tra lông... linh vũ mà bị quật đến nỗi phải vào bệnh thất, giáo sư môn Lịch sử Binns thôi miên Salazar làm cho hắn không cẩn thận biến trở về nguyên hình chạy vào trong Rừng Cấm ăn hết một đồng sinh vật trong đó, trên lớp Biển hình bởi vì Godric sử dụng ma lực quá mạnh làm cho một chén trà lớn bằng bàn tay trở thành một con ếch to bằng cả phòng học vân vân...

Trước khi bọn họ đi đến khóa phi hành, Dumbledore giáo sư hòa ái để gần ngăn cản bọn họ.

“Ta nghĩ chương trình học trong trường có chút không thích hợp với hai vị, có lẽ các vị nguyện ý cùng với lão già này học một loại ma pháp càng cao thâm hơn?” Hắn mỉm cười hỏi.

Salazar và Godric thoát nhìn đều rất do dự. Bọn họ trao đổi mấy ánh mắt, cuối cùng Godric lo lắng đáp: “Ta rất tình nguyện, hiệu trưởng tiên sinh tôn quý, chỉ là ông thực sự sẽ không lại bị... Àch, tên là gì ý nhỉ?”

“Chúng si ngốc của tuổi già.” Salazar nói.

“Đúng, ông thực sự sẽ không tái phạm chứng si ngốc của tuổi già sao?” Godric thành khẩn nói: “Ta đã tìm hiểu tư liệu, bọn họ nói lão nhân mắc bệnh này nên được người nhà cẩn thận chăm sóc, không nên làm lụng vất vả quá.”

Dumbledore sờ sờ ngực, cảm giác mình không mang thuốc xuống thật là một sai lầm. Cụ nỗ lực mỉm cười: “Ta nghĩ hai vị hiểu lầm, ta không mắc bệnh si ngốc tuổi già.”

“Thế nhưng lần trước khi ăn cơm đã ngoại ông lại phát bệnh.” Godric vạch trần.

Đó là bởi vì tam quan bị trùng kích đại não tạm thời sốc mà thôi!!!

Không có cách nào thét lên lý do Dumbledore: “...”

Cụ thấy phía sau hai người, một giáo sư đang ngồi xổm sau cửa sổ liều mạng lắc đầu với cụ, cảm giác mình thân là hiệu trưởng phải làm ra chút cống hiến để bảo vệ sự bình an của Hogwarts! Vì vậy cụ đề xuống cảm xúc trong lòng, tiếp tục ôn hòa mỉm cười: “Hai vị từ khi đến đây vẫn chưa từng đi đến phố mua sắm của phù thủy mua sắm đúng không?”

Nhân tình Godric sáng lên: “Phố mua sắm?”

Dumbledore mỉm cười gật đầu.

“Nguyên lai ở đây cũng có phố mua sắm! Quá tốt!” Godric cực kỳ hưng phấn, bắt đầu lấy ra các thứ linh tinh từ trong túi của mình: “Pháp trường... Ân, có Salazar, vẫn là mang kiếm đi... Phù văn luyện kim không quá cũ... Có, áo giáp vẫn còn, phòng hộ như vậy đủ rồi, còn có...”

Dumbledore nhìn ra tín hiệu nguy hiểm từ trong động tác của hắn: “Những thứ này là?”

Godric đã bắt đầu khoác từng món áo giáp lên người, rất nhanh thì trở nên ngân quang lóng lánh. Hắn lộ ra nụ cười ngưỡng ngung với Dumbledore: “Sớm làm chuẩn bị một chút, miễn cho đến lúc đó lại cuống tay cuống chân... Nga được rồi, đừng quên mang theo hai túi không gian của cậu!”

Câu sau của hắn là nói với Salazar, người sau gật đầu, giơ một đồng túi không gian ra trước mặt hắn, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong: “Cảm giác phù thủy ở nơi này nhiều hơn chỗ chúng ta nhiều, chúng ta đoạt nhiều kim tệ một chút cho lão sư đi!”

“Các người muốn đi đoạt tiền?!”

“Đương nhiên, ” Salazar lấy ra một cây trượng thoát nhìn vô cùng hung tàn, còn cao hơn hắn hai cái đầu: “Còn muốn cướp một chút nguyên liệu nấu ăn, có thật nhiều thứ ta chưa từng ăn qua...”

Tam quan của Dumbledore lại một lần nữa tràn ngập nguy cơ: “Chúng ta chỉ đến để mua đồ, không phải đi cướp!”

“Đều có nghĩa không khác nhau là mấy.”

Sai nhiều lắm a!!!

“Phố mua sắm không phải đều như vậy sao?” Godric không hiểu rõ lắm nhìn Dumbledore: “Tất cả mọi người đều lấy được bằng cách cướp đoạt, nếu như chúng ta trao đổi thì sẽ bị nhìn đó.”

Các ngài rốt cục đến từ thời không đã man nào a!!!

Dumbledore cấp tốc xoay người nắm giáo sư ma được đúng lúc đi ngang qua người bọn họ: “Severus, vẫn là cậu mang hai người bọn họ đến Hẻm Xéo mua sắm đi.”

Đi ngang qua cũng bị trúng đạn Snape: “... Hắc?”

Mặc dù không nghe được nội dung, thế nhưng đối mặt với khuôn mặt mỉm cười của Dumbledore, hắn theo thói quen mỉm thành một nụ cười trào phúng nhạt, còn chưa kịp nói, đã nhìn thấy Dumbledore dùng một loại tốc độ mà một người già không thể nào đạt tới để... chạy. Snape hơi mở mồm nhìn về phía một loạt các đồng nghiệp ngồi xổm ngoài cửa sổ, các giáo sư nhất thời sắc mặt đại biến, chạy trốn chết giống như quạ đen bị chọc sào huyết vậy.

“ ... ”

Khi hắn không còn gì để nói nhìn đám quạ đen... a phi, các đồng nghiệp bay đi, Godric lặng lẽ nói nhỏ với Salazar: “Cậu nói xem giáo sư mũi to môn nấu nướng đáng tin cậy sao, sẽ không cản trở chứ?”

Giáo sư mũi to môn nấu nướng lỗ tai cực kỳ thánh: “...”

“Chẳng lẽ không phải, nhìn khuôn mặt khổ đại thâm cừu của hắn kìa, nhất định lưng đeo huyết hải thâm cừu cho nên mỗi ngày đều liều mạng luyện tập ma pháp chờ mong một ngày nào đó đi báo thù.” Salazar cũng nhỏ giọng nói.

Mặt khổ đại thâm cừu: “...”

Godric che mặt: “Được rồi, ngay cả Helga chúng ta đều có thể bảo vệ, hắn ít nhất nhiều hơn Helga hai cái chân!”

Snape tuy rằng bị biệt hiệu mà hai người người sáng lập cho hắn làm cho thần kinh sắp đứt đoạn, thế nhưng dù sao vẫn còn chưa có đứt đoạn. Hắn nhảy bèn bắt được ý tứ trong lời nói của Godric:”... Helga không có chân?”

“Hải Yêu sau khi thành niên sẽ học được ma pháp biến ra chân, nàng còn chưa trưởng thành, đương nhiên cũng chỉ có một cái đuôi cá a, quật người đau vô cùng, mặt của lão sư còn từng bị nàng quật sưng.” Godric thuận miệng đáp.

Một Hải Yêu có thể quật sưng mặt của một con cự long! Snape sợ hãi. Da rồng ngay cả thần chú bình thường cũng không làm gì được, Helga có một cái đuôi thép sao!

“Được rồi lần sau sẽ nói chuyện với ngài về Helga, ” Godric lộ ra mỉm cười rực rỡ: “Chúng ta lên đường đi!”

“Đi nơi nào?” Snape nhú mày.

“Đi mua sắm!”

Snape không tình nguyện mang theo hai người đi lò sưởi đến Hẻm Xéo. Cho dù không rõ tại sao phải mang hai vị tổ tông này đi phố mua sắm, chí ít hắn cũng hiểu rõ đem hai người họ mang ra khỏi Hogwarts là chuyện cần thiết đến cỡ nào—— các lão sư trong trường cần phải nhanh chóng hồi máu trong khoảng thời gian này.

Nơi đặt lò sưởi để di chuyển của Hẻm Xéo ở trung tâm của Hẻm Xéo, vừa ra khỏi lò sưởi, Godric và Salazar đã sợ ngây người. Biểu tình của hai người còn khiếp sợ hơn khi nghe nói một câu thần chú huyền ảnh di hình của mình đã đưa mình đến ngàn năm sau, đầu từ bên trái chuyển tới bên phải, nửa ngày đều không

bình tĩnh nổi.

“Tớ đang nằm mơ sao...” Godric dùng ngữ khí đầy mệt mỏi nói: “Nhiều cửa hàng như vậy... Nhiều phù thủy như vậy... Tất cả mọi người ăn mặc thật chỉnh tề...”

Snape trong lòng hơi động, vốn định trào phúng nhưng lại nuốt trở vào.

Lại nói tiếp, hai tổ tông này vẫn còn đang ở trong giai đoạn tiểu hùng, hoàn toàn đều không phải người sáng lập sau này dẫn dắt phù thủy đánh bại Giáo Đình, thành lập Hogwarts. Ở niên đại u ám ngàn năm trước, Muggle cùng phù thủy còn chưa triệt để tách ra, xung quanh England đều là chiến loạn, Muggle coi phù thủy như ma quỷ, bắt được sẽ thiêu cháy. Nhóm phù thủy phải trốn đông trốn tây, ngay cả một nơi để tụ tập cũng không có. Tiểu phù thủy mới mười mấy tuổi như bọn họ phải trải qua khoảng thời gian như thế nào, xem biểu hiện của bọn họ là biết — cũng không phải là loại sinh hoạt an ổn gì.

Một lúc lâu, Godric thở dài một cái: “... Thật tốt a.”

Hắn cởi áo giáp trên người, cẩn thận thu hồi vào túi không gian, sau đó móc ra một cái áo da màu rậm nắng. Năm sáu mai kim tệ lẫn lộn cộc ra khỏi áo da, bị hắn bắt lại. Salazar bên cạnh cũng lấy ra một thứ không khác lắm, bên trong túi da của hắn ừng là mấy mai kim tệ ít ỏi, còn có mấy khối bảo thạch trong suốt.

“Không biết mấy thứ này mua được cái gì...” Godric lầm bầm.

Snape cũng không biết cảnh tượng mua sắm phồn hoa này đã ngăn trở một lần cướp đoạt. Hắn nhìn lướt qua kim tệ có hoa văn hết sức đặc thù, hừ một tiếng, dẫn đầu đi ra trung tâm tiếp đãi: “Nếu như đại não của các ngài còn chưa ngừng hoạt động, thì nên biết trong Hẻm Xéo không có cửa hàng nào sẽ thu nhận tiền của ngàn năm trước.”

“A? Vậy làm sao bây giờ?” Godric không hề có khái niệm với chuyện này.

“Đi Gringotts!”

Godric và Salazar đuổi kịp cước bộ của hắn, hai người vừa đi vừa nhìn các loại cửa hàng hai bên đường. Hẻm Xéo không bao giờ thiếu sự náo nhiệt, những đồ vật ma pháp không ngừng làm ra những động tác kỳ lạ, những cái vạc xếp thành chồng, còn có tiếng kêu la của các loại sủng vật bị nhốt trong lồng. Đi tới trước cửa tiệm bán chổi bay, Godric bỗng nhiên dừng lại: “Đi, là chổi bay!”

Snape không nhịn được liếc mắt đám hài tử vây quanh trước cửa kính một cái: “Tà giả thiết Gryffindor các hạ đã vượt qua mười tuổi?”

Godric nở nụ cười, thu hồi ánh mắt, đuổi kịp cước bộ của hắn: “Tà chỉ là có điểm giật mình. Lão sư cũng từng làm chổi bay cho chúng ta ngoạn...”

Snape không có lòng say mê nào đối với chổi bay, vô luận là ngàn năm sau hay là ngàn năm trước. Hắn hoàn toàn không muốn nghe về đề tài chổi bay, nhưng mà Godric đã nói ra nửa câu sau: “... Hắn nói cái kia sẽ ảnh hưởng sinh sản, cho nên chúng ta mới chơi hai lần thì lại bị hắn hủy diệt rồi.”

Snape: “...”

Lý do này là cái quỷ gì!!!

10. Chương 10

Dẫn dắt hai bảo bối hiếu kỳ đi đến Gringotts đại khái là nguy cơ lớn nhất mười năm nay của Snape, mỗi lần đi hai bước là hắn lại phải dùng đủ loại lời nói trào phúng để làm cho hai hài tử đang nhìn chăm chăm vạc / sách / thực vật ma pháp / cú mèo không nhúc nhích lần thứ hai chuyển bước chân. Chờ đến khi bọn hắn rốt cục đi đến cửa của Gringotts, Snape đã bắt đầu tính toán khả năng sớm về hưu.

Yêu tinh ở Gringotts không ngoài dự liệu đưa tới sự quan tâm của Godric: “Chúng nó ở chỗ này làm gì?”

“Xây dựng Gringotts, cũng chính là nơi đổi tiền.” Snape bài trừ ra vài chữ từ trong hàm răng.

“... Ngài nói chúng tôi phải đem tiền cho bọn chúng, sau đó để cho bọn chúng đổi tiền cho chúng tôi?” Biểu tình của Godric rất quỷ dị

Ngàn năm trước danh tiếng của yêu tinh tựa hồ rất kém cỏi. Snape nghĩ đến điểm này, lập tức cảnh giác. Hắn cũng không hy vọng người đầu tiên đi cướp Gringotts lại là do người sáng lập Hogwarts làm nên.

Cũng may Salazar còn lãnh tĩnh hơn hắn nhiều: “Đã có quy củ, liền theo quy củ đi.”

Trong đại sảnh có rất nhiều yêu tinh đang làm việc, Snape dẫn bọn họ tới trước mặt của một yêu tinh trẻ tuổi —— bởi vì hắn sợ yêu tinh lớn tuổi sẽ trực tiếp bị hai người tức chết—— Godric và Salazar cộng lại tổng cộng chỉ có mười một mai kim tệ, đáng nhắc tới chính là mỗi một mai đều dài ngắn không giống nhau lắm, hoàn toàn thể hiện kỹ thuật đúc tiền ngàn năm trước.

“Đây là... tiền cổ?” Yêu tinh rất có kinh nghiệm dùng kính lúp tra xét tỉ lệ kim tệ: “Ngô... Bảo tồn phi thường tốt, hầu như không có mài mòn, độ tinh khiết cũng rất cao... Ta có thể ra giá mỗi mai 130 Galleons!”

Phù thủy ở hai bên trái phải kinh ngạc lại gần xem, đây đại khái là một giá cả rất tốt. Salazar suy nghĩ hắn cũng muốn mua một vài thứ, lại lấy từ trong túi ra một thứ gì đó, đi cà nhắc đặt ở trên quầy: “Cái này thì sao?”

Snape bằng vào ưu thế thân cao nên nhìn được món đồ kia. Đó là một chủy thủ đen kịt toàn thân, chỗ chuôi được điêu khắc thành hình dáng một nữ tử đang giang tay vây quanh mình, làn váy là miệng, hai chân khép lại lưỡi dao sắc bén, mắt được thay thế bằng hai viên rubi, thoạt nhìn thập phần tà ác, nhất là gương mặt người phụ nữ này được miêu tả một cách rất sống động, biểu tình thương xót làm cho nàng càng trở nên yêu dị.

Yêu tinh chỉ liếc mắt nhìn chủy thủ một cái liền lập tức tròn mắt. Nó không dám nổi Chop chủy thủ vào trong tay, cẩn cẩn thận thận nhìn mười phút, mới phát sinh một tiếng thét chói tai cao vút: “Hella lẽ tang —— ”

Tiếng thét chói tai của nó quanh quẩn trong đại sảnh, tất cả yêu tinh đều nhìn về phía bên này. Yêu tinh ngồi trên chỗ cao nhất loạng choạng choạng bò qua cái ghế nhìn về phía quầy giao dịch, lập tức lặn từ trên ghế xuống dưới. Nó lao về phía yêu tinh trẻ tuổi như một khẩu đạn pháo, thô lỗ đoạt lấy chủy thủ: “Để ta xem một chút!”

Snape ở trong lòng cảm đủ mười thanh chủy thủ vào hình nộm của Dumbledore mới bình tĩnh được một chút. Hắn chết lặng kéo hai thiếu niên sáng lập về phía sau người, bảo đảm bọn họ ở trong phạm vi bảo hộ của hắn. Khi hắn làm xong cái này, lão yêu tinh bên kia liền phát ra một âm thanh thét chói tai không thua gì với yêu tinh trẻ tuổi kia: “Đây là thật phẩm —— Hella lẽ tang!!!”

Yêu tinh bốn phương tám hướng đều bỏ xuống công tác trên tay mà nhìn về phía bọn họ. Snape giống như một con dơi đen sì trong biển yêu tinh, mở hai cánh bảo vệ vững vàng hai thiếu niên, tùy ý biển yêu tinh cuộn trào mãnh liệt tập trung về phía họ. Không bao lâu, chủy thủ đã được truyền đến tay của mỗi một yêu tinh ở đây một lần, cuối cùng lại giao về tay của lão yêu tinh. Nó đứng trên quầy cao nhìn Salazar: “Thanh niên, món đồ này người lấy được ở chỗ nào?”

“Không cần thận cướp được.” Salazar nói.

Cướp còn có không cần thận cướp sao!!!

Lão yêu tinh bình tĩnh hòa nhã, lộ ra mỉm cười hòa ái —— tuy rằng bởi vì khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của nó mà nụ cười này thoạt nhìn thập phần gian trá—— “Há, người thật là may mắn. Đây là bảo bối do chúng ta chế tạo ra, ở ngàn năm trước bị Salazar Slytherin cướp... Đổi đi.”

Không nên che giấu chuyện nó đã bị cướp đi khi nguyên chủ đang ở chỗ này a!!! Nguyên lai còn có chuyện ngàn năm trước đoạt lấy đồ vật ngàn năm sau trả lại sao!!! Nội tâm của Snape lại bắt đầu liều mạng cắn dao găm vào Dumbledore. Đều do lão đầu thối này, vì cái gì lại giao nhiệm vụ chết tiệt này cho ta!

Salazar nháy mắt mấy cái, ồ một tiếng. Hắn thấy Snape một bộ đờ đờ sát khí, giải thích: “Nhưng thật ra là yêu tinh ra tay trước, bọn họ thừa dịp ta lột da liền đánh lén, muốn cướp đi vỏ rắn lột của ta nên ta mới phản kích! Ta mới không chủ động công kích yêu tinh, chúng nó khó ăn như vậy!”

Snape: “...” Lại không biết bắt đầu phun tào từ nơi nào.

Bên kia lão yêu tinh đắm chìm trong sự xúc động, không có nghe thấy lời của hắn. Nó sống chết cầm lấy chủy thủ, hiển nhiên là không dự định lại giao ra đây. Nó kể tục duy trì mỉm cười hòa ái, nói với Salazar: “Phi thường cảm tạ người trả nó lại, thanh niên.”

“Nó trị bao nhiêu kim tệ?” Salazar hỏi.

Vẻ mặt của lão yêu tinh vắn vẹo một chút: “Đây nguyên bản chính là đồ của chúng ta!”

“Mạng của người nguyên bản cũng là vật của người. Ta có thể cướp đi chủy thủ, tự nhiên cũng có thể cướp đi mạng của người.” Salazar bình thản nói: “Nguyên bản ta chỉ muốn bán chủy thủ, hiện tại ta đổi ý. Cây chủy thủ trả lại cho ta, người có thể đưa ra một cái giá cho mạng của mình.”

Lão yêu tinh: “...”

Snape: “...”

Chúng phù thủy vây xem: “...”

Này này uy hiếp trắng trợn như vậy có được không! Thiếu niên người có lai lịch như thế nào! Người chung quanh đều biểu thị sợ hãi.

Ngược lại là Godric không nói tiếng nào móc ra pháp trượng. Pháp trượng của hắn cũng cao hơn hắn một cái đầu, mặt trên cũng khảm một viên bảo thạch trắng rất to, nhưng mà chính thể tạo hình lại vô cùng thâm trầm, thật giống như có người dùng thứ gì đó cứng rắn gắn viên bảo thạch vào trên cây trượng hồ đào. Ánh mắt của hắn đảo mắt qua tất cả yêu tinh ở đây, lộ ra một nụ cười tuyệt đối không được gọi là thân thiện.

Lão yêu tinh nhìn thoáng qua pháp trượng vô cùng xấu xí nhưng hiển nhiên vô cùng phi thường, đại khái đánh giá một chút đã biết được sức chiến đấu của đối phương, biểu tình lại trở nên rất lo lắng. Nhưng nó còn chưa lên tiếng, Salazar đã đột nhiên khoanh tay chỉ chỉ dưới chân của mình: “Chỗ này của người có một con rồng, nó rất già, thể nhưng khí lực đánh gãy xiềng xích thì vẫn phải có. Để ta xem một chút... A, ma pháp phòng hộ của Gringotts là do ba ma pháp trận cơ sở tạo thành, có tổng cộng ba mươi sáu tiết điểm, cách ta gần nhất có mười lăm thước anh, xa nhất không được một nghìn thước anh.” Hắn nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía lão yêu tinh, con người màu xanh nhạt nguyên bản đã biến thành màu đỏ tươi, ngay cả thanh âm nói chuyện của hắn cũng trở nên tê tê: “Người đoán con rồng kia cần bao lâu để phá hư nó?”

Phần này uy hiếp lại thêm trắng ra, cũng càng sợ hãi. Biểu tình của lão yêu tinh cứng đờ một chút, không dám tin nhìn hắn, lại nhìn phương hướng ngón tay hắn. Hầm ngầm của Gringotts hiện lên trong đầu nó, dựa theo phương hướng Salazar chỉ... Chỗ đó thật là vị trí của con rồng trông coi bảo kho!

Vẻ mặt của nó triệt để thay đổi: “Người dùng nhiếp thần thủ niệm với chúng ta?!”

“Cái gì?” Salazar nhớ lại chốc lát, mới nhớ tới nhiếp thần thủ niệm là cái gì. Hắn khinh bỉ nhìn thoáng qua lão yêu tinh: “Ai có tâm tình xem một quả Kiên Quả hư thôi nghĩ gì.”

Kiên Quả hư thôi: “...”

Snape không khỏi nhìn về phía Salazar, ở trong lòng lặng lẽ vỗ tay cho khả năng lấy biệt hiệu của hắn.

“Người có hai lựa chọn, một, chúng ta hòa bình làm việc buôn bán, người ra tiền mua mạng, ta suy nghĩ có nên tiếp thu hay không. Hai, chúng ta không hòa bình làm việc buôn bán, sản nghiệp của người từ hôm nay trở đi thành sở hữu của ta.” Uy hiếp của Salazar lại lên một nấc thang: “Há, đúng rồi, chủ thủ trả lại cho ta, ta dùng đến còn rất thuận tay.”

Trên mặt lão yêu tinh biểu hiện ra biểu tình dầy dụa. Mắt thấy nó muốn nói gì, Godric bỗng nhiên tiến lên một bước, vỗ một huy chương vào trên quầy: “Ta đề nghị người xem qua cái này rồi hãy trả lời.”

Snape mượn ưu thế thân cao nhìn thấy toàn cảnh huy chương. Trên huy chương là một con sư tử đầu đội vương miện, thoát nhìn rất giống với viện huy của Gryffindor, thế nhưng nhìn kỹ phía sau sư tử còn có một đôi bảo kiếm đang giao nhau, dưới chân sư tử là vô số hoa hồng giống như hỏa diễm. Không biết vì cái gì, sau khi lão yêu tinh nhìn thấy huy chương này thì sắc mặt đại biến, hầu như thành một màu trắng hư thôi Kiên Quả, môi run lên nửa ngày đều nói không ra lời.

Sau mười phút, bọn họ cầm một túi kim tệ khả quan đi ra khỏi Gringotts. Cây chủ thủ của Salazar thả lại túi tiền, Godric cũng thu lại pháp trượng và huy chương, biểu tình của hai người cũng rất bình thản giống như người vừa nãy uy hiếp không phải là bọn họ vậy.

Nội tâm của Snape sắp hỏng mất, sau khi đi được một đoạn xa, hắn vẫn không nhận được lòng hiếu kỳ dần vật hồi: ” Cái huy chương kia là cái gì?”

“Đó chính là tộc huy của gia tộc Abbey Leith, ta tự mình làm, đem ra gạt lão yêu tinh kia một chút, không nghĩ tới bọn họ tin thật...” Godric nhúc nhúc: ” Gia tộc Abbey Leith được gọi là yêu tinh Liệp Sát giả, hoạt động liệp sát nổi danh nhất của bọn họ chính là săn bắn yêu tinh, hàng năm đều sẽ tổ chức một lần. Bọn họ biết dùng đầu của yêu tinh xếp thành tháp cao, sau đó đem tộc huy đặt ở trên đỉnh tháp.”

Snape: “...”

Nửa câu đầu hắn còn cảm thấy phun tào, phía sau vừa nghe thấy hoạt động tàn nhẫn như vậy, cho dù là hắn cũng không nhận được biến sắc, nuốt những lời phun tào vào trong miệng.

“Đừng lộ ra vẻ mặt như thế, yêu tinh còn ăn thịt người đó.” Godric sờ sờ cằm: “Người đại khái chưa thấy qua yến hội của yêu tinh đúng không? Chắc chắn, chúng nó thích ăn nhất chính là nội tạng của trẻ con, khi tổ chức yến hội sẽ tụ tập một đồng lớn trẻ con rồi mổ bụng chúng, sau đó đặt những miếng nội tạng máu tươi đâm dĩa vào trên mâm, tưới lên rượu ngon rồi thưởng thức...”

Snape mím thật chặt môi, khó có thể tưởng tượng một màn kia là dạng gì.

“Đương nhiên, cũng không phải tất cả yêu tinh đều ăn thịt người.” Godric xem vẻ mặt của hắn quá khó coi, giải thích thêm vài câu: “Giáo sư Flitwick có huyết thống yêu tinh bình nguyên đúng không? Một chi yêu tinh rất thân thiện với người, mọi người cũng sẽ không đi giết bọn họ. Yêu tinh thâm lâm và yêu tinh thâm cốc mới là đối tượng săn bắn, vừa này lão Kiên Quả... Lão Yêu tinh trên người mặc dù không có vị người, thế nhưng nó có huyết thống yêu tinh thâm lâm, cổ mùi thú kia ta nghĩ là biết!”

Snape đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại xúc động chạy lại Gringotts lấy ra tất cả tiền gửi ngân hàng. Dem tài sản giao cho một đám yêu tinh ăn thịt người gì gì đó... Quá không đáng tin cậy! Hàng năm nhiều người mất tích như vậy rốt cục là có bao nhiêu người mất tích dưới tầng hầm của Gringotts?

Như là nhìn thấu hắn đang suy nghĩ gì, Salazar an ủi: “Không nên suy nghĩ nhiều, trên người của yêu tinh này không có vị đạo của người, bọn họ cũng chưa từng ăn người, dưới hầm cũng không có vết máu.”

Snape chợt nhớ tới những lời trước đó hắn nói ở trong đại sảnh, không khỏi nhìn hắn mấy lần. Cặp mắt kia đã trở nên giống y hệt nhân loại, thế nhưng bản thể của hắn là gì Snape đã biết từ lâu. Gi chép về Vũ Xà thập phần rất thừa thớt, tựa hồ chỉ có Salazar Slytherin đã từng nuôi một con —— hiện tại hắn biết con Vũ Xà kia thực ra chính là bản thân hắn —— về phần Vũ Xà đến tột cùng có năng lực gì, vậy thì càng không người biết.

“Tôi có Chân thật chi nhãn, có thể thấy ma lực.” Salazar lại một lần nữa nhìn ra ý nghĩ của hắn: “Chỉ là có thể thấy ma lực mà thôi, cũng không phải mắt nhìn xuyên tường, cho nên không cần lo lắng tôi thấy quần lót của ngài là màu đen.”

Snape: “Ồ... Hả?”

Không cần thận nói nói lộ hết Salazar: “...”

Xanh mặt Snape: “...”

Cuộc sống này không có cách nào sống, ta muốn chết, Lily ta tới đây.

11. Chương 11

Sau khi hoàn thành xong hành trình mua sắm này, Snape cự tuyệt đi cùng bọn họ. Vì thế Godric thập phần oán giận: “Đều tại cậu, tại sao cậu lại nói cho hắn biết cậu có thể thấy những thứ khác chứ!”

“Tôi không biết hắn chán ghét người khác biết màu sắc quần lót của hắn như vậy...” Salazar rất vô tội biện giải cho mình. Ở cái thời đại ngay cả áo buộc ngực còn chưa phát minh ra này, hắn hoàn toàn không rõ

thứ như nội y hoàn toàn không giống như y phục phổ thông, cũng không hiểu khi chào hỏi mọi người “Bộ váy màu hồng nhạt hôm nay cậu mặc thật là đẹp mắt” cùng “Nội khố màu hồng nhạt hôm nay cậu mặc thật là đẹp mắt” hoàn toàn sẽ đối lấy đãi ngộ bất đồng.

“Cậu xem hần là biết hần khẳng định có cái gì cổ quái.” Godric cũng không hiểu nói ra hình dáng nội y của người khác là một chuyện tồi tệ sẽ bị gọi là biến thái, hần chỉ là bất mãn Salazar trước khi nói lại không nghĩ xem người kia có muốn người khác biết loại chuyện cổ quái này không.

“Tớ lại không thể thấy trong đầu hần đang nghĩ gì!” Salazar thập phần oan uổng.

“Trông cậu vào bộ não lớn bằng quả hạch đào của cậu có thể suy nghĩ cẩn thận loại sự tình này thực sự là làm khó cậu.” Godric hừ một tiếng.

“Đầu óc của cậu ngoại trừ một câu thần chú phóng to ra thì tớ thấy không có bất kỳ một ưu điểm nào.” Salazar không khách khí phản bác.

Bọn họ vừa đi vừa theo thói quen cãi nhau, thẳng đến tiệm bán quần áo cửa mới dừng lại. Trong tủ kính có mấy người mẫu được làm bằng nhựa đang biểu diễn cho người xem áo choàng phù thủy kiểu mới trên người mình, nhưng đây không phải là thứ hấp dẫn bọn họ. Hấp dẫn bọn họ chính là một người cả người đều được bao phủ ở bên trong áo choàng, ngay cả một sợi tóc chưa từng lộ ra ngoài. Y đột nhiên đưa tay ra ngăn lại bọn họ khi bọn họ đi ngang qua, bên trong mũ trùm lộ ra mấy sợi tóc phát sáng lấp lánh.

“Salazar, Godric!” Người mặc áo choàng dùng ngữ khí hân hoan nói: “Đã lâu không gặp!”

Ngữ khí của hần rất quen, Salazar và Godric liếc nhau, đều thấy được mờ mịt trong mắt đối phương “Há, có thể tái kiến các cậu thật tốt... Lễ tang của các cậu giống như mới xảy ra ngày hôm qua, đến tận bây giờ tớ vẫn không thể chấp nhận được các cậu sẽ chết vì nguyên nhân ngu xuẩn như vậy...” Người nọ chủ động buông mũ trùm, lộ ra mái tóc bạc phát quang lấp lánh như, cùng với vành tai nhọn giấu ở đằng sau sợi tóc: “Được rồi, hiện tại chúng ta còn chưa nhận thức. Tự giới thiệu một chút, ta gọi là Ihani, là bằng hữu tương lai tốt nhất trong các bằng hữu của hai cậu.”

Salazar nghi hoặc nhìn hần. Bộ dạng không biết rõ tình huống làm cho Ihani phi thường thú vị, con mắt màu vàng óng của y hầu như cong thành hình trăng khuyết: “Salazar, nguyên lai khi còn bé cậu đáng yêu như vậy!”

Godric một tay kéo Salazar về phía sau mấy bước, tránh được cánh tay đưa về phía mặt của hần của Ihani. Hần không khách khí hỏi: “Người là ai, làm sao biết thân phận chúng ta —— ”

“Đương nhiên là các cậu chính mồm nói cho tớ biết.” Ihani cắt đứt hần, kiên nhẫn vươn tay nắm mặt của Salazar: “Tớ cũng rất vô tội có được không, tớ đang ngồi ở nhà, các cậu đột nhiên phá cửa xông vào đánh tớ một trận, sau đó đập mặt của tớ nói cho tớ biết tên của các cậu... Gào!” Hần cấp tốc rút về tay, chỉ thấy hần trên mu bàn tay phải có hai cái động nhỏ, màu xanh đen đáng sợ đang khuếch tán từ vết thương.

“Nguyên lai thói xấu cắn người của cậu có từ khi còn bé sao!” Ihani phi thường khiếp sợ: “Cậu tiểu độc xà này!”

Salazar: “Ta vốn là độc xà.”

Ihani lắc lắc bàn tay bị cắn, mắt thấy màu xanh đen đã lan tràn trên cánh tay liền lấy ra một bình ma dược bằng ngón tay cái ra uống vào, màu xanh đen cấp tốc rút đi, cuối cùng từ miệng vết thương của y nặn ra hai gọt máu độc, bị y đứng lúc lấy ra một cái bình nhỏ đựng vào. Một loạt động tác này thực hiện trôi chảy, không chút do dự, khiến tâm tình cảnh giác của Godric thoáng hóa giải một chút: “Người... Người tại sao lại có thuốc giải độc của Salazar?”

Ihani nhìn chằm chằm vào biểu tình cảnh giác của hắn, bỗng nhiên thở dài: “Trên thực tế... Đây là cậu tự tay cho tớ.”

“Không có khả năng!” Godric một mực phủ nhận.

Ihani mở tay ra, đưa nắp bình dược giải độc cho hắn xem. Trên nắp bình có một chữ G. G viết tắt. Trước khi Godric cầm lấy, Ihani xoay tay một cái, thu lại cái bình. Trong một thoáng vẻ mặt của y trở nên thập phần cô đơn: “Cái này cũng không thể cho cậu, tiểu tử. Đây là cậu... Đây là món đồ cuối cùng bằng hữu của tôi để lại cho tôi.”

Cánh tay đang vươn ra của Godric cứng một chút, giọng nói không còn tính gây sự nữa: “Ta rất xin lỗi.”

“Không sao, nếu như là lời của cậu.” Ihani nở nụ cười. Thân là tinh linh, ngũ quan của y phi thường tuần mã, bộ dáng cười rộ lên cũng làm cho người khác phi thường ảm áp. Thế nhưng trong một giây tiếp theo nụ cười của y đã thay đổi: “Được rồi, hiện tại các cậu đánh không lại tớ đúng không?”

Phản ứng của Salazar và Godric nhanh hơn dự liệu của Ihani, cũng càng tàn nhẫn. Một giây sau khi y dứt lời đã bị bảy tám đạo ma pháp công kích. Ihani nhắc mạnh áo choàng, ngón tay làm mấy động tác nhanh đến không người có thể thấy rõ ngón tay, ma pháp đặc hữu của tinh linh nhanh chuẩn vậy khốn hai người đang muốn lùi về phía sau. Khi Salazar bị trời liền muốn trở về nguyên hình, nhưng ngón tay của Ihani lại để ở giữa trán của hắn, trực tiếp ngăn lại ma lực của hắn: “Hừ hừ, một chiêu này tớ đã sớm mò thấu rồi!”

Trên mặt của Godric đã không còn dáng tươi cười. Trên mặt hắn mỗi một phân cơ nhục đều căng đến mức thật chặt, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm tay Ihani, giống như một con ấu sư đang chuẩn bị đi săn, ngay cả thanh âm của hắn cũng giống như bài trừ ra từ kẽ răng: “Buông hắn ra!”

Thấy ánh mắt của hắn, Ihani sửng sốt một chút, cười đưa tay bấn trán của hắn một cái: “Còn kém xa sau khi cậu lớn lên a, tiểu tử!”

Salazar đưa tay lôi tay áo của hắn một chút, lắc đầu. Godric cắn răng dời đường nhìn sang một bên, rất không tình nguyện buông ra nắm tay, ma vẫn còn chưa hoàn thành kia biến mất khỏi tay hắn, không có người phát hiện.

Động tác của bọn họ thật nhanh, người trên phố cũng không chú ý tới chuyện xảy ra ở đây. Ihani lại một lần nữa đội lên mũ trùm, mỗi một tay ôm một người, ôm hai người bọn họ vào quán ăn giống như phụ thân đang ôm hài tử của mình vậy. Bọn họ ngồi ở góc trong cùng của quán ăn, Ihani gọi một phần thịt bò chín bảy phần và một phần chín năm phần, phân biệt đặt ở trước mặt hai người, sau đó giải trừ ma pháp ràng buộc: “Ném thử xem, đây là khẩu vị của các cậu.”

Không biết trong đoạn đường ngắn ngủi như vậy hai thiếu niên đạt được những nhận thức chung gì, Salazar và Godric cũng không có nhân cơ hội công kích y, mà là buông lỏng thân thể, thực sự cầm lấy dao nĩa cắt beefsteak. Một tháng luyện tập đã làm cho bọn họ có thể nắm giữ cách sử dụng dao đĩa, Salazar thuần thục bổ xuống một khối thịt bò còn mang theo máu vào trong miệng, nhất thời bị vị đạo ngon ngọt thuyết phục.

Hogwarts đương nhiên sẽ không cung cấp beefsteak chín năm phần, đây là lần đầu tiên hắn được ăn. Còn hơn loại thịt chín và thịt tươi, hắn phát hiện loại beefsteak này không ngờ phù hợp với khẩu phần của hắn nhất, không khỏi bất ngờ nhìn Ihani.

Ihani đang ứng phó phần của mình. Tinh linh không ăn thịt, cho nên y chỉ gọi cho mình một phần salad. Hai miếng rau xà lách được đảo qua đảo lại trong đĩa ăn của y, thế nhưng y không có ý định đưa nó vào trong miệng. Phát hiện Salazar đang nhìn y, Ihani nở nụ cười với hắn: “Thật kỳ quái sao?”

Salazar do dự mà gật đầu.

“Tuy rằng lúc này chúng ta không nhận thức, thế nhưng sau khi các cậu ‘trở lại’, chúng ta sẽ làm bằng hữu hai mươi mấy năm.” Ihani tuy rằng cười, thế nhưng trong mắt lại rất đau thương: “Cậu thích màu gì, thích loại rượu gì, thích loại thức ăn gì, tớ đều biết rõ.”

Salazar nhìn chằm chằm miếng thịt bò của hắn trong chốc lát, nhin không được hỏi: “Nếu như vậy... Vậy tại sao lại không gọi cho tôi một phần chuột Morrie?”

Ilhan ni: “...”

Tinh linh gầm hét lên: “Bởi vì nhà hàng sẽ không bán loại chuột kinh tởm như vậy!!!”

Salazar tiếc nuối ồ một tiếng.

Godric cấp tốc giải quyết hết phần của mình, vỗ vỗ vai Salazar: “Không sao, trở về tớ sẽ bắt cho cậu, cậu muốn bắt bao nhiêu thì tớ sẽ cho cậu bấy nhiêu!”

Được cam kết một bữa ăn ngon, Salazar vui vẻ bắt đầu cắt beefsteak.

Ihani bưng kín mặt. Làm một tinh linh, y rất muốn tôn trọng thực đơn của bằng hữu, thế nhưng mỗi lần thấy Salazar mang bộ dạng con người ăn những thứ như nhện chuột ếch các loại, y đều có cảm giác muốn khóc.

“Ihani, cậu nói cậu ở ‘Tương lai’ nhận thức chúng tôi, thật sao?” Godric ăn no bắt đầu có ý định nói chuyện.

“Nói đúng ra, là ‘tương lai’ của các cậu, ‘quá khứ’ của tớ.” Ihani không quan tâm: “Trước kia tớ nghe nói các cậu khi còn bé vì một hồi ngoài ý muốn mà bị đưa tới ngàn năm sau, lại còn gặp tớ... Có lẽ cậu không tin, thế nhưng cậu chính mồm nói cho tớ biết, bảo tớ ngày hôm nay chờ các cậu ở tiệm quần áo của Madam Malkin, nói cho các cậu biết biện pháp trở về.”

Godric suy nghĩ những lời này một chút, thuật lại: “Cho nên, là cậu nói cho chúng tôi biết làm thế nào để quay về ngàn năm trước, nhưng cậu biết làm sao để quay về là bởi vì tôi đã từng dùng phương thức này ở ngàn năm sau nói cho cậu biết?”

“Chính là như vậy.” Ihani cười nói: “Nghe như rắc rối, nhưng đây chính là ma pháp thời gian.”

Godric chớp mắt: “Nếu như ta cự tuyệt thì sao? Thời đại này tốt, không có chiến loạn, không có người mơ ước Salazar, cũng không có lão sư không dứt lời nhải... Tại sao chúng tôi lại không thể ở lại chỗ này?”

“Cậu không biết.” Ihani cười sờ sờ đầu của hắn, động tác này khiến Godric phi thường không thích hất tay y ra: “Godric, cho dù ở đây bình thản như vậy, nhưng trong lòng cậu cũng chỉ muốn trở lại. Có lẽ Salazar không quan tâm sinh hoạt ở nơi nào, thế nhưng cậu lại không được. Cậu là một anh hùng thuộc về thời loạn thế, sinh sống ở nơi này chỉ biết ma diệt lòng của cậu, không phải cậu đã biết sao?”

“Cho dù như vậy thì tôi cũng muốn đợi sau khi học xong tất cả tri thức rồi mới trở về!” Godric không phục nói.

“Cậu đương nhiên là có thể, điều kiện tiên quyết chính là trước khi lão sư của các cậu không thể kiên nhẫn được nữa mà cưỡng chế đưa các cậu trở về ” Ihani nói: “Phương pháp của hắn thô bạo hơn cách tớ nói cho các cậu nhiều lắm, tớ đoán các cậu đã được linh hội thủ đoạn của hắn rồi.”

Salazar vẫn an tĩnh nghe bọn họ thương thảo không nhịn được run một cái, Godric cũng trắng mặt: “Lão sư... Lão sư hắn còn sống?!”

“Thọ mệnh của cự long lớn hơn tinh linh nhiều.” Ihani đáp.

” Chúng tôi còn bao nhiêu thời gian?” Godric hỏi.

Ihani suy tư chốc lát, không xác định nói: “Đại khái... Nửa tháng? Sau khi các cậu rời đi thì Ade Ryan cũng đi ngủ say. Lão đã ngủ một ngàn năm, cho dù cảm giác được khí tức của các cậu thì cũng cần ít nhất nửa tháng để tỉnh lại.”

Godric giật mình. Hiểu kỳ đối với chuyện nào đó đã đè xuống sự sợ hãi đối với lão sư của hắn: “Chúng tôi chết như thế nào?”

“... Đây là một cố sự dài dòng.” Con mắt màu vàng óng của Ihani nhìn thẳng hấn: “Cậu nhất định phải nghe sao?”

“Không, tôi chỉ muốn biết cái chết của tôi.” Godric lắc đầu. Hấn không có hứng thú với chuyện tương lai mình làm những gì, chỉ là tò mò cái chết của mình.

“Được rồi, cậu chết vô cùng ngu xuẩn.” Ihani thở dài: “Cậu trúng nguyên rửa, bị Thánh Kỵ Sĩ của Giáo Đình bổ sáu kiếm, tự mình dùng cấm thuật làm khô cạn từng giọt máu của mình, trước khi chết còn mở to đôi mắt xanh xinh đẹp của mình nhìn về phía tớ đang chạy đến nhặt xác cho cậu mà gọi Salazar.”

Godric: “...”

Hấn tỉnh táo đánh giá: “Quả thực rất ngu, tại sao tôi lại có thể nhận nhầm cậu là Salazar?”

Ihani: “... Cậu chỉ muốn nói cái này?”

“Người rồi cũng phải chết.” Godric nhún vai. Hấn quả thực không quá lưu ý mình chết an lành hay là thê thảm, thế nhưng ...”Tại sao tôi lại nhìn cậu mà gọi Salazar? Vậy Salazar thật đâu?”

Ihani bị lời nói của hấn gọi lên hồi ức không tốt. Y từ từ nhắm hai mắt trầm mặc chốc lát mới đề xuống đầu lòng khi nhìn thấy tình cảnh lúc đó: “Hấn... Hấn ngay bên cạnh cậu, la lên tên của cậu, chỉ là khi đó cậu không nghe được, cũng nhìn không thấy.”

Khi chiến trường vừa mới kết thúc, Salazar ôm Godric cả người đều là vết thương mà gọi tên hấn, nhưng thanh niên tóc vàng đã mất đi ngũ giác vẫn mang theo nụ cười huyền ảo, đôi mắt không có tiêu cự nhìn chăm chăm vào phía trước lầm bầm nói “Salazar, cậu rốt cục bằng lòng trở về xem tớ a” ... Khuôn mặt đó đã được Ihani đứng ở trước mặt nhìn thấy nhất thanh nhị sở (*rõ ràng*). Xà không có nước mắt, hấn chỉ nhìn thấy một giọt màu vàng rơi ra khỏi viền mắt Salazar, rơi vào mu bàn tay che khuất hai mắt Godric của hấn, so với bất cứ giọt nước mắt nào mà hấn từng gặp đều đau thấu tim gan. Cho dù đã một ngàn năm sau, hồi tưởng lại ngày đó, hấn vẫn có loại cảm giác không thể thờ nổi.

Godric cũng không biết chuyện xảy ra ở tương lai. Hấn còn đang tràn đầy phấn khởi truy vấn: “Nói cách khác tôi chết trước Salazar? Vậy sau đó hấn chết như thế nào?”

“Hấn... Là tự sát.” Ihani khô sáp nói.

Bảy ngày, Salazar dùng hết tất cả biện pháp nỗ lực sống lại Godric. Bảy ngày sau, nhìn không nổi nữa Ihani xông vào mật thất của Salazar, phát hiện hấn ngã vào bên cạnh quan tài của Godric. Nam nhân được khen là hắc vu sư mạnh nhất lịch sử kia cấm trường kiếm Gryffindor vào trong tim mình. Vì để cho thi thể của mình có thể bảo trì hình người, hấn dùng cấm thuật bặt đi một phần lân phiến của mình.

Trong một khoảnh khắc, Ihani bỗng nhiên không muốn nói cho bọn hấn phương pháp trở về. Mặc dù đối

với y đó là chuyện đã xảy ra trong quá khứ thế nhưng đối với hai người ở trước mắt này thì đó là chuyện vẫn có thể vẫn hồi. Chỉ cần ở lại chỗ này, bọn họ không phải trải qua chiến tranh và phản bội sau này, cũng không nhất định nghênh đón kết cục làm cho người khác phải tiếc hận này.

“Các cậu...” Y do dự mà nhẹ giọng mở miệng.

“Sách sách sách, lại là tự sát.” Godric lắc lắc ngón tay. Bởi vì thanh âm của Ihani quá nhỏ nên hắn không nghe thấy, bắt đầu thả ra những lời nói trào phúng với Salazar.

Salazar cũng không nghe thấy, hắn hừ một tiếng: “Bên trong này nhất định có hiểu lầm gì đó.”

Godric cười đến thập phần ác liệt: “Không, tớ tin chắc rằng không có tớ cậu khẳng định không sống nổi... Trừ phi cậu học được tự mình mặc y phục, tự mình che giấu thân phận, tự mình săn thức ăn, còn có tự mình nhu bụng!”

Salazar suy nghĩ một chút: “...”

Vì có thể sống sót sau khi Godric bất hạnh chết, tựa hồ quả thực muốn bắt đầu học tập kỹ năng sinh tồn a... Nếu không bắt đầu từ việc nghiên cứu làm thế nào để tự nhu bụng cho mình?

Ihani đang chìm đắm trong bi thương lại bị đoạn đối thoại không dinh dưỡng của bọn họ kéo trở về: “...”

Vẫn là đem hai người các người đưa trở về đi, mới không cần thừa nhận hai tên quỷ ấu trĩ này là bằng hữu của ta!

12. Chương 12

Hai thiếu niên không hề biết trong tương lai mình sẽ gặp phải chuyện gì này đang suy nghĩ phương pháp trở về. Thời đại này đương nhiên tốt, thế nhưng lại không thuộc về bọn họ. Bọn họ đã thành thói quen sống ở một nơi nguy hiểm, phải nâng đỡ lẫn nhau mới có thể đi tiếp, mà không phải cái thời đại hòa bình đến nỗi ngay cả nỗ lực cũng dẫn tới một đám người vây xem này.

“Huống chi, Helga còn đang chờ chúng ta tìm đồ ăn cho nàng a!” Godric nói lên vấn đề này, không khỏi sầu lo: “Bây giờ nàng vẫn chưa trưởng thành, căn bản không thể ra khỏi lâu đài... Vạ nhất nữ nhân điên Rowena kia lại làm ra chuyện gì thì nàng ngay cả tự chạy trốn cũng không làm được!”

“Tớ biết Helga dùng đuôi quét bay ba năm Thánh Kỵ Sĩ cũng không có áp lực chút nào...” Khóe miệng Ihani co giật nói.

“Cái gì? Khi mà cậu biết chúng tôi thì Helga còn không có học được thay đổi ra hai chân?” Godric kinh hãi.

Trọng điểm của hắn làm cho Ihani không biết nói gì: “...”

Salazar như có điều suy nghĩ: “Khi mà cậu biết chúng tôi thì giữa tôi và Helga thì người nào đuôi dài hơn?”

Ihani: “... Đây là điều mà cậu quan tâm?”

Salazar rất nghiêm túc: “Quan hệ đến vấn đề tôn nghiêm.”

“Được rồi, của cậu dài hơn.” Ihani mặt không thay đổi nói: “Đến tận bây giờ tớ còn chưa thể phân rõ được đầu và đuôi của cậu bắt đầu phân chia từ chỗ nào, là miếng lân phiên thứ ba ở chỗ cổ sao?”

Salazar lại có thể bị một câu nói này làm khó. Hắn lực lợi ở trên cổ của mình nửa ngày, rơi vào trầm tư.

Ihani: “...”

Cậu dĩ nhiên thực sự nghiêm túc tự hỏi vấn đề này sao?!

Bọn họ lại ngồi trong phòng ăn một lát, sau khi Ihani tính tiền liền dẫn bọn họ rời đi, toàn bộ quá trình Salazar đều không nói được một lời, biểu tình hết sức nghiêm túc, khiến Ihani càng xem càng vô lực. Godric cũng chú ý tới sự khác thường của hắn, hắn nỗ lực nói cái gì đó đem lực chú ý của Salazar dời khỏi chuyện cái đuôi của mình bắt đầu tính từ chỗ nào: “Được rồi, không phải cậu nói muốn mua những thứ chưa từng được ăn sao?”

Lực chú ý của Salazar quả nhiên bị dời đi. Đối với một con rắn mà nói, tự hỏi đầu và đuôi của mình phân chia từ chỗ nào cũng không phải là vấn đề quan trọng —— chỉ ít đối với một Vũ Xà tên là Salazar Slytherin mà nói là như vậy.

Ihani yên lặng đi sau lưng bọn họ. Y tới nơi này là vì đưa cho bọn họ phương pháp chính xác để trở về, thế nhưng xuất phát từ tư tâm, y hy vọng bọn họ có thể ở lâu một chút, lại ở lại một chút... Dù cho chỉ để cho y nhìn bóng lưng của bọn họ để tưởng niệm một chút tình bạn thân trước kia.

Thật là không công bằng a, các người cứ như vậy xông vào cuộc sống của ta, ép buộc ta cùng nhau vui cười cùng nhau rơi lệ với các người, sau đó lại tùy ý từ bỏ ta, khiến ta đợi đợi ngàn năm, chỉ có thể qua bộ dạng khi còn bé của các người để hoài niệm các người ở tương lai.

Y nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm giác mắt lên men.

Y hâm mộ mình ngàn năm trước đến nhường nào, y của khoảng thời gian ngồi trên cành cây biện vòng hoa,

hát ca dao, y hoàn toàn không biết gì về tương lai, hoàn toàn không biết tiếp qua mấy năm sẽ có hai phù thủy cường đại mạnh mẽ xông vào lãnh địa tinh linh, chỉ vì gặp y một lần...

“Cái này có thể thử sao?” Salazar hỏi.

Ihani còn chưa từ trong ký ức thanh tỉnh?

“Cái này, trước khi mua có thể ném thử không?” Salazar lặp lại vấn đề của mình một lần, dùng một loại ánh mắt ‘kinh nghiệm mua sắm của người nhiều hơn ta người chắc chắn biết’ nhìn y.

Ihani nhìn theo ngón tay hắn, phát hiện đó là một thùng nội tạng thềm thờ trước cửa một cửa tiệm bán nguyên liệu độc dược: “...”

Sắc mặt y lại bắt đầu phát thanh: “Cậu muốn ăn thứ này?”

“Thoạt nhìn ăn thật ngon...” Salazar khát vọng nhìn về phía nội tạng thềm thờ máu chảy đầm đìa, cảm xúc vô bờ biểu đạt cái nhìn đối với thức ăn của mình.

Vô luận trải qua bao nhiêu lần, Ihani vẫn không thể thích ứng được thực đơn của bạn tốt mình. Y hít thở sâu nhiều lần, cắn răng nói: “Liên tính cậu thực sự muốn ăn nội tạng... Cũng ăn chút gì đó cùng loại với gan Cự Long được không?”

Chí ít nghe tương đối cao lớn a!

“Gan cự long? Tại sao tôi lại phải ăn thứ đáng như vậy?” Salazar kinh ngạc.

“Cậu thật đúng là đã ăn xong a!!! () ”

“... Có phải hắn vừa mới nói loại ngôn ngữ kỳ quái gì không?” Godric do dự hỏi Salazar.

“Đại khái là tinh linh ngữ đi, đã sớm nghe nói tinh linh ngữ rất thần kỳ, quả nhiên là như vậy, rõ ràng tớ không biết văn tự của tinh linh mà lại có thể hiểu được ý tứ trong đó.” Salazar gật đầu: “Thế nhưng tại sao cậu lại muốn hát bàn a?”

Tinh linh bị tức đến nỗi phải nói ngôn ngữ của quê nhà (?) vô lực tựa đầu vào biển hiệu của cửa tiệm. Y khoát khoát tay, trong khoảng thời gian ngắn không dự định lại xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ: “Các cậu tùy tiện mua, tớ tới trả tiền là được rồi.”

Nhân tình Godric sáng lên: “Vậy chúng ta mua lại cả cái cửa tiệm này đi!”

Người thật đúng là không khách khí a!!!

Ihani nhất thời đổi chủ ý: “Vẫn là tớ vào với các cậu đi...”

Bồi một con Vũ Xà đi vào một chỗ mà trong lòng hẳn chính là cửa tiệm thực phẩm thực sự là một chuyện vô cùng thống khổ, người vĩnh viễn không biết hẳn một giây kế tiếp sẽ đối với loại nguyên liệu nấu ăn kỳ quái... Không, tài liệu ma được nào vượt ra ma trảo. Điểm chủ vốn vẻ mặt tươi cười sau khi Salazar hỏi ra ‘Cái này có thể ăn thử một chút không’ thì lâm vào trạng thái mộng du, sau khi tận mắt nhìn thấy tiểu phù thủy tóc đen này thực sự cầm mấy cái chân của tri chu mà bỏ vào miệng nhai ken két, nàng đã bắt đầu lo lắng có nên đóng cửa hay không.

“Phu nhân, hài tử nhà ta có sở thích ẩm thực khác thường, thật xin lỗi vì đã mang đến phiền phức cho ngài.” Ihani dùng giọng nói mềm nhẹ giống như tiếng hát thuộc về tinh linh trấn an chủ tiệm. Chủ tiệm bị mỹ nam kế của y bắt lấy, không có tinh lực để ý đến chuyện phù thủy tóc đen lại ăn vật gì đáng sợ nữa.

“Hắn nói cậu có sở thích ẩm thực khác thường kìa?” Godric lặng lẽ thọc Salazar.

“Tớ vốn vẫn có a.” Salazar chuyên chú nhìn chân của sói nhện huyết cư và túi chứa chất độc của lục mắt sa chu, hai loại thoát nhìn thập phần mỹ vị, hẳn rất khó để lựa chọn: “Bình thường Vũ Xà mới không ăn bánh bích quy đâu!”

Godric rốt cuộc không nói được lời nào: “...”

Dù sao nâng đỡ lẫn nhau nhiều năm như vậy, Godric rất nhanh thoát khỏi ảnh hưởng do tam quan bất hòa tạo thành, tràn đầy phấn khởi đem các loại kịch độc dời đến trước mặt Salazar, chống má nhìn hẳn rốt cuộc có thể ăn bao nhiêu vật kỳ quái —— nói theo một ý nghĩa nào đó, đây là một trong những phương thức tiêu khiển của hắn. Chỉ là trước kia không có một cửa tiệm như cửa hàng nguyên liệu độc được này để thỏa mãn hứng thú của hắn.

Ihani bốt thời giờ nhìn qua Salazar đang nhìn chăm chăm mắt của bọ cánh cứng, quyết định cắt bỏ hoàn toàn ngày này ra khỏi trí nhớ của y.

Sau khi trả cho chủ tiệm một khoản tiền vô cùng khả quan (bởi vì Salazar ăn hết rất nhiều vật kỳ quái, nhưng lại đóng gói mang đi càng nhiều), Ihani rốt cục mang bọn họ đi đến hẻm Knockturn. Đối với phù thủy sinh hoạt ở trong nguy hiểm mà nói, hẻm Knockturn mới là nơi chân chính có thể mua được đồ. Salazar cảm thụ được khí tức hắc ma pháp vô cùng nồng đậm ở đây, vô ý thức bắt được tay Godric. Ma lực trong thân thể hắn tràn ra từ cánh tay, một tầng hắc vụ mỏng bao trùm lấy người của Godric, khiến cho khí tức bạch ma pháp trên người hắn bị che giấu không còn kẽ hở. Ihani nhìn thấy nhưng không ngăn lại—— kỳ thực hiện tại đã không có người có thể phân biệt được một người là hắc phù thủy hay bạch phù thủy nếu như người đó không sử dụng ma pháp, hắn làm như vậy không có ý nghĩa.

Salazar che giấu cẩn thận khí tức của Godric, do dự một chút, quay đầu vươn một tay với Ihani: “Cần giúp một tay không?”

Ihani cười lắc đầu. Y còn không có yếu đến mức cần một đứa trẻ bảo hộ. Một ma pháp ngự trang hoàn mỹ đem mái tóc màu ngân bạc của y chuyển thành màu đen vô cùng bình thường, con mắt màu vàng óng cũng thay đổi thành nâu. Đôi tai tinh linh kia cũng rút lại, trở nên vô cùng phổ thông. Mấy giây sau, một nam phù thủy bình thường đến mức có thể gặp ở bất kỳ một nơi nào xuất hiện trước mặt bọn họ.

Godric cảm thấy rất hứng thú với ma pháp này: “Đây là loại ma pháp gì?”

Ihani dạy chú ngữ cho hắn. Godric rất nhanh nắm giữ thần thú ngự trang. Cơ sở ma pháp của hắn có một nửa là Ade Ryan dạy, một nửa là tự tìm tòi nghiên cứu ra từ trong thực tiễn chiến đấu, cho nên vô luận ở trên phương tiện lý giải ma văn hay là ứng dụng đều vô cùng tốt. Thời gian một cái nháy mắt, một thanh niên tóc vàng đã đứng ở vị trí của hắn. Hắn thoạt nhìn là bản phóng đại của Godric, ngũ quan hầu như giống nhau như đúc, thể nhưng càng thành thực hơn. Hắn đặc ý hơi nhíu mày với Salazar: “Tớ nghĩ sau khi lớn lên tớ sẽ có hình dáng như thế này!”

Salazar bực mình nhìn hắn. Hắn là một Vũ Xà, đối với hắn mà nói thì hình dáng nhân loại đã là một loại biến hình. Đây là ma pháp thiên phú của Vũ Xà, hình thái của hắn là cố định, sẽ lớn lên cùng với hắn, cho nên hắn không có cách nào để mạnh mẽ biến thành một loại hình dạng khác — điều đó cần một câu thần chú nhằm vào Vũ Xà mà không phải nhằm vào loài người. Hắn muốn hỏi Ihani có loại thần chú khác hay không thế nhưng vừa quay đầu lại đã thấy đối phương đang nhìn chăm chăm vào mặt của Godric mà thất thần.

“Cậu sẽ động dục với hắn sao?” Salazar hỏi.

Ihani: “...”

Hồi ức của y về bạn tốt bị lời nói này phá hủy, phi thường muốn véo mặt của Salazar một cái. Nhưng tiếc là một lọ thuốc giải độc cuối cùng y đã dùng xong, y không thể mạo hiểm bị Salazar độc chết mà đưa tay vào trong miệng hắn. Y mài răng nói: “Tớ không giống với các cậu, tớ không phải là gay.”

“Tôi cũng không phải.” Salazar đương nhiên nói.

Ihani cười lạnh hai tiếng: “Thật sao? Vậy cậu thích loại phụ nữ nào?” Y cố ý nói hai chữ phụ nữ đặc biệt nặng, tràn đầy một ý tứ châm chọc.

Salazar suy nghĩ một chút, mặt đột nhiên đỏ lên, đường nhìn cũng có chút xa xăm: “Tôi thích tư thái mềm mại, làn phiến no đủ có ánh sáng, ma lực mạnh hơn tôi... Cho dù ăn rất nhiều cũng không sao cả, tôi sẵn lòng rất lợi hại, có thể nuôi sống nàng và bảo bảo... Tốt nhất chỉ có một người bạn lữ là tôi, thể nhưng nếu như nàng thích thì mấy người cũng không sao cả...” Hắn nói như vậy, lại có chút ủy khuất: “Chỉ cần khi nàng động dục thì tìm tôi đầu tiên, không nên tùy tiện ra ngoài bắt người khác là được rồi...”

Ihani: “...”

Y hoàn toàn không thể đối mặt với điều kiện kén vợ kén chồng của một con Vũ Xà bị vây ở trong xã hội

mẫu hệ.

“Thế nhưng Vũ Xà khác đều đi...” Tâm tình của Salazar thập phần suy sụp: “Nếu như không tìm được một vũ xà nguyên ý sinh bảo bảo cho tôi, thì xà quái cũng được, chúng nó thoát nhìn rất cường tráng, ma lực cũng rất đặc thù, bảo bảo có lẽ cũng sẽ khỏe mạnh?”

Ihani không thể tưởng tượng được hình ảnh Salazar trưng ra một đồng lân phiến sáng lấp lánh để hấp dẫn một con xà quái lớn, khuôn mặt của y trắng bệch nói với Godric: “Đáp ứng tớ, Godric, đối phó với hắn trước khi Salazar thực sự tìm xà quái!!!”

“Cái gì?” Godric thập phần mờ mịt.

“Đối phó Salazar!” Ihani điên cuồng lắc lư hắn: “Dù sao cậu cuối cùng cũng không phải hắn thì không lấy, sớm một chút không được sao?!”

“Tại sao tôi lại muốn gả cho Salazar? Cho dù gả thì cũng là hắn gả a!” Godric càng thêm mờ mịt: “Vừa này tôi cũng nói thích phụ nữ, Salazar là nam a!”

“Cậu thích phụ nữ?” Ihani cất cao thanh âm.

“Dù cho đây là Anh quốc thì cũng chỉ có người thích phụ nữ đúng không?” Godric rất ủy khuất.

Ihani không biết nên phun tào câu trước hay là nửa câu sau: “...”

“Người con gái mà tôi lấy nhất định phải biết đánh nhau, thích sinh trứng mới được!” Godric thề son sắt: “Thế nhưng niên kỷ của tôi bây giờ còn quá nhỏ, còn không tích góp được một sơn động kim tệ, chờ đến khi tôi tích góp được rồi thì tôi nhất định sẽ cho nàng một chiếc giường kim tệ thật thoải mái! Còn phải đánh bóng lân phiến của nàng mỗi ngày, mài nhọn móng tay của nàng! Sẽ không để cho nhân loại đáng ghét cướp đi trứng của tôi!”

Ihani: “...”

Khuynh hướng thâm mỹ của cậu đây là bị lão sư cự long của cậu bóp méo mấy lần, a?

13. Chương 13

Hẻm Knockturn không thể so với Hẻm Xéo, ở chỗ này một tiểu phù thủy là vô cùng nổi bật. Salazar đi phía sau hai phù thủy trưởng thành, rõ ràng cảm giác được vài đường nhìn đảo qua hắn. Thân là Vũ Xà cuối cùng, hắn vô cùng miễn cảm với tầm mắt ác ý này. Phải biết trước kia mỗi khi hắn đi đến các buổi

hộp mặt của phù thủy đều bị nhìn bằng ánh mắt như đang nhìn một loại tài liệu ma được quý hiếm. Nhóm phù thủy ngàn năm trước rất ít sử dụng tiền chung, đại thể lấy vật đổi vật, hẳn không chỉ một lần bị người đưa ra đề nghị dùng vỏ rắn lột / răng nanh / linh vũ của mình để trao đổi tài liệu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Salazar không có cách nào mua sắm yên ổn, hình thành thói quen nhìn trộm cái gì trước tiên cướp rồi nói sau.

Salazar không biết những phù thủy này rốt cục có phát hiện ra thân phận của hắn không. Cánh tay giấu ở trong áo choàng của hắn vẫn nắm một căn đũa phép giản dị. Con đường nhỏ lầy lội và những bức tường mọc đầy rêu xanh của hẻm Knockturn hình thành một thế giới hình khối kỳ dị trong mắt hắn, hắn bắt động thanh sắc chú ý mấy người ... giấu ở trong góc phát ra ánh sáng quanh người kia. Ma lực vận hành trong mắt hắn nhìn một cái không sót gì, một khi ma lực của những người đó có khuynh hướng tập trung vào cổ tay thì hắn có thể lập tức phát động công kích.

May mà những người đó chỉ theo dõi bọn họ, không tùy tiện công kích. Bọn họ thuận lợi đi qua một đoạn của hẻm, đi tới một cửa tiệm âm u buồn bán tài liệu ma pháp. Ở đây không thể so với Hẻm Xéo, sau tủ kính chính là một cái xương sọ hoàn chỉnh của độc giác thú, nếu như người nhìn chăm chăm nó vài giây, còn có thể thấy linh hồn thuần khiết bị phong ấn ở bên trong đó không thoát ra được đang thống khổ run rẩy trong viên mắt.

Ihani đẩy cánh cửa cũ kỹ xỉn màu, một lão đầu khô gầy, trông giống hệt một bộ xương đứng ở sau quầy nhếch môi với y, ra dấu xin mời. Godric tò mò nhìn hắn vài lần, rất nhanh nhận ra hắn là một một vụ yêu chuyển hóa không thành công. Hắn mất đi hăng hái, quay đầu nhìn thương phẩm đầy trong tiệm, lựa chọn những thứ có thể dùng từ bên trong. Ngàn năm trước bọn họ muốn tìm một tài liệu nào đó là chuyện vô cùng khó khăn, ngoại trừ tự mình đi liệt sát thì cũng chỉ có thể đi thử vận may ở trong những buổi họp, còn có khả năng cuối cùng diễn biến thành đại chiến bảo vệ Salazar, hoàn toàn không có cơ hội tự do lựa chọn trong một cửa hàng đầy áp nguyên vật liệu như bây giờ. Godric quả thực tưởng cảm tạ Merlin cho bọn hắn có cơ hội hoàn thành đũa phép của mình.

Có lẽ còn có thể thuận tiện chế tác một cây cho Helga. Godric nghĩ. Sau đó khi xuất môn lịch lãm nàng sẽ không dùng đuôi quạt như bây giờ chứ?

Ý nghĩ của Salazar không khác hẳn là mấy, dù sao có Ihani trả tiền, tại sao bọn họ lại không nhân cơ hội mua nhiều một chút những vật liệu mà sau này chưa chắc đã có cơ hội nhìn thấy?

—— bọn họ hiển nhiên không biết khách khí là cái gì.

Ihani không có nhu cầu gì với vật liệu ma pháp, ma pháp tự nhiên của tinh linh không cùng một hệ thống với ma pháp của phù thủy, y không cần mượn những tài liệu khác tăng uy lực của ma pháp. Y chỉ cần chỉ điểm hai người bọn họ nhận biết những tài liệu nào đã bị người giở trò, loại nào thích hợp hơn khi lựa chọn tài liệu là được. Hai tiểu phù thủy dưới sự trợ giúp của y đã rất nhanh chóng chọn được một đồng tài liệu có thể làm đũa phép, khi bọn họ đang muốn ôm đi tính tiền thì ánh mắt của Salazar đột nhiên bị một quả trứng ở trong góc hấp dẫn. Nó thoát nhìn tựa như một quả trứng gà thông thường, thế nhưng mặt ngoài lại có đầy hoa văn và đốm lấm tẩm, càng trông giống như một khối thạch đầu mồi.

“Đây là trứng xà quái.” Chủ cửa hàng dùng một thanh âm khô sấp giải thích: “Có thể ấp ra một con xà quái thuần huyết nhưng cũng có thể nó là một con cóc.”

Xà quái thuần huyết là hậu đại do hai con xà quái thuần huyết sinh ra, vô cùng hi hữu. Nhưng tỷ lệ xà quái ấp trứng rất thấp, có xác suất rất lớn là chỉ ấp ra một con cóc. Cho nên dù cho phù thủy có chiếm được một quả trứng xà quái thì bọn họ cũng không dễ dàng ấp trứng, càng nhiều chính là lấy ra trao đổi——dù sao thứ ở trong trứng khi không phá xác thì rất có giá trị.

“Ta...”

“Tuyệt đối không được!!!” Ihani rít gào.

Y nghĩ tới trước kia y đã từng nhìn thấy hình ảnh bạn tốt thân mật nuôi nấng con tiểu xà quái ở trên cổ tay. Khi đó y còn nghĩ hình ảnh rất ấm áp, Salazar luôn đối xử rất kiên trì với sủng vật của mình... Kỳ thực căn bản là hắn đang nuôi lớn con dâu nuôi từ bé của mình đi!!!

Salazar móc ra kim tệ mình lấy được từ chỗ yêu tinh: “Vậy tự ta mua.”

Ihani lập tức cướp lấy trứng vào tay mình: “Quả trứng này tớ lấy!!! Bao nhiêu tiền!!!”

Mua xong ta sẽ đập vỡ nó! Ihani phát thệ ở trong lòng.

Salazar mặt không thay đổi đưa tay: “Trả cô bé của ta lại cho ta.”

Cô bé của ta là cái xưng hô quỷ quái gì a!!! Ihani ôm trứng chặt hơn, kiên quyết lắc đầu. Y tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình cảnh Salazar chăm sóc bảo vệ xà quái như con dâu nuôi từ bé một lần nữa! Tuyệt đối!!!

Salazar lặng lẽ nhìn y, một đôi mắt đỏ đậm ở trong cửa tiệm tối tăm có vẻ vô cùng quỷ quyệt. Thế nhưng Ihani trải qua sóng to gió lớn bị Salazar duy trì liên tục uy hiếp hơn hai mươi mấy năm lại còn bị cắn vô số lần hoàn toàn không thấy áp lực chút nào, thập phần bình tĩnh đưa tiền cho chủ tiệm, đoạt được quyền sở hữu của quả trứng.

Nên ném vỡ hay là nấu thì tốt đây... Ihani đã bắt đầu tính toán cách chết của quả trứng này.

Là độc chết hẳn vẫn ghim chết đây... Salazar cũng bắt đầu tính toán cách chết của Ihani. Cư nhiên dám cướp chuẩn bạn lữ của hắn, không thể tha thứ!

Mắt thấy hai người sẽ bởi vì một quả trứng gây nên huyết án, chủ cửa hàng không biết lấy ra một quả trứng từ chỗ nào: “Ở đây còn có một quả.”

Một trận gió thổi qua, Salazar đã cướp được trứng vào tay. Quả trứng này thoát nhìn giống quả trên tay Ihani như đúc, hắn bảo bồi vuốt ve mặt ngoài quả trứng, trong mắt đều là vui mừng. Ihani vốn còn muốn nhanh chóng tiến lên cướp trứng, nhưng y thấy dáng cười của Salazar, lại thu hồi tay lại.

Y... Y đã từ lâu không nhìn thấy Salazar cười xuất phát từ nội tâm như thế.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ấn tượng của y đối với hai người bạn tốt từ Godric và Salazar xông vào lãnh địa của tinh linh, cười đến không chút kiêng kỵ, biến thành Gryffindor giữa hai lông mày đầy kiên nghị, khóe môi nhếch và Slytherin biểu tình lạnh lùng, tàn nhẫn giả dối.

Đây một giây làm lỡ, Salazar đã cắt cổ tay, đặt trứng lên trên miệng vết thương. Một giọt máu màu vàng chảy ra rất nhanh bị hấn lau đi, không làm cho chủ cửa hàng chú ý một chút nào. Tia sáng màu đen phát ra từ mặt ngoài của quả trứng cũng bị hấn che lại nghiêm nghiêm mật mật. Thế nhưng bởi vì vấn đề chiều cao, Ihani có thể thấy rõ chi tiết này, y mở to hai mắt nhìn, lại nhìn nhìn quả trứng mờ mờ không ánh sáng trong lòng bàn tay, đau lòng muốn chết.

Cho nên... Nếu như ta không ngăn cản Salazar, hấn sẽ mua quả trứng ấp ra con cóc trong tay ta sao? Hiện tại trái lại khiến hấn được đền bù mong muốn ...

Được rồi, hấn thích nuôi thì nuôi đi, dù sao thẳng đến khi hấn chết thì xà quái cũng mới chỉ lớn bằng ngón tay... Vừa nghĩ như thế, Ihani đột nhiên có một cảm giác thương cảm khó hiểu. Lão bà mà Salazar nuôi cả đời, cuối cùng còn không to bằng ngón tay của hấn... Khóe miệng y run lên, không biết nên khóc hay nên cười.

Cho nên... Quả trứng này của ta thì làm thế nào, thật chẳng lẽ muốn luộc rồi ăn sao?

Nhưng là tinh linh là theo chủ nghĩa ăn chay a!!!

Y bần khoản một chút, đưa trứng đến trước mặt điểm chủ Vu Yêu: “Trả lại hàng.”

Điểm chủ Vu Yêu: “...”

Có cần mất mặt như thế không?

Tiếp theo bọn họ đi đến cửa hàng buôn bán vật phẩm hắc ma pháp.

Hai hùng hài tử từ nhỏ được cự long nuôi lớn cũng không thiếu năng lực giám định và thưởng thức trân phẩm. Một bảo tàng của một con cự long chẳng biết sống bao lâu có thể nhồi đầy bảy tám cửa hàng như vậy. Nhưng bọn hấn vẫn bị đông đồ vật cổ quái trong cửa hàng hấp dẫn như cũ, ví dụ như một bộ chén trà nghe nói có thể làm cho tất cả các loại nước đổ vào đầy đều biến thành độc được.

“Vô cùng có ánh mắt, vị tiên sinh này.” Điểm chủ lưng còng cười nói. Bởi vì thiếu một viên răng cửa, nụ cười này có vẻ rất không có hảo ý. Lão lấy ra một ấm nước từ bên dưới quầy hàng, rót nước vào trong ấm trà. Những giọt nước trong suốt vừa rơi vào trong chén thì biến thành màu đen sì, sau đó màu sắc mờ dần, rất nhanh lại biến trở về không có một chút màu gì.

Godric cảm thấy rất hứng thú nâng chén trà lên quơ quơ, dịch thể bên trong giống như nước, rất khó để nhìn ra điểm khác nhau. Hắn quay đầu lại đưa chén cho Salazar: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Salazar nhìn chằm chằm chén trà nhìn một lát, nhấc tay lên uống sạch.

Điểm chủ: “...”

A a a a a a a a!!!

Trong điểm muốn chết người a!!!

“Không có vị gì.” Salazar đằng hoàng nói.

“Độc được thì sao?”

Salazar cảm thụ một hồi: “Muốn một chén độc chết cậu thì có chút miễn cưỡng.”

Godric thất vọng thả chén trà về chỗ cũ, lại cầm lên một cái vòng cổ đưa cho Salazar: “Đây thì sao?”

Salazar cầm lấy vòng cổ đeo vào cổ mình, sau đó hai tay cầm lấy cái vòng cổ đang có ý đồ ghì chết mình: “Uy lực quá nhỏ.”

Ihani: “...”

Y cảm giác mình cần phải xem kỹ lại ký ức của mình về bạn tốt một lần nữa, nhìn xem trong vòng một ngàn năm mất đi bạn tốt này y đã mỹ hóa những ký ức kia bao nhiêu lần, mới có thể làm cho y có thể có dũng khí đi gặp hai tên bệnh xà tinh này một lần nữa?

Chủ cửa hàng hắc ma pháp cơ hồ là khóc tiễn bọn họ rời đi. Không phải mỗi người đều có thể bình tĩnh tiếp thu được hành động phát rồ lấy thân thử ma của bọn họ. Lão đã bắt đầu hoài nghi mấy đồ vật trong cửa hàng của mình có phải là đồ dỏm không, ngay cả hài tử mười mấy tuổi đều có thể đùa giỡn giống như là đạo cụ trong đoàn xiếc vậy.

Ihani cũng mang vẻ tâm mệt.

Mỗi một động tác của hai hùng hài tử này đều khiêu chiến ranh giới cuối cùng của y.

Mối! một!!

“Đồ vật đã lấy được không sai biệt lắm.” Godric hoàn toàn không biết hắn mang đến cho người khác phiền toái như thế nào. Hắn khoái trá lật lật túi của mình, đếm chiến lợi phẩm của hắn: “Mua một chút sách nữa là chúng ta có thể đi!”

Salazar không có dị nghị. Khi bọn họ đi ra phía ngoài thì trùng hợp gặp Snape vừa mới đi vào hẻm Knockturn mua chút tài liệu. Dù cho đối phương vẫn mặc một cái áo choàng màu đen như mực nhưng cặp mắt kia của Salazar vẫn nhận ra thân phận của hắn từ cái quần lót hắn mặc. Dù sao với kinh nghiệm của hắn, Snape là người duy nhất mặc quần lót màu đen không có một chút hoa văn nào.

Thưởng thức hết sức kỳ quái. Salazar lặng lẽ nghĩ.

Thế nhưng thứ như nội khổ này thực sự vô cùng không thoải mái, vì cái gì tất cả mọi người lại thích mặc?

14. Chương 14

Snape không nhận ra bọn họ.

Đây là chuyện đương nhiên, trong ấn tượng của hắn hai vị tiểu tổ tông đều là tiểu phù thủy mười ba mười bốn tuổi, mà một tổ hợp hai người lớn mang một đứa bé hiển nhiên là không phù hợp. Hắn không nhìn thêm bọn họ một lần nào mà rẽ sang phía bên phải.

Ihani nhìn chăm chú vào bóng lưng của hắn, nhiều hứng thú: “Một linh hồn đáng buồn.”

“Người cũng có thể thấy linh hồn của hắn sao?” Godric nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Salazar.

“Nhìn không thấy.” Salazar nói: “Thế nhưng vừa nhìn mặt là biết cuộc đời của hắn là một bi kịch đáng buồn, không cần nhìn linh hồn cũng biết.”

Ihani: “... Phức.”

“Cậu biết hắn sao?” Godric hỏi.

“Gặp qua một lần ở Rừng Cấm.” Ihani không quan tâm nói: “Tớ biết hắn trước kia là thủ hạ của Hắc ma vương, bây giờ là giáo sư môn độc dược của Hogwarts.”

“Nghe nói Hắc Ma Vương là hậu duệ của Salazar Slytherin, đây là thật sao!” Godric vừa nghe đến tên này lập tức phản chấn.

Mặt Ihani không có biểu tình gì: “Người nghĩ một tiểu gia hỏa có tiêu chuẩn kén vợ là dài nhỏ giống như hân thì có thể sinh ra một người sao?”

Salazar nhắc tay: “Cô cô của ta giống như cùng một nhân loại sinh ra một nhân loại, sau đó nàng cũng hiểu được nhân loại không có lần phiền vô cùng xấu xí! Đây là lão sư nói cho ta biết!”

Ihani: “...”

Cậu có cần tích cực bác bỏ tố như thế hay không!!!

“Cho nên hân coi như là hậu duệ của Slytherin, chỉ là không có quan hệ gì với Salazar.”

Salazar thất vọng ồ một tiếng.

Cậu thất vọng cái quỷ gì a cái tên tiểu tử gay như cậu căn bản là không có hậu đại!!! Một ngụm máu của Ihani mắc ở trong cổ họng. Lúc này tố nên nói tố tình nguyện cậu là gay cũng không muốn cậu cùng một con rắn nào đó sinh hậu đại được không!!!

Ihani nghĩ sau khi mình cất bước hai người bạn này thì mình nên quay trở về ngồi dưới Mẫu thụ tinh tọa một trăm năm để thanh tẩy tâm linh của mình, y nhất định đem thông dong và bình tĩnh của tinh linh đều đút cho hai tên tiểu quỷ này ăn.

“Tôi thì sao, tôi có hậu duệ hay không?” Godric không kịp chờ đợi hỏi.

“... Hình như có nữ nhi.” Ihani suy nghĩ một chút.

Nằm ngoài sự dự liệu của y, Godric nghe những lời này mặt dĩ nhiên trầm xuống. Hân không mấy vui vẻ hỏi: “Là ruột?”

“Giống đực không thể sanh con!” Salazar sửa đúng hân.

Nếu như bình thường thì hai thằng nhóc này đã sớm cãi nhau, thế nhưng lần này Godric không phản bác hân, mà là cố chấp nhìn Ihani, muốn một đáp án.

Ihani rất đau đầu: “Tố nhớ không rõ, thực sự quá lâu...”

Godric niết cầm của mình trầm tư. Salazar kỳ quái nhìn hân: “Có hậu duệ không tốt sao? Tố còn muốn một đồng bảo bảo đây!”

Buông tha cái ý tưởng kia của cậu đi... Ihani thực sự là muốn quỳ hấn.

“Tớ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng... Dù sao tớ mới mười bốn tuổi.” Godric trầm giọng nói: “Đột nhiên có hậu duệ gì gì đó... Tớ vốn định sau khi thành niên mới có hài tử!”

Ihani nói trong lòng cho dù cậu trưởng thành thì cũng không thể tìm được một con khủng long bạo chúa để sinh trứng cho cậu đâu!

Thời gian qua đi ngàn năm, y tuy rằng nhớ kỹ Godric có nữ nhi, thế nhưng hài tử đến từ đâu thì y lại hoàn toàn không hề có ấn tượng. Dựa theo tình hình phát triển của tên bệnh thần kinh này, nói không chừng là từ trong tảng đá đọng tối.

“Sớm chuẩn bị một chút luôn tốt, mua ít bình sữa và tã đi.” Salazar thêm đồ dùng trẻ em vào cuối cùng của tờ danh sách thật dài: “Bò và dê ở chỗ chúng ta đều ăn thứ rất mất vệ sinh, cho nên ngay cả sữa bột cũng mua một lần đi, ba năm đủ chưa?”

“Cho dù cậu có nhi tử thì nó cũng bú sữa mẹ đi!!!” Ihani rít gào.

Salazar lắc đầu: “Đương nhiên không, tôi đã mua cho bảo bảo của mình một chút thịt chuột vụn tương đối dễ dàng tiêu hóa, mùi vị siêu ngon... Cậu muốn một bình không?”

Godric: “... Cảm ơn, bảo bảo nhân loại bọn tớ bình thường ăn chút sữa bột là được rồi.”

Salazar thoát nhìn thật đáng tiếc: “Ồ.”

Ihani yếu ớt đỡ tường. Y cảm giác mình thực sự không có cách nào đi theo, mỗi một giây hấn đều nảy sinh tam quan mới.

Không có sự ngăn cản của y, Salazar và Godric thật vui vẻ mua một đồng lớn đồ dùng trẻ em, còn thập phần chuyên nghiệp thưởng thức vị đạo của sữa bột, cuối cùng quyết định mỗi người mua thêm cho mình hai bình.

“Rất ngọt!” Godric đưa sữa bột đến trước mặt Ihani, như hiến vật quý nói: “Không bị tanh chút nào nha, ăn thật ngon!”

“Tuổi tâm lý của các cậu chỉ có ba tuổi sao...”

“Tớ nghĩ có thể đưa cho Helga, nói không chừng nàng có thể khai phá ra loại canh gì mới?” Salazar đề nghị.

“Các cậu muốn sau này trong quá trình điều chế độc dược có thêm bước ‘Tăng thêm ba muỗng sữa bột vào

trong độc được’ sao...”

“Ihani, cậu có thấy rằng mình sắp từ tinh linh biến thành phun tào tinh linh không?”

“Nói thật, đây rốt cuộc là ai ép...”

Bọn họ vừa nói vừa đi đến trước cửa hiệu sách, hai tiểu phù thủy nhìn thấy mấy quyển sách bày trong tủ kính thì hai mắt tỏa sáng. Mấy ngày nay bọn họ ngoại trừ đi học, ăn bánh bích quy và đánh nhau ra thì toàn bộ thời gian đều ngâm mình trong thư viện của Hogwarts, Salazar hấp thu tri thức trong thư viện như đói khát mà điên cuồng ăn ấu tể bát mắt tri tru. Vô luận là câu thần chú được viết bằng ma văn cổ đại hay là bút ký về những chuyến đi đều làm cho bọn họ thấy thú vị.

Đây là một điều rất thú vị của thời gian, nếu như điều không phải bọn họ ở ‘Tương lai’ học được nhiều tri thức như vậy, có lẽ ‘Quá khứ’ bọn họ căn bản không có cách nào sống sót ở trong một thế giới hỗn loạn như thế này. Mà chính là bởi vì ‘Quá khứ’ bọn họ làm ra hành động vĩ đại như khai sáng Hogwarts, bọn họ có thể ở ‘Tương lai’ học tập đến những tri thức cần thiết.

Cho đến bây giờ Ihani mới minh bạch đạo lý này. Ngàn năm trước y đã từng vô cùng sùng kính hai người bạn tốt, bởi vì bọn họ có tri thức ma pháp siêu việt thời đại, tùy tiện một kỹ xảo thi pháp nào đều làm cho người khác phải kính nể. Đến tột cùng là ai thành tựu ai, y đã không phân rõ. Vậy đại khái chính là chỗ thú vị nhất của thời gian đi, người cho là nhiều loạn mạch thời gian sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng, nhưng không biết tất cả đã được quyết định từ lâu, vô luận người như làm như thế nào đều không thể tránh khỏi sự an bài của vận mệnh.

Chờ đến khi y lấy lại được tinh thần thì hai người bạn phiên bản niên thiếu của y đã chọn xong sách. Bọn họ rất có mắt chọn lựa sách về bản chất của ma pháp mà không chọn những quyển sách về chú ngữ cao cấp. Ihani thấy những thứ bọn họ chọn đều là “Khởi nguồn của ma văn”, “Âm tiết của ma chú”, và “Bách khoa toàn thư về nuôi heo” các loại thâm thúy... đợi đã, cái cuối cùng là cái gì?!

“Tôi muốn ăn thịt heo.” Salazar rất vô tội: “Heo của Muggle thực sự rất là ác tâm, tôi nghĩ tự mình nuôi.”

“Không phải cậu ăn chuột cũng có thể sống hay sao...”

“Cho dù là chuột thì tôi cũng không ăn chuột lớn lên trong khu ổ chuột!” Salazar nghĩ phẩm vị của mình bị nghi ngờ nghiêm trọng: “Vũ Xà truyền thừa của tôi nói cho tôi biết, nếu như ăn bậy đồ vật bẩn thì sẽ rơi vảy!”

Rốt cuộc là vị trưởng bối nào của cậu thấy xa, đem đồ chơi này đều viết vào truyền thừa a... Ihani thập phần vô lực. Trọng yếu nhất là, y lại không có cách nào phản bác. Sinh hoạt của ngàn năm trước nếu so sánh với nơi này có thể giống như địa ngục với thiên đường, y là tinh linh là một người theo chủ nghĩa ăn chay, cho dù thấy tận mắt đám sinh vật mà Muggle nuôi trồng ăn cái gì cũng có thể mặt không đổi sắc, thế nhưng tiểu phù thủy ăn tạp hai người thì lại không được, thật giống như Salazar chỉ đồng ý ăn con chuột ăn cơm thừa trong tòa thành này vậy, mỗi lần bọn họ ăn thịt đều phải sàng lọc nghiêm trọng để tránh khỏi có đồ vật bẩn thỉu lẫn vào đồ ăn.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Ihani bỗng nhiên sinh ra một cảm giác tự hào vì mình là tinh linh.

“Được rồi, tôi gợi ý cậu cũng mua một quyển!” Godric đưa một quyển “Điều phối phân hóa học như thế nào” cho y, lời nói sâu xa: “Luôn luôn ăn đồ ăn được tưới bằng phân người cũng thấy kỳ quái!”

Ihani: “...”

Thật là hết chịu được rồi.

Đi ra khỏi hiệu sách, hai tiểu phù thủy cứ định như vậy mà kết thúc hành trình mua sắm của mình — — một bộ phận lớn nguyên nhân là hắn đã dùng hết tiền mà tinh linh mang ra ngoài, mà nếu như muốn đổi một ít tiền thì lại phải một lần nữa quay trở lại Gringotts đổi mặt với đám yêu tinh vừa mới bị bọn họ uy hiếp — rõ ràng, đây không phải là ý kiến hay, đám yêu tinh mà bị chân thật chi nhãn của Vũ Xà và tộc huy của Abbey Leith làm kinh sợ luôn có một trăm loại biện pháp để trả thù hai tiểu phù thủy đã làm bọn họ thua thiệt này.

“Cậu dự định đưa chúng tôi trở về như thế nào?” Godric hỏi.

Ta muốn một cước đá các người trở lại ngàn năm trước, tiếc nuối là cái này không dễ, bởi vì ta cần ít nhất hai cái chân để đưa hai người các người đồng thời trở về. Ihani ác độc nghĩ trong lòng, trong miệng lại thấp phàn đấng tin nói: “Phải đợi sau khi trăng non, khi đó mới có thể thông qua ma pháp trận ở lãnh địa tinh linh đưa các cậu về với thời gian chính xác.”

“Tôi không biết rõ... Ánh trăng thì có quan hệ gì với ma pháp trận tinh thần. Nghe hoàn toàn là một điều kiện không cần thiết.” Godric nghi vấn.

“Nếu như tớ nhớ không lầm, chẳng đến khi cậu chết thì cậu đối với tinh tượng học vẫn dốt đặc cán mai. Cậu thành lập tháp thiên văn ở Hogwarts bởi vì từ đó nhảy vào Hồ Đen phi thường kích thích.” Ihani nói.

Godric chỉ có phản ứng đối với nửa câu sau: “Thật sao, thực sự rất kích thích sao?”

“Tớ bắt đầu hồi hận nói cho cậu biết chuyện này...” Ihani che mặt.

Y đột nhiên hoài nghi ý nghĩa xuất hiện của mình, một ngày gần gũi y tựa hồ làm ra rất nhiều chuyện thuộc về lịch sử đen tối của các bằng hữu... Hình như đều là y đưa đến? Ví dụ như tháp thiên văn cao nhất của Hogwarts, nơi mà y đã từng thích đến nhất, chẳng đến có một ngày khi y đang nhìn sao ở trên tháp thiên văn thì thấy Godric và đám học sinh của hắn muốn nhảy xuống tháp thiên văn thì xem ai làm bọt nước bắn lên cao nhất.

Y cho rằng đó là thời gian tồi tệ nhất của mình, lại không nghĩ rằng có một ngày y biết rằng chuyện này bắt nguồn từ một câu phun tào của y. Thần tinh linh trên trời, ta đến tột cùng đã làm sai điều gì mà ngài lại trừng phạt ta như vậy...

Y bị thống nhìn hai tiểu phù thủy đang không rõ tại sao, dự định làm một lần nỗ lực cuối cùng: “Kỳ thực ở Hồ Đen có một con quái vật phi thường, phi thường đáng sợ, nhảy xuống từ chỗ cao sẽ làm cho nó tỉnh giấc, lúc đó trở thành một tràng tai nạn, cho nên tuyệt đối không nên làm như vậy —— đây chính là một lời cảnh cáo đến từ tương lai.”

Godric ngây thơ gật đầu.

Nghe thật có ý tứ, có nên tìm cơ hội thử xem hay không a? Rốt cuộc cao đến thế nào mới có thể làm nó tỉnh giấc...

Ihani hoàn toàn không biết lời nói của mình đã phản hiệu quả. Nếu như y không nói như vậy, có lẽ hết thấy đều sẽ không phát sinh —— nhưng mà đây chính là bí mật của thời gian, trước khi y nói ra khỏi miệng, tất cả đã được quyết định từ lâu, chẳng qua là người làm chuyện đó cũng không rõ ràng mà thôi.

“Còn mười ngày nữa là đến ngày trăng non tiếp theo, chúng ta phải quay về Hogwarts sao?” Godric trưng cầu ý kiến của đồng bạn.

“Tớ nghĩ trước tiên nên tìm một chỗ ấp cô bé của tớ ra...” Salazar cách y phục nhẹ nhàng xoa quả trứng xà quái bảo bối, chờ mong trong mắt quả thực có thể hòa tan trái tim lạnh giá nhất.

Nhưng Ihani lại đã kích sự tin tưởng của hắn: “Cô bé của cậu phải trải qua kỳ ấp trứng dài ít nhất ba tháng.” Nói xong, y còn ác độc bổ sung: “Nếu như cậu có thể bỏ nó vào trong nước đun, nói không chừng có thể sớm.”

Godric thập phần khẩn trương: “Đừng tin hắn! Như vậy trứng đều chín rồi!”

Salazar: “... Tại sao cậu lại nghĩ tớ sẽ tin?”

Godric: “...”

Bởi vì tam quan của cậu thực sự làm cho người ta lo lắng a!

15. Chương 15

Bọn họ vẫn là chọn ở Hogwarts vượt qua khoảng thời gian trước khi đến ngày trăng non.

Nhóm tiểu phù thủy biểu thị hoan nghênh nhiệt liệt, bọn họ chất các loại bánh bích quy đầy các bàn trên lễ đường, thành công dẫn đến một cảnh tượng tên là ‘Xà tổ ngoan ngoãn nằm ngang được nhu bao tử’ bên hồ.

Trái ngược với sự vui vẻ của đám tiểu phù thủy, nhóm giáo sư quả thực sống không bằng chết. Nhất là Snape, khi hắn phát hiện không thấy hai người, dùng cả một buổi chiều điên cuồng tìm kiếm mỗi góc của Hẻm Xéo cùng với mỗi một cái thùng rác của hẻm Knockturn mà vẫn không tìm được người, sợ hãi trở lại Hogwarts thông tri Dumbledore hai người mất tích, lại phát hiện bọn họ sớm đã trở lại trường học ăn xong bánh bích quy thì sắc mặt của hắn quả thực kém đến mức thấp nhất của lịch sử, ngay cả Dumbledore cũng không dám đem kẹo con gián ra trêu hắn như bình thường.

Snape khí thế hung hăng vọt tới bên hồ, bắn phá về phía nhóm hai người đang xoa bụng: “Ta giả thiết các hạ Slytherin vĩ đại cùng các hạ Gryffindor hiểu được đạo lý thông báo cho người khác trước khi rời đi? Chẳng lẽ trong cái đầu lớn bằng một đồng tiền của các ngài ngoài bánh bích quy ra thì không lưu lại cái gì?”

Salazar biến từ xà thành người, nằm trên đùi Godric vô tội nhìn hắn: “Ta còn nhớ tri chu tám mắt cùng với chuột Morrie, còn có, ta nghĩ đầu óc của ta phải lớn bằng hai đồng tiền xu, —— nếu như ngài chỉ là Galleons.”

Snape: “...”

Đám tiểu phù thủy vây xem biểu thị, Snape giáo sư dĩ nhiên không bạo tạc tại hiện trường, thật không hổ là một vị phù thủy có thực lực cường đại a!

Phi thường làm cho người khác bội phục!

Godric nhìn sắc mặt của hắn, lại nhìn nhìn Salazar đang không rõ tình huống, quyết định ngậm miệng không kích thích hắn. Dù sao nếu như giáo sư độc được đột nhiên bạo tạc gì gì đó thì cũng rất khó giải quyết, dùng cái muối mủn hắn vào thùng cũng là cả một đại công trình.

Sau khi Snape rời đi, Harry sùng bái nhìn bọn họ: “Quá khốc, cậu là người đầu tiên có thể làm cho Snape tức đến mức không nói được gì mà tôi nhìn thấy!”

“Là xà.” Godric sửa đúng.

“Được rồi, là con xà đầu tiên có thể làm cho Snape tức chết đi được!” Harry biết nghe lời phải.

“Nghe rất giống như một sự kiện lịch sử...” Salazar nói.

“Đủ để viết vào giáo sử truyền lưu luôn đời!”

Salazar thỏa mãn biến trở về nguyên hình, tiếp tục hưởng thụ người sùng bái nhỏ bốn mắt của hắn cùng với phục vụ nhu bao tử. Godric nhăm chán lấy ngón tay lật tới lật lui sợi linh vũ trên đầu hắn, cũng cảnh giác nhìn giáo sư sinh vật huyền bí kích động đến mức sắp ngất đi đang đứng cách đó không xa mà nhìn theo ngón tay lật linh vũ của hắn.

“Hắn còn chưa từ bỏ sao...” Draco không nói gì.

“Giống như cho đến bây giờ cậu vẫn không buông tha việc chứng minh của cậu là một nhóc mít ướt vậy.” Godric nói.

Draco: “...”

Cầu miễn bàn.

Godric không chú ý tới biểu tình muốn khóc của Draco. Hắn dời đầu của Salazar đến đầu gối bên trái, duỗi thẳng cái đầu gối bên phải đã bị áp bức quá lâu đến mức tê liệt, thích ý hít một tiếng: “Thật tốt a...”

Harry và Draco đều nhìn hắn. Đây là một hài tử dễ thỏa mãn đến mức nào a, dưới tình huống hai chân bị một con rắn lớn hơn trăm cân đè ép gần một giờ, trong lúc đó còn phải đối phó với vô số con mắt nóng rực cùng với giáo sư sinh vật huyền bí bám dai như đũa, chịu được cái đuôi của đại xà vậy đến mức cả người toàn là bọt nước... Dĩ nhiên cũng có thể phát sinh ra cảm khái thích ý như thế!

“Cậu thực sự rất chiều cổ Salazar...” Harry nói.

Godric kinh ngạc nhìn cậu: “Cậu nói cái gì?”

“Cậu bắt chuột cho hắn, giúp hắn nhu bao tử, còn dạy hắn thưởng thức...” Harry nói đến điều cuối cùng thì quả thật vẻ mặt đầy máu, một người không sống cùng với một con Vũ Xà thì sẽ không có cách nào tưởng tượng được tam quan của mình sẽ bị thay đổi đến mức nào: “Các cậu đã như vậy từ khi biết nhau sao?”

“Cũng không có, ngay từ đầu Salazar còn cho rằng tôi là lương thực dự trữ trong mùa đông...” Godric nói.

Harry: “...”

Với trình độ tham ăn của Salazar, tôi không ngạc nhiên chút nào... Cậu không bị ăn trước tiên cũng đã là kỳ tích.

“Sau đó tôi không cần thận làm đứt linh vũ của hắn lúc hắn ngủ đông, chúng tôi mới trở thành bằng hữu.”

Draco: “...”

Phương pháp kia đặc biệt làm cho tay hắn ngứa ngáy

“Hơn nữa... Kỳ thực không phải tôi luôn chiều cổ Salazar, là chúng tôi chiều cổ lẫn nhau.” Trong tay Godric

lúc có lúc không chơi đùa sợi linh vũ màu đỏ kia, để cho nó lướt lướt qua khe hở giữa các ngón tay: “Cậu đại khái không hiểu rõ thế giới mà chúng tôi sinh hoạt... Nói như thế này, mỗi bữa cơm mà chúng tôi ăn đều là do Salazar bắt về từ trong rừng rậm, nếu như có hôm nào hắn bị thương không thể đi săn thì chúng tôi phải cùng với hắn ăn chuột ở trong tòa thành.”

Salazar đột nhiên dùng đuôi vỗ mặt đất một cái, Harry nghĩ đó là kháng nghị ‘Ăn con chuột có cái gì không tốt, con chuột rõ ràng ăn thật ngon’.

“Tòa thành này thuộc về thầy của chúng tôi, những tên kia không dám vào, thế nhưng những sinh vật trong rừng rậm lớn... Rừng Cấm cũng sẽ không thả lỏng tình hình với những người ngoài.” Godric tiện tay chỉ Rừng Cấm một cái: “Trước khi học được độn thổ (Apparition), mỗi một lần ra ngoài, Salazar đều phải cạo trên người tôi nửa giờ, bảo đảm mỗi một sợi tóc của tôi đều mang mùi của hắn, sau đó chúng tôi mới dám vào Rừng Cấm — lực chấn nhiếp của Vũ Xà đối với sinh vật ma pháp rất mạnh, dựa vào hơi thở của hắn chúng ta có thể cầm con mồi đi ra bên ngoài đổi bánh mì, còn có đi chợ bổ sung tài liệu. Vì một căn pháp trường, chúng ta ở rừng rậm lớn... Rừng Cấm ba tháng, đó chính là ác mộng, dựa theo lời giải thích của Salazar, ‘Ta hình như mất một lớp da’. Mỗi một quãng thời gian, chúng tôi đều phải mạo hiểm lên vào Giáo Đình trộm thuốc, bởi vì chỉ có Giáo Đình mới có được thảo sạch sẽ...”

“Lão sư chỉ biết dạy chúng tôi ma pháp, hơn nữa phương pháp hết sức... ân, đơn giản thô bạo. Hắn cung cấp cho chúng tôi một nơi có thể ẩn nấp, cũng chính là tòa thành này. Điều này đã dùng hết trách nhiệm thầy giáo của hắn, trừ lần đó ra tất cả đều cần tự thân chúng tôi. Tôi đã xem qua sách của các cậu, các cậu chỉ ghi lại sau này chúng tôi sẽ là những phù thủy thành công đến cỡ nào nhưng đối với chúng tôi bây giờ mà nói thì Salazar là một con Vũ Xà cuối cùng bị để lại ở thế giới này, nhà của tôi đã bị đám Muggle thiêu cháy trước khi lão sư mang về một năm, Helga là hỗn huyết hời hợt không được thừa nhận, Rowena xuất thân cao quý, thẳng đến khi nàng bị phát hiện là một phù thủy Muggle, cột lên giàn hỏa mới thôi... Chúng ta toàn bộ hai bàn tay trắng, cho nên chỉ có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Suy nghĩ trong đầu của Salazar không giống như chúng tôi, còn thường thường bởi vì thân phận mà rước lấy phiền phức, luôn luôn bởi vì bản năng là làm cho chúng tôi phải thu thập tàn cục cho hắn... Nhưng nếu như không có hắn, chúng tôi đều chết hết.” Godric hoài niệm nhìn bầu trời: “Tính tình của Helga rất kém, thế nhưng nàng có thể làm ra đồ ăn, còn hiểu dùng thiên phú ma pháp để chế tạo ra được giải độc và được cầm máu, càng chưa nói đến bánh mà nàng làm, đó chính là động lực sống tiếp của chúng tôi. Rowena luôn điên điên khùng khùng, tôi đoán là do nàng phải chịu kích thích quá lớn, lại ngâm ở trong hồ quá lâu, trong óc bị nước vào ... Thế nhưng nàng rất thông minh, thông minh hơn bất cứ người nào trong chúng tôi, nàng luôn luôn là người lý giải lời của lão sư nhanh nhất, sau đó sẽ đem dạy cho chúng tôi bằng một phương pháp dễ hiểu hơn. Mỗi lần đi ra ngoài đổi đồ vật, nếu có nàng ở đó, chúng tôi có thể tiết kiệm rất nhiều. Mà tôi, tương đối chịu đánh, bình thường xảy ra chuyện tôi đều lưu lại phía sau, để cho bọn họ có thể chạy trước...” Hắn nói như có chút ngượng ngùng: “Hơn nữa ta lớn lên được, kiếm thuật cũng không tồi, tôi nghĩ tôi rất hữu dụng!”

Harry và Draco đều thật thà nhìn hắn.

Không phải là không khiếp sợ một chuỗi dài lời nói của hắn... Chỉ là ‘Lớn lên tốt’ thực sự có thể làm một trong những tiêu chuẩn giám định ‘hữu dụng’ sao?

“Có đôi khi cũng sẽ nghĩ, nếu như lão sư nguyện ý ra tay giúp chúng tôi một cái thì chúng tôi có thể sống rất tốt...” Godric thở dài: “Nhìn lão sư của các cậu, không chỉ dùng phương pháp ôn hòa như vậy dạy các

cậu ma pháp, còn cung cấp chỗ ăn ở, sẽ không bắt các cậu làm thí nghiệm, cũng không cần các cậu dâng lên tất cả đồ vật làm bằng hoàng kim của mình cho hắn... Lấy ra một món đồ bất kỳ trong bảo tàng của lão sư có thể làm cho chúng tôi ăn no một năm...” Hắn quả thực oán niệm đến mức nước mắt sắp rơi xuống: “Thời điểm gian nan nhất, chúng tôi còn phải rút lân phiến của Salazar ra đổi ăn...”

Salazar nằm ở trên đùi của hắn đột nhiên biến trở về hình người, hắn nhìn chằm chằm Godric: “Rút lân phiến tớ?!”

Godric: “...” Hồng bét, nói lỗ miệng.

“Cậu nói đó là món canh mới, bảo tớ thử xem có độc hay không, tớ uống một ngụm thì ngủ, lúc tỉnh đuôi rớt bốn miếng vẩy, cậu nói cho tớ biết đó là tác dụng phụ...” Salazar gắt gao theo dõi hắn, con mắt đỏ phát ra ánh sáng: ” Gry! ffin! dor!!!”

Harry và Draco dùng tốc độ nhanh nhất rời đi mảnh đất này, tận lực chịu đựng tình cảnh đã xảy ra rất nhiều lần trong mấy ngày nay, trong hồ nước dâng lên một con thủy long lớn, gầm thét nhằm phía Godric — Salazar tựa hồ rất thích dùng cái này để làm nóng người.

Không biết có phải lân phiến đối với Vũ Xà mà nói là vô cùng quan trọng hay không mà lần này bọn họ đánh nhau còn lâu hơn bình thường, Harry và Draco đều dựa vào trên cây ngủ. Lúc hai tiểu phù thủy mơ màng màng bị Godric gọi tỉnh thì mới phát hiện ra đã đến giờ ăn tối.

Harry sợ hãi thấy Godric cả người là máu: “Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì, không phải của tôi.” Godric không thèm để ý lau mặt một cái, thành công làm cho mặt của hắn càng thêm đáng sợ.

“... Salazar không sao chứ?” Draco nghe vậy khản trương hỏi.

“Cậu đang suy nghĩ gì a...” Godric hắc tuyến: “Chỉ là không cẩn thận đánh vào lãnh địa của nguyệt si thú mới làm cho cả người là máu thôi, tắm một cái thì tốt rồi. Được rồi, buổi tối có thể thêm món ăn a!”

Nga, vậy xem ra có chuyện là hiệu trưởng tiên sinh. Harry và Draco đồng thời nghĩ ở trong lòng.

Dumbledore đang ở trong phòng hiệu trưởng ăn kẹo gián chọt hắt hơi một cái, đột nhiên cảm thấy ngực hơi đau.

Nhất định là hai tiểu tổ tông lại làm gì rồi...

Vào buổi tối, mọi người đối mặt với đồng chân sau của nguyệt si thú được đám gia tinh tỉ mỉ chế biến, ai cũng không dám mạo hiểm thử một lần cảm giác bị Bộ phép thuật bắt vào ngục vì tội dám ăn thịt sinh vật

quý hiếm là như thế nào.

“Mùi vị rất tuyệt!” Chỉ có Godric vừa ăn đến nỗi miệng đầy dầu vừa đề cử với mọi người: “Nguyệt si thú chạy trốn rất nhanh, rất khó bắt được, thế nhưng chất thịt của bọn nó ngon, nướng không có thể tỏa ra mùi thơm nức mũi của thực vật, hoặc là cho nắm vào nấu canh cũng không tồi!”

Cậu đây là ăn qua bao nhiêu lần a... Harry liếc hần.

“Không thể ăn, đầu khớp xương sẽ cắm ở trong bụng, nhất là xương đùi.” Salazar âm trầm nhìn chăm chăm một cái chân sau trong đĩa—— nói đúng ra là nhìn chăm chăm cái xương kia: “Vô cùng khó nhổ ra...”

Người bình thường hình như cũng không thể đem cả một cái chân nhét vào trong bụng đi... Harry che mặt.

“Đúng rồi, tối hôm đó cậu không cẩn thận ăn một cái!” Godric đột nhiên nhớ tới chuyện này: “Tiêu hóa xong chưa? Cậu định lúc nào nhổ xương?”

“Hai ngày nữa.” Salazar xoa xoa bụng của mình: “Mấy ngày nay ăn rất nhiều đồ, còn có thịt không tiêu hóa xong... Thế nhưng những đầu khớp xương khác đã có thể ỏi ra.” Nói, hần lại thực sự cúi đầu ợ một cái, phun ra mấy căn xương sườn (có lẽ).

Tất cả đám phù thủy nhìn thấy một màn này: “...”

A a a a a a a a đây cái quỷ gì!!!

Godric lộ ra biểu tình ác liệt: “Đừng có làm vậy lúc ăn cơm a!”

Salazar ồ một tiếng, ngẩng đầu nhìn đám phù thủy sắp ngất rồi lộ ra một nụ cười, đối lập với mấy đầu khớp xương sạch sẽ trước mặt hần, quả thực giống như yêu ma dụ dỗ nhân loại ăn tối để nuôi béo rồi ăn thịt trong truyện thần thoại.

Quý ngài yêu ma cầm lấy một cái đùi gà, ngay cả nhai cũng không nhai, một ngụm nuốt mất. Nếu như là một con xà làm chuyện này thì sẽ không sao cả, thế nhưng đối thành một người thì thực sự rất tổn thương đến thị giác, vấn đề là hần lại có thể làm động tác này một cách vô cùng ưu nhã, hoàn toàn làm cho mọi người không thể đoán được đùi gà từ vào trong dạ dày của hần như thế nào.

Harry lần thứ mười hai nhìn chăm chăm cổ của Salazar, chỗ đó vẫn không có khoa trương nổi lên một cục rồi chậm rãi trượt xuống như trong truyện —— đại khái bởi vì cho dù giữ vững hình người nhưng kết cấu thân thể hần vẫn là một con rắn.

“Không nên nhìn chăm chăm cổ họng của tôi, tôi sẽ không nhịn được muốn công kích cậu.” Salazar nói.

Harry cấp tốc dựa vào trên bàn bất động.

Có người nói xà sẽ không công kích người chết, không biết có phải hay không là sự thật a...

(không công kích người giả chết chính là gấu a Harry! Không nên bởi vì bọn họ quá gấu mà cậu lại cam chịu như vậy a!!!)

16. Chương 16

Sáng hôm sau, giống như một buổi sáng bình thường của Hogwarts, nhóm tiểu phù thủy ngáp liên tục đi vào lễ đường, xếp hàng ở trước mặt Salazar để đặt bánh bích quy, sau đó ngồi trên bàn dài của mình để hưởng thụ bữa sáng phong phú, đồng thời dành thời gian chuẩn bị bài cho môn học sắp tới của mình.

“Tôi không biết bắt đầu từ khi nào mà đưa bánh bích quy cho cậu đã trở thành một truyền thống trước bữa sáng của Hogwarts...” Godric nhìn đồng hồ bánh bích quy càng ngày càng cao trước mặt Salazar.

“Có thể là lễ nghi ngàn năm sau đi.” Salazar nói.

“Cho dù có qua một ngàn năm nữa thì cũng sẽ không có loại lễ nghi này.” Harry mặt không thay đổi di chuyển cái đĩa của mình sang bên trái một chút, một hộp bánh bích quy đã lung lay đổ khỏi chồng bánh, chính xác đập vào chỗ lúc trước để đĩa ăn của cậu.

Salazar không thèm để ý mở ra hộp bánh, bên trong dùng các loại bánh khác nhau xếp thành mô hình của tòa thành. Godric nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát sinh một tiếng than sợ hãi, cũng cắn một cái đỉnh tháp dính đầy bơ. Buổi sáng hôm nay không có gì khác với các buổi sáng khác, ngoại trừ...

Loảng xoảng!

Cửa lớn trên lễ đường của Hogwarts đột nhiên bị một người dùng lực đẩy ra, một nam nhân cao lớn đi đến. Tướng mạo của hắn thập phần hung hãn, hơn nữa còn là đầu trọc, rất giống phạm nhân mới được thả ra từ ngục giam. Nhóm tiểu phù thủy hoảng sợ nhìn hắn xông vào lễ đường, dùng một đôi mắt màu vàng mà nhân loại tuyệt đối không có, lợi hại liếc qua mặt của tất cả mọi người, sau đó đi về phía bàn dài của Gryffindor.

Dumbledore đã đứng lên, thể nhưng nhanh hơn hắn chính là Salazar và Godric, hai người hầu như đồng thời nhảy dựng lên, nhanh chóng phủi cặn thức ăn trên người mình, chỉnh lý quần áo, Godric rất nhanh dùng một ma chú làm cho mái tóc vàng của mình chiếu sáng lấp lánh, mà Salazar thì đầy mặt sinh không thể yên đứng nguyên tại chỗ.

Harry lẳng lẳng nhìn bọn họ, sau đó quay đầu nhìn về phía nam nhân đầu trọc đang đi về phía họ. Trong

số những người mà Harry đã gặp, đại khái chỉ có hình thể của Hagrid có thể sánh ngang với hắn. Trên người hắn một bộ giáp nặng màu vàng kim, mỗi đi một bước đều sẽ phát ra âm thanh kèn kẹt. Một tấm khiên cực lớn đặt ở phía sau hắn, quả thực to như một mặt bàn, Harry rất nghi ngờ chuyện hắn chen vào cửa lớn của lễ đường như thế nào. Khi hắn đến gần, khuôn mặt to lớn có thể dọa khóc trẻ con kia của hắn nứt ra một nụ cười dữ tợn. Harry theo bản năng lui một bước, nhưng người này căn bản không để ý đến cậu, thẳng tắp đi đến trước mặt Salazar, vươn cánh tay to như quạt hương bồ, ôm lấy Salazar tha từ bên kia bàn sang bên này để ôm như đang nắm một con gà. Salazar mặt không thay đổi mặc cho hắn lắc lư cao thấp, đầu ngón sượt qua chổng bánh bích quy làm rơi xuống mấy hộp.

“Sasa!” Tráng hán hô to, phát ra tiếng cười ha ha có thể làm rung động cả lễ đường: “Bảo bối của ta! Bảo bối độc nhất vô nhị của ta!”

Salazar dùng một loại giọng vô lực mà Harry chưa từng nghe qua mà nói: “Là Salazar, không phải là Sasa.”

Tráng hán đầu trục buộc chặt cánh tay, dùng mặt hung hăng cà cà trên mặt Salazar, biểu tình si mê... Si mê giống như tên biến thái. So với thân thể cường tráng của hắn, Salazar thoát nhìn vốn nhỏ gầy hơn người bình thường giờ đây lại càng trông giống như trẻ con.

“Tớ cảm thấy chúng ta nên báo nguy...” Hermione nhỏ giọng nói.

“Tại sao lại mềm mềm như thế, con bị đau bụng sao?” Tráng hán bất mãn nhìn hắn: “Còn có, tại sao con lại càng lớn càng nhỏ, bây giờ còn không dài bằng cánh tay của ta!”

“Con vốn chưa dài bằng cánh tay của thầy a...” Salazar giãy dụa trong tay hắn: “Lão sư, ngài sắp vặn gãy xương sườn của con.”

“Xương sườn, con mọc ra cái đồ chơi kia sao?” Đầu trục, có lẽ nói Cự Long lão sư Ade Ryan của tứ đầu sở, hai tay nặn nặn trên dưới nách hắn, lúc này mới buông hắn ra, lại cúi đầu như là đang tìm cái gì: “Ried đâu?”

“Con ở chỗ này, lão sư.” Godric nhắc tay: “Còn có tên của con thật ra là Godric...”

Ade Ryan nhìn hắn mấy giây, cuối cùng ánh mắt rơi vào mái tóc lấp lánh do chú ngữ của hắn: “Há, Ried, hình như con cũng ngắn lại? Hay là con vốn ngắn như vậy?”

“Là Godric...” Godric cũng đầy mặt sinh không thể yêu: “Đúng vậy lão sư, con vốn ngắn như vậy, tóc luôn luôn không dài đến ba thước.”

Ade Ryan có chút đáng tiếc sờ sờ mái tóc vàng của hắn: “Tại sao con lại không để tóc dài?”

“Lão sư, ngoại trừ tóc thì ngài không quan tâm đến thứ khác của con sao? Con là cái nhọt mọc ra dưới tóc sao...” Godric oán giận. Mỗi lần đối mặt Ade Ryan hắn đều nghĩ giá trị của mình chỉ có tóc.

“Lão sư, sao ngài lại tới đây?” Salazar kịp thời cắt đứt hẳn, miễn cho Ade Ryan trợn mắt liên tục tiếp nhân chết tên tiểu tử có can đảm tranh luận với hắn này.

“Tôi tham ra hôn lễ của con!” Ade Ryan cao hứng nói: “Nghe nói con tìm một tên tiểu bánh bao không thể sinh con làm bầu bạn, ta tới giúp con ép chết nó!”

Harry: “...”

Đây là tới tham gia hôn lễ hay là đến chế tạo lễ tang?

“Trên thực tế, cái người vừa ngăn lại không thể sinh con mà ngài nói là một đệ tử khác của ngài, còn có hôn lễ thật ra là chuyện của một ngàn năm trước...” Một thanh âm hữu khí vô lực nhưng dị thường êm tai vang lên phía sau lưng. Nhóm tiểu phù thủy bị Ade Ryan làm sợ đến ngây người lúc này mới phát hiện trên tấm khiên của hắn vậy mà có thể buộc một người. Người nọ có mái tóc cùng con người màu bạc như ánh trăng, hai vành tai nhọn nhọn lộ ra ngoài mái tóc, làm hiện rõ thân phận của hắn — — — tinh linh còn quý hơn cả Đa Sắc và Nguyệt si thú gấp vạn lần.

(Cái ví dụ này không phải có ý là tinh linh có thể ăn.)

“Ihani!” Godric thất kinh: “Cậu đây là...”

“Như các cậu nhìn thấy, tớ bị lão sư của các cậu bắt được.” Tinh linh oán niệm theo dõi hắn. Y thoát nhìn thập phần chật vật, mũ che màu đen phân nửa đều bị cháy rụi, lộ ra áo giáp nhẹ xanh đậm phía trong, hơn nữa bị một sợi dây rất to lung tung cột vào trên tấm khiên. Ade Ryan xoay người một cái, tinh linh đầy mặt bất đắc dĩ bị xoay đi nơi khác.

“Lão sư, hay là ngài trước tiên buông hắn ra đi, một tinh linh lớn như vậy công nặng đến mức nào a.” Salazar nói.

Ihani: “...” Hoàn toàn không muốn cảm kích a.

Ade Ryan cởi tấm khiên xuống, loảng xoảng một tiếng thật lớn, toàn bộ lễ đường đều run một cái. Tay hắn xé đứt dây thừng trói buộc tinh linh, bao gồm cả vài sợi tóc của tinh linh. Ihani giận mà không dám nói gì bưng đầu, liền nghe thấy hắn nói: “Không có khả năng, bánh bích quy và Na Na đều có thể sinh bảo bảo!”

“Là Helga và Rowena... Được rồi, ” Godric tựa hồ cũng hiểu được sửa đúng cách gọi của hắn là một chuyện không có ý nghĩa: “Lão sư, đệ tử của ngài còn có con a, con không thể sinh bảo bảo!”

Ade Ryan trợn to mắt nhìn hắn, hình như bây giờ mới ý thức được đối tượng kết hôn của Salazar cũng có thể là hắn. Hắn khiếp sợ không gì sánh nổi: “Ade Ryan trên cao, Sasa tại sao lại có thể coi trọng con? Một nhọt?!”

Godric: “...”

Tại sao con không có một chút ngoài ý muốn nào khi biết trong mắt ngài con chính là cái nhọt mọc ra dưới tóc...

“Không không không, ta tuyệt không cho phép chuyện này phát sinh!” Ade Ryan táo bạo quát: “Bảo bối của ta hẳn là phải sinh hạ một đồng bảo bảo! Chỉ ít phải để cho ta ngủ luân phiên bảy ngày mới được!”

“Hermione tớ nghĩ lời của cậu rất có đạo lý, chúng ta vẫn là báo nguy đi.” Harry nói.

“So với việc cái này, tớ càng thêm hiếu kỳ làm thế nào bọn họ đi tới bước kết hôn này, ” Hermione nói: “Ái tình vượt qua chủng tộc và tam quan, quá hấp dẫn người đứng không?”

“Cậu hoàn toàn có thể không thêm cái từ ‘Tam quan’ này...”

“Nghe Sasa, con tuyệt đối không thể cưới một cái nhọt không thể sinh bảo bảo!” Ade Ryan nghiêm túc nhìn Salazar.

“Kỳ thực không cần cường điệu nhọt... Vẫn là lão sư tiếp tục gọi con là Ried đi...” Godric vô lực nói.

“Con không lấy hẳn.” Salazar nhặt lên hộp bánh bích quy bị rơi xuống đất, mở ra lấy cái bánh có vị gừng hình một người đang nhảy điệu samba đưa cho hắn: “Lão sư muốn ăn bích quy không?”

Ade Ryan tiếp nhận hộp bánh, tiện tay nặn cái bánh hình người khiêu vũ có vị gừng vứt sang một bên, ném hộp giấy vào trong ngực. Hắn nhai vài cái, cho ra một đánh giá đúng trọng tâm: “Khá dai, không tệ, chỉ là có chút nhạt... Cái thứ trang sức rơi lung tung kia là gì?”

Harry: “...”

Tĩnh lại đi, thứ mà ngài ăn là hộp đựng bánh có được hay không? Thứ mà ngài vừa văng ra mới là bánh bích quy!!!

“...” Salazar yên lặng nhìn thoáng qua cái bánh có hình người bị vứt qua một bên: “Còn có vị khác nữa, thấy có muốn thử không?”

Harry mắt mở trừng trừng nhìn hai người ngồi trên ghế, Salazar bắt đầu mở ra từng hộp bánh bích quy một, lấy ra bánh bích quy cho vào trong miệng, sau đó đưa hộp bánh bích quy cho Ade Ryan, động tác tự nhiên như thế, hoàn toàn nhìn không ra có cái gì không đúng.

Nhóm tiểu phù thủy bàng quan: “...”

Slytherin các hạ, ngài đối xử với như vậy có được hay không?

“Đừng luôn ăn những đồ vật kỳ kỳ quái quái, những thứ xanh xanh đỏ đỏ đó nhìn là biết có độc.” Ade Ryan vừa ăn hộp bánh vừa dặn dò.

Salazar ném một khối bánh màu đỏ có vị ô mai cùng một khối bánh màu xanh có vị táo vào trong miệng, đưa hộp bánh cho hắn, biểu tình không thay đổi: “Con thích ăn đồ có độc.”

Ade Ryan vứt vỏ hộp bánh vào trong miệng như đang rắc muối, rắc xong còn ăn rồm rộp như đang nhai bánh bích quy: “Tại sao con lại có sở thích giống như người cha thứ hai của con... Cái mùi này không tệ, giòn!”

Harry: “...”

Ta thật muốn biết cái thói quen ăn bậy đồ ăn của Salazar học được từ đâu.

Godric tranh thủ thời gian thừa dịp hai người hưởng dụng bánh bích quy đưa Ihani vừa bị thụ ngược xong vào chỗ ngồi: “Tại sao hai người lại gặp nhau vậy?”

“Không phải tớ đã nói với các cậu là lão đã tỉnh...” Ihani vô lực nói: “Sau khi đưa các cậu trở về tớ muốn quay trở lại xác nhận xem lão thực sự đã thanh tỉnh chưa, kết quả bị lão phát hiện... Lão vừa mới tỉnh, ký ức không có triệt để sống lại, chỉ nhớ rõ chuyện ngàn năm trước, phải mấy ngày nữa mới có thể triệt để khôi phục ký ức.”

“Cho nên ngàn năm trước lão sư vẫn coi tôi là nhọt như vậy sao...”

“Tớ nghĩ ngàn năm sau cũng giống như vậy.” Ihani ‘uyển chuyển’ nói.

Biểu tình của Godric nói cho mọi người biết hắn vô cùng bị đả kích.

Dumbledore đứng ở một bên nghe một lúc lâu rồi nhắm ngay thời điểm Ade Ryan vừa ăn xong hộp bánh bích quy tâm tình tốt cười ha ha mà tiến lại gần: “Vị tiên sinh này, ngài nhất định là Ade Ryan tiên sinh.”

Ade Ryan nhìn cụ một cái, kinh hãi: “Đây là nhân loại có lông dài nhất mà ta thấy!”

Dumbledore: “...”

“Tôi xin nhận lời ca ngợi của ngài đối với râu mép của tôi.” Cụ hài hước nói.

“Râu mép? Không phải là tóc sao? ... Thật không hiểu nổi những sinh vật lông dài như này tại sao lại có nhiều cách để gọi lông trên người mình như vậy?” Ade Ryan quay đầu nhìn Salazar.

Salazar sờ cằm: “Kỳ thực vấn đề này con cũng tự hỏi rất lâu rồi. Con nghĩ bộ lông của loài người có thể là một loại ma thú ký sinh, sẽ theo sự tăng trưởng của tuổi mà chuyển từ trên đầu đến cằm, lúc này sẽ có một loại tên gọi mới...”

“Cho nên râu mép chính là cách gọi tóc của người lão niên?” Ade Ryan xác nhận.

“Nhất định là như vậy!” Salazar gật đầu.

Những người khác: “...”

Khi còn sống có thể gặp được một người có tam quan phù hợp với mình như thế, cảm giác xúc động muốn khóc kia là cái gì?

“Sasa, kỳ thực ta đã muốn hỏi từ lâu rồi... Tại sao con chỉ có một cọng lông thế nhưng sau khi biến thành người thì lông lại đột nhiên biến nhiều? Đây là điều làm cho người khác rất khó hiểu.” Ade Ryan vuốt cái đầu trọc của mình. Làm một con cự long không có lông, hẳn biến thành hình người tự nhiên là đầu trọc.

“Hoàn toàn không khó hiểu bằng việc ngài bóc ra răng cửa của mình làm tấm khiên.” Salazar nói.

Những người khác lại một lần nữa: “...”

Làm sao được, cảm giác tam quan bị trùng kích gấp đôi.

“Ta có thể hỏi vị tiên sinh này một chút không, trước khi ngài làm như vậy thì ngài có đánh răng không?” Tinh linh từng có kinh nghiệm bị trói trên đó, hơi có chút khiết phách hỏi.

“Câm miệng lông bạc, mỗi ngày ta đều dùng dung nham đánh răng.” Ade Ryan khinh bỉ lườm y một cái, tiếp nhìn về phía Dumbledore: “Ây... Ông là?”

“Tôi là hiệu trưởng đương nhiệm của Hogwarts, Albus Dumbledore.” Dumbledore với duy trì nụ cười thân thiện.

“Tên của ông tại sao lại kỳ quái như thế...” Ade Ryan phiến toái gãi đầu một cái: “Đây là tên mà mẹ của ông lấy cho ông sao, Ada?”

Dumbledore: “...”

Không nên tùy tiện lấy cho ta một cái tên kỳ cục a!!!

“Ngài có thể gọi Albus.”

“Được rồi, A Phốc.” Ade Ryan nhú: “Tên này càng quái.”

Ta biết cái bệnh thích loạn lấy tên cho người khác của hai vị tổ tông này là có từ đâu rồi ... Dumbledore yên lặng thầm ăn mấy viên thuốc chống buồn bực trong lòng.

“Lão sư của các cậu vẫn luôn có bệnh không nhớ được tên của người khác hay sao?” Harry lén lút hỏi.

“Vẫn có.” Salazar nói khẳng định: “Hắn cùng lắm chỉ có thể nhớ kỹ hai âm tiết, ví dụ như Merlin, Arthur gì gì đó. Tôi và Godric... Có lẽ nói tên mấy người chúng tôi hắn đều không nhớ được.”

Harry và Ron tự hào ưỡn ngực —— tên của bọn họ hết thấy chỉ có hai âm tiết.

“Sasa, con nói gì với nhóm bánh bao nhỏ thế?” Ade Ryan nghiêng đầu qua chỗ khác.

Nhóm bánh bao nhỏ: “...”

Hai người có tên hai âm tiết cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao Cự Long tiên sinh căn bản không có ý định đi nhớ a...

Hết chương 16.

17. Chương 17

Trò khô hài buổi sáng làm cho Dumbledore có ý định mời Ade Ryan đi đến văn phòng hiệu trưởng nói chuyện phiếm, nhưng Godric lập tức ngăn trở cụ làm như vậy, lý do là —— “Nếu như ngài không hy vọng trưa hôm nay đồ cất trữ trong phòng hiệu trưởng bị càn quét sạch không còn gì.”

Vì vậy địa điểm nói chuyện chuyển thành bên bờ Hồ Đen.

“Nói chuyện phiếm ở bên cạnh hồ tắm là thói quen của nhân loại sao?” Ade Ryan không hiểu rõ lắm.

Dumbledore: “...”

Chờ một chút, ta hình như đã biết cái gì... Nước bên trong tòa thành được dẫn từ Hồ Đen vào, lẽ nào đó là nước tắm của con rồng nào đó sao?

“Không sao, như vậy cũng tốt. Ta thích thử nghiệm những tập tục khác nhau. A Phốc ông muốn nói chuyện gì?” Ade Ryan dùng ngữ khí cùng nhân thần của quốc vương mặc thường phục vi hành nhìn Dumbledore.

Người làm thế nào để gọi cái tên “A Phốc” này một cách nghiêm trang như thế ... Dumbledore quả thực dùng dũng khí như khi quyết đấu với Gellert để ngăn lại mình nói ra khỏi miệng những lời này.

Xa xa, Godric đầy mặt lo lắng tự lẩm bẩm: “Lão sư sẽ không kích động liền nhân chết Dumbledore tiên sinh đi? Tổ nghi cụ vẫn là một vị phù thủy đáng kính.”

“Chỉ là có bệnh mất trí nhớ tuổi già.” Salazar gật đầu: “Tổ nghi ngờ là lão sư cũng có một chút, dù sao hắn cũng rất già, ký ức biến mất chính là dấu hiệu của chứng mất trí nhớ tuổi già.”

Một cột nước đột nhiên bay lên từ trong hồ, trực tiếp đem Salazar đập bay ra xa mấy mét. Hắn chặt vật lặn một vòng trên mặt đất, trên người dính đầy nước và bùn. Âm thanh vang dội của Ade Ryan truyền tới từ cách đây mấy chục mét: “Sasa! Ta nghe thấy!!!”

“... Xin lỗi, lão sư.” Salazar dùng thần chú làm sạch nước và bùn đất trên người, còn nhặt được một con cá không may bị choáng, bị hắn vui vẻ ném vào trong miệng ăn hết: “Còn có, tên của con là Salazar...”

Ade Ryan giống như không nghe được, tiếp tục nói chuyện với Dumbledore.

Godric đồng tình nhìn hắn một cái, sau đó nghĩ đến chính mình thân là một viên nhọt càng đáng giá đồng tình hơn một ít. Hắn ôm vai Salazar: “Đi thôi, thoát nhìn Dumbledore tiên sinh không có gì nguy hiểm tánh mạng, chúng ta có thể đi đến lớp phi hành nhìn...”

“Bỏ tay của con ra khỏi người bảo bối nhi của ta, Ried!” Ade Ryan rít gào kèm theo lại một cột nước lớn, Godric và Salazar bị cùng nhau hất bay. Salazar trước tiên cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện lần này trong nước không có cá, mới thất vọng làm sạch mình: “Vì cái gì ngay cả ta cũng bị đánh...”

“Đồ cất giữ tắm một chút sẽ càng sáng hơn!” Ade Ryan đương nhiên nói.

Thân là Salazar quý trọng, toàn thể giới độc nhất vô nhị, Vũ Xà sau cùng. Vật sư tập. Bảo bối của cự long. Slytherin ủy khuất biểu thị: “Thế nhưng thầy rõ ràng có thể nhớ rõ tên của một món đồ cất giữ, cho dù là “bị nguyên rửa Acker Paci hỏa diễm chi chùy...””

“Nghe như tên của một món vũ khí chanh gai của một trò game online hạng ba nào đó...”

“Ilhani, cậu muốn phun tào thì cũng nên phun tào thứ mà chúng tôi nghe hiểu chứ?” Godric nói.

Tinh linh hiện đại khinh bỉ nhìn thoáng qua hai tên bạn tốt nhà quê đến từ cổ đại của mình.

Sau đó hắn đã bị đập bay.

“Lông bạc, ta nói ta nghe thấy!” Ade Ryan hừ một tiếng: “Cậu nghĩ là tôi không chơi Game Online sao! ... Game Online?” Thanh âm của hắn đột nhiên thấp xuống, “Game Online... Đó là cái gì...”

“Ta đoán trí nhớ của hắn sẽ sớm lấy lại được ...” Ilhani che eo đứng dậy từ dưới đất. Nước làm ướt quần áo cùng với tóc của tinh linh, hắn thoát nhìn điềm đăm đáng yêu, nhất là cái tư thế giống như vừa bị người làm nhục kia, quả thực dụ người phạm tội.

(dưới cảnh đẹp như vậy, ai còn muốn truy cứu Game Online có phải là kết quả của thời đại này hay không đâu?)

Thanh âm của Ade Ryan càng ngày càng thấp, Dumbledore gọi hắn hai tiếng, phát hiện không nhận được đáp lại, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nhún nhún vai đi về phía bọn họ. Bởi vậy cụ không thấy ánh mắt càng ngày càng sáng của Ade phía sau lưng, cặp mắt màu vàng của cự long kia phát ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, bên trong lưu chuyển ngọn lửa màu xám vàng. Đột nhiên, hắn ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng. Đột nhiên Dumbledore không kịp chuẩn bị thiếu chút nữa bị làm cho ngã trên mặt đất, may là Godric nhận thấy được không đúng, kịp thời đỡ lấy cụ.

Rung động do tiếng rống của rồng được ma pháp của Salazar ngăn cản ở ngoài, nhưng ở bên ngoài kết giới của hắn, thậm chí bị liên tiếp nhắc lên, hồ nước cơ hồ bị bức lui cách xa hơn một mét, tất cả cây cối bên trong Rừng Cấm đều đổ về phía ngược lại. Ade Ryan mạnh quay đầu lại nhìn thẳng bọn họ, ánh mắt của hắn cực sáng, quả thực như hai ngọn đèn pha đánh vào hai người bọn họ. Một giây kế tiếp, kết giới vỡ vụn, ai cũng không phát hiện hắn đến như thế nào, chờ đến khi hoàn hồn lại, Ade Ryan đã đem Salazar ngã nhào xuống đất, tư thế của hắn rất bóp méo, dùng một tay đè ngực Salazar giống như một con cự long nằm trên mặt đất đè lại con mồi của mình, gầm thét hỏi: “Là ai giết con!!!”

Salazar bị rỗng mòng, vẻ mặt trống rỗng.

Thân thể của Ade Ryan đang biến hình, khiến hắn thoát nhìn như như trúng phải thần chú bành trướng — tâm tình của hắn không khống chế được, thân thể đang thoát ly hình người khôi phục hình thể, ngay cả thanh âm đều hỗn loạn trầm thấp lại khàn giọng tiếng oanh minh: “Nói cho ta biết, Sasa, là ai giết con... Là ai giết các con!!!”

Godric đã vọt tới, trong miệng hắn phát ra âm thanh cộng mình như được phát ra từ lồng ngực. Nếu có người có thể nghe hiểu long ngữ, sẽ phát hiện hắn nói là — “Lão sư, lãnh tĩnh!!!”

Ade Ryan chậm rãi quay đầu nhìn hắn. Mặt của hắn đã trở nên dữ tợn không gì sánh được, lân phiến leo lên cổ của hắn, lỗ mũi và miệng hơi nhô lên, hàm răng trong miệng đã trở nên sắc nhọn. Nhưng hắn khi nhìn rõ Godric thì tựa hồ trở nên lãnh tĩnh hơn một ít: “... Ried?”

“Là ta!” Godric thở dài một hơi.

Một giây kế tiếp, Ade Ryan buông Salazar bị đè ngã ra, cái mũi nhô lên hầu như áp sát vào mặt hắn, âm thanh rung động phát ra từ trong cổ họng làm cho toàn thân người khác phải tê dại: “Ried, là ai giết các con? Ta nhìn thấy thi thể của con, là ai làm?”

“Lão sư ngài nguyên lai để ý đến sự sống chết của con sao...” Godric sững sốt một chút.

“Con là đệ tử của ta!!!” Ade Ryan rít gào với hắn: “Nói cho ta biết!!! Ta muốn giết hắn!!! Ta muốn giết mỗi người bọn chúng!!!”

Trong tiếng gầm gừ của hắn còn xen kẽ những tiếng ‘Răng rắc’ nhỏ, ngoại trừ Salazar cách hắn gần nhất ra thì không ai nghe thấy. Thế nhưng chỉ cần người có mắt thì có thể thấy được sắc mặt trở nên trắng bệch của Godric. Salazar lập tức ngâm xương một đoạn chú ngữ, không khí không thể nhìn thấy ngưng tụ cùng một chỗ ngăn trở cánh tay đã sắp biến đổi của Ade Ryan, khiến cho vẻ mặt thống khổ của Godric hơi hòa hoãn một ít. Hắn thật nhanh che ở giữa Godric và Ade Ryan, đôi mắt màu máu kia nhìn chăm chăm một đôi mắt... dĩ nhiên đã biến thành màu vàng, dùng giọng nói xen lẫn tiếng tê tê cùng với âm thanh khùng bố tương xứng với âm thanh của cự long thét lên: “Ade Ryan! Lui ra phía sau!”

Ade Ryan mạnh ngửa đầu một cái, cả nửa người đều nâng lên.

Salazar nhân cơ hội kéo Godric ra khỏi cánh tay của hắn. Làm xong cái này, sắc mặt của hắn trắng bệch, cặp mắt màu máu kia khuếch tán ra vằn lốm màu vàng, hắn nháy mắt mấy cái, vài giọt nước màu vàng giống như nước mắt rơi ra từ khóe mắt của hắn.

Godric che ngực, chật vật niệm một đoạn chú văn. Sắc mặt của hắn dễ nhìn một ít, còn có khí lực ôm Salazar lặn về một bên, nhường chỗ cho thân thể của Ade Ryan nện xuống. Những thứ này phát sinh quá nhanh, Dumbledore và Ilhany đều chưa phản ứng kịp. Chờ đến khi bọn hắn muốn làm viện thủ, Ade Ryan đã tỉnh táo lại. Hắn thấy mắt Salazar chảy máu, trên mặt còn chưa khôi phục hình dáng nhân loại hiện ra vẻ kinh hoàng: “Gặp quý! Ta không phải đã nói không nên tùy tiện dùng bản mạng ma pháp của con hay sao!”

“Thế nhưng lão sư ngài muốn đem Godric đè chết...” Salazar yếu ớt phản bác.

“Vì một cái nhọt mà con không muốn sống nữa sao!”

“Đừng tuyệt tình như vậy a lão sư, vừa mới nãy ngài còn một bộ giết sạch toàn nhân loại để báo thù cho con...” Godric thương tâm nói.

Lỗ mũi và răng nanh của Ade Ryan nhanh chóng rút trở lại, trên khuôn mặt của hắn hiện lên biểu tình không được tự nhiên: “Liên tính con là một nhọt, cũng là một cái nhọt mọc tóc...”

“... Cho nên giá trị của con quả nhiên chỉ có tóc sao?” Godric ho khan hai tiếng, lo lắng nhìn Salazar: “Sasa, cậu có khỏe không?”

“Đừng gọi như vậy!” Salazar nhắm mắt lại, vỗ hấn một bàn tay: “Hoàn hảo, chính là hình như vừa nãy tớ bị xương cá làm nghẹn...”

Godric: “...”

Ade Ryan thô bạo kéo qua Salazar, búng da mắt của hấn. Chỗ tròng mắt của hấn tất cả đều là vằn lộ màu vàng, thoát nhìn vừa quỷ dị lại đáng sợ. Thấy thế, Ade Ryan cúi đầu, lấy đầu lưỡi liếm liếm con mắt của hấn. Động tác này khiến Ilhani và Dumbledore đang đi đến gần giật nảy mình. Hấn cau mày liếm hơn mười giây mới ngẩng đầu, một bàn tay lớn che lại toàn bộ phần mắt của Salazar.

“Trong vòng một ngày không được mở!” Ade Ryan dặn dò. Salazar ngoan ngoãn đáp ứng.

“Hiện tại chúng ta tới thảo luận một chút vấn đề tại sao hai người các con lại chết.” Ade Ryan căm tức bọn họ: “Vì cái gì các con lại chết!”

“Mọi người đều sẽ chết a, lão sư.” Godric thẳng thắn đáp.

Ade Ryan khinh bỉ nhìn hấn một cái: “Chủng loại chết sớm không sống được đến hai trăm năm.”

Đồng dạng là chủng loại chết sớm không sống được đến hai trăm năm Dumbledore: “...”

“Hấn ngay cả hai mươi năm cũng không sống được.” Ilhani lạnh lạnh nói.

“... Ta nghĩ đến con ít nhất có thể sống được đến một trăm năm!” Ade Ryan khiếp sợ: “Con là chết như thế nào? Bộ phận này ta còn không nhớ ra được!”

“Thế nhưng lão sư người ngay cả Game Online đều nghĩ tới...” Godric vẻ mặt cầu xin: “Con làm sao biết con là chết như thế nào, con năm nay mới mười bốn tuổi!”

Ade Ryan suy nghĩ một chút, đích thật là như vậy. Vì vậy hấn hung ác trừng mắt tinh linh: “Lông bạc, cậu tới nói!”

Lông bạc ôm một tia hi vọng hỏi: “Ngài có thể khiến người chết sống lại sao?”

“Đừng có ngu, ta cũng không phải thần.” Ade Ryan phiến toái nói.

Ilhani đầy mặt biểu tình hy vọng bị đánh nát. Y đi tìm Ade Ryan chính là hi vọng cái tên cự long sống không biết bao nhiêu năm này có biện pháp cứu sống bạn tốt, nhưng hiện tại cự long cũng thừa nhận hẳn không cách nào khiến người chết sống lại, y hầu như lại tan nát cõi lòng một lần.

“Đã không có ý nghĩa...” Y bi thương nói: “Kẻ thù của bọn họ đã hời phi yên diệt từ ngàn năm trước, mà ngọn lửa tính mạng của bọn họ cũng không có cách nào khôi phục lại. Cho dù đã biết bóng tối của cái chết bao phủ...”

“Nói tiếng người!” Ade Ryan không khách khí cắt đứt y.

“Chúng ta không có cách nào thay đổi quá khứ.” Lòng mi của Ilhani buông xuống, thoát nhìn an tĩnh lại xa cách: “Ade Ryan tiên sinh, ta nghĩ đến ông hiểu rõ đạo lý này. Nếu như ông không cách nào khiến cho bọn hắn sống lại, như vậy thì càng không cách nào ngăn cản cái chết của bọn họ.”

Ade Ryan nhú mày lại, đột nhiên có điểm do dự: “Tử vong... Kỳ quái, ta nhớ rõ ràng mình đã từng thấy thi thể của các con... Nhưng ta là bị khí tức của các con tỉnh lại...”

Ilhani không có chú ý hẳn nói gì đó. Y đã đứng lên, trên khuôn mặt tinh xảo không có nửa điểm biểu tình: “Ta nghĩ ngài có biện pháp đưa bọn họ đuổi về quỹ tích của số phận. Ở đây đã không cần ta, xin thứ cho ta ly khai.”

Sau khi y xoay người Ade Ryan đã trực tiếp nắm được mái tóc màu bạc rũ xuống sau lưng của y: “Lông bạc, ta nói cậu có thể đi sao?”

Tinh linh bị hắn kéo ngựa ra sau, cái ót lạch cạch một tiếng đập vào trên cổ. Ngũ quan của y nhanh chóng vận vẹo, phần hện tròng cự long, nghiêng đầu thì ngất đi.

Dumbledore: “...”

Chỉ nhìn cũng cảm giác đầu mình mơ hồ đau a...

18. Chương 18

Thân thể của tinh linh rất yếu đuối.” Godric nói.

Cho nên xin không cần quá thô bạo a lão sư!

“Ồ.” Ade Ryan không hề hồ thẹn triệu hoán một cột nước, vỗ đầy mặt tinh linh. Ilhani bị giới tỉnh. Y mang theo nước mắt ngồi dậy từ dưới đất, hình dạng quả thực giống như là người vợ nhỏ.

“Nói cho ta biết đệ tử ta chết như thế nào.” Ade Ryan hung ác nhìn y chăm chăm: “Ried thì thôi, bảo bối nhi của ta làm sao có thể chết đơn giản như thế! Khi hắn còn là một quả trứng không cẩn thận bị ta đập hai chân mà vẫn không bị nứt ra, khi mới chỉ dài 1 thước Anh bị đặt lên nước sôi đun mười phút vẫn chưa chín, khi dài bằng 3 thước Anh bị ta ép thành chỉ bằng một cái móng tay mà vẫn có thể khôi phục, hắn làm sao có thể chết!”

Dumbledore và Ilhane cùng nhau đồng tình nhìn Salazar — người có thể sống lớn như thế này thực sự không dễ dàng, cái này cần có bao nhiêu sinh mệnh lực ngoan cường mới có thể sống sót dưới móng vuốt cự long 14 năm?

Mặt của Salazar đang xanh mét, hiển nhiên đang nhớ đến sự cố bất hạnh gì.

“Cậu còn đã từng bị lão sư cho vào nước đun?” Godric rất khiếp sợ: “Tớ cho rằng hắn chỉ từng mấy lần ép cậu thành móng tay...”

“Khi đó tớ tương đối nhỏ, sẽ không tự mình đi săn, cho nên lão sư muốn làm canh thịt cho tớ, làm tốt mới phát hiện hắn cũng đặt tớ vào nồi nấu cùng.” Salazar mặt vô biểu tình: “Sau đó tớ liền học được tự mình đi săn.”

“Cậu lại không sản sinh bóng ma trong lòng với món canh thực sự là không dễ dàng...” Godric đồng tình nhìn hắn. Phải biết trong bốn người họ tài nấu nướng của Salazar gần với tài nấu nướng của Helga nhất. Snape có thể chứng minh, Salazar có thể cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành mỗi một bước của ma dược, xử lý hoàn mỹ từng nắm chắc thời cơ của chúng. Người đời sau tôn hắn là ma dược đại sư là có nguyên nhân, chỉ là chuyện sau khi hắn làm xong ma dược việc đầu tiên làm chính là uống một hớp thử xem mùi vị của nó như thế nào là không bị ghi chép mà thôi.

Bên kia Ilhane đang thấp giọng nói chuyện mà y biết — dưới tình huống bị Ade Ryan túm áo đóng đưa như lá rụng

“... Ta hợp táng bọn họ ở lãnh địa tinh linh.” Ilhane cuối cùng nói: “Mẫu thụ sẽ cho bọn họ sự yên lặng vĩnh hằng.”

Ade Ryan buông hắn ra (tinh linh phù phù một tiếng rơi trên mặt đất), đi nhanh về phía hai người đệ tử. Salazar và Godric đều biểu hiện ra dục vọng chạy trốn, nhưng ba mươi bước của bọn họ tương đương với một bước của Ade Ryan, không hề bắt ngờ một chút nào lại rơi vào tay của cự long. Ade Ryan nhắc bọn họ lên lắc lư thô bạo giống như là đối với tinh linh, giọng nói tức giận: “Các con lại dám chôn ở địa bàn của tinh linh!!! Ta chán ghét nhất những cái tên éo lá kia!!!”

Éo lá giận mà không dám nói gì ngồi dưới đất chính lý cổ áo bị nghiền nát, không biết còn tưởng rằng hắn bị cự long làm gì.

“Nói chút đạo lý a lão sư, làm sao con có thể không chế sau khi chết mình sẽ chôn ở nơi nào...” Godric sớm đã cho mình một thần chú trôi nổi, cho nên dưới tình huống bị lay thành cầu còn có thể nói rõ ràng từng chữ: “Hơn nữa xương sườn của con vừa mới được nối lại, nhẹ một chút a lão sư...”

“Ried còn chưa tính, con lại tự sát vì hấn!” Ade Ryan lại một lần nữa thể hiện sự đối đãi khác biệt của hấn, hấn căn bản không thấy Godric, đem nước miếng toàn bộ phun ở trên mặt Salazar: “Phải biết một trăm Ried cũng kém giá trị cất giấu của con!!!”

“Việc so sánh giá trị này cũng không khiến con cao hứng...” Salazar mặt không thay đổi nói.

Ade Ryan bực mình ném bọn họ xuống dưới đất. Thật là ném, Godric còn có thể nhanh chóng đứng lên, Salazar bởi vì nhìn không thấy mà trực tiếp đặt mông ở trên mặt đất, khóe mắt Dumbledore giật một cái.

Loại hành vi ngược đãi tiểu phù thủy này hấn là phải bị trừng trị nghiêm khắc!

Nhất là ngược đãi tiểu phù thủy có giá trị cất giấu như thế!

“Được rồi lão sư, khi bọn con chết thì ngài ở nơi nào?” Godric đột nhiên hiếu kỳ. Loại phản ứng xà tinh bệnh thần nhiên đối mặt với cái chết của mình như thế này làm cho Dumbledore phải nhìn hấn.

Ade Ryan tạm thời đình chỉ biểu hiện phi nhân loại phun ra khí trắng từ trong lỗ mũi của mình, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cho ra một đáp án mơ hồ: “... Ngủ?” Không đợi Godric nói gì nữa, hấn táo bạo hừ một tiếng: “Đây không phải là lý do các con chết, Ried! Nhất là bắt cóc đồ cất giữ trân quý của ta cùng nhau chịu chết! Nếu như con không là đệ tử của ta, ta sẽ đem con chụp thành một tấm ảnh! Chắc chắn sẽ còn mỏng hơn lần phiên của Sasa!”

Salazar vận vẹo thân biến thành Vũ Xà, bắt đầu đo đạc độ dày lân phiến của mình. Sau đó hấn phát hiện độ khó của động tác này quá lớn, vì vậy lại biến trở về hình người xin Dumbledore giúp đỡ: “Có thể giúp tôi đo độ dày lân phiến một chút được không?”

Dumbledore: “...”

Thực sự rất muốn năng lực bắt trọng điểm của người này học được từ đâu...

“Sasa, cậu nên biết đây chỉ là một ví dụ thôi, lân phiến của cậu đã đủ mỏng.” Godric lạnh lạnh nói.

“Không được gọi tôi là Sasa!” Salazar đến vị trí của hấn, hung hăng đập hấn: “Cậu lại không có chứng si ngốc của tuổi già!”

Ngụ ý là chỉ có những người bị bệnh ngu ngốc tuổi già gọi hấn là Sasa mới được miễn.

Là người đầu tiên được miễn Ade Ryan: “...”

“Bảo bối, con muốn ta đem con cột vào trên cột cờ hong gió sao?” Hấn thân thiết ôn nhu sờ đầu Salazar.

Salazar: "... Lão sư con sai rồi."

Ade Ryan hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, bàn tay to chụp tới, mò Ilhani lên trên vai... đợi đã?

"Vì cái gì lại bắt ta?!" Ilhani khiếp sợ.

"Ta có chuyện muốn nói với cậu, lông bạc." Ade Ryan vỗ một cái vào trên mông hắc: "Đừng nói nhảm, đi, chúng ta đi trong rừng cây nói!"

"Không không không không bỏ qua cho ta!!!" Ilhani hoảng sợ bưng mông của mình: "To nhỏ của chúng ta hoàn toàn không thích hợp!!! Ta còn không có lớn bằng JJ của ông!!!"

Ade Ryan: "... Ta thực sự muốn nói chuyện riêng với cậu, còn có làm sao mà cậu lại biết JJ của ta dài?"

Ilhani cảm thấy thẹn nói: "Bởi vì khi ông biến thành nguyên hình không mặc quần, ta bị người kẹp giữa móng vuốt bay cả một đoạn đường."

"Ai biến trở về nguyên hình còn mặc quần a, " Salazar nhỏ giọng nói: "Nguyên hình của ta ngay cả chân cũng không có..."

Ade Ryan kiêu ngạo ưỡn ngực: "Kỳ thực nó còn có thể lớn hơn nữa!"

Dumbledore yên lặng di chuyển đến trước mặt hai vị tổ tông, dự định che lỗ tai của bọn họ, để tránh khỏi bị nhóm người lớn bắn thiu làm hư.

Godric khiếp sợ nhìn Ilhani như lần đầu nhận thức y: "Tại sao cậu lại xem chỗ đó... Khi chúng tôi bị lão sư cấp bay thì tối đa cũng chỉ là tìm xem cái lân phiến nào trên người hắc là lớn nhất!"

Ilhani suy nghĩ một chút: "..."

Đúng vậy, tại sao ta lại muốn xem chỗ đó?! Cứu mạng ta đều không phải gay!!!

"Lại nói chỗ đó có gì đáng xem?" Salazar cũng rất kỳ quái: "Chẳng lẽ cậu không có hay sao?"

"Cậu mới không có!!!" Cho dù là một tinh linh ảo lả cũng không cho phép nghi vấn chuyện này.

"Tôi có a, tôi còn có hai căn!" Salazar nói nghiêm túc.

Ilhani: “...”

Dumbledore: “...”

“Tại sao các người lại nhìn tôi?” Salazar nghi ngờ quay đầu một vòng. Ánh mắt của hắn vẫn còn nhắm nhưng vẫn không ngăn cản việc hắn cảm nhận được tầm mắt nóng rực của mọi người tập trung vào trên người mình.

Dumbledore: “... Ha hả ta lớn tuổi chút không chịu được muốn đi ngủ!”

“Thế nhưng vẫn còn chưa đến bữa trưa a...” Godric nhìn theo cụ rồi đi, kỳ quái gãi đầu một cái: “Hắn làm sao vậy?”

“Không biết.” Salazar cũng mờ mịt giống vậy.

Ilhani nhìn hai bọn hắn, lại nhìn nhìn Ade Ryan vác mình trên vai, thật sâu tưởng niệm các đồng bào tinh linh của y.

Tinh linh thần ở trên cao, chỉ ít thế giới quan của ta và tộc nhân đều ở trên một trục hoành... Rốt cuộc dài hai căn là cái gì quý a!!!

“Chúng ta đều dài hai căn a, chỉ có nhân loại mới dài một căn... Nga, còn có Cự Long và tinh linh.” Salazar đáp.

Ngũ quan của Ilhani bắt đầu vận vẹo: “Cái ngữ khí ‘Ta khác với những loài sinh vật hạ đẳng chỉ có một căn JJ các người’ kia là thế nào!!!”

Salazar: “Không có ý gì, chính là nghĩ các cậu có chút đáng thương...”

Nhóm sinh vật hạ đẳng đáng thương chỉ có một căn JJ: “...”

Ade Ryan nhe răng cười với hắn: “Sasa, nam nhân phải xem chất lượng chứ không phải số lượng, có hiểu không?”

Salazar: “Ai? Như vậy a... trong đầu JJ của con có khớp xương, cả đời cũng sẽ không lo lắng vấn đề kia... Lão sư ngài có sao?”

Ade Ryan: “...”

Salazar: “Còn có câu gai.”

Ade Ryan: “...”

“Lão sư lãnh tinh!!! Không nên đánh chết Salazar a. Giá trị cất giấu của cậu ta rất cao!!!” Godric liếc mắt ôm lấy chân Ade Ryan: “Ilhani cậu mau giúp tôi... Tại sao cậu lại dùng ánh mắt đồng tình như vậy nhìn tôi a?!”

Ilhani chật vật vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tớ nghĩ cậu nếu không chết thì cũng không có khả năng sống được mấy năm...”

“... Ilhani cậu có dám bắn thử hơn một chút không?”

...

Cuối cùng Salazar bị Ade Ryan cột ở trên cột cờ, cũng cấm Godric cởi hắn xuống, cho nên hắn chỉ có thể ngồi ở trên nóc nhà nhìn Salazar thở dài: “tại sao cậu lại nói cái này với lão sư...”

Salazar rất ủy khuất. Đầu của hắn khoát lên vai Godric, dùng cái này để giảm bớt áp bách của đầu đối với lưng: “là hắn nói trước... những lời lúc này của tớ đều là lời nói thật!”

“Cảm giác vì sinh sôi nảy nở mà các cậu tiến hóa thật liều mạng...” Godric nghiêng mắt nhìn hắn, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xanh cả mặt: “Ilhani nói sau này chúng ta sẽ ở cùng nhau,, ...”

“Cho dù là sự thật thì cậu cũng không thể sinh bảo bảo, chúng ta khẳng định không cần làm loại chuyện đó a!”. Salazar nói đương nhiên. Ở trong trí nhớ truyền thừa của hắn, đây chỉ là hành động để sinh sản đời sau, thuần túy giống như muốn sống thì phải ăn cái gì đó vậy.

Godric vuốt cái đầu ba sừng của hắn mà rơi vào trầm tư. Hắn và Salazar không giống, chỉ ít hiểu được loại sự tình này liên tính không phải là vì sinh sôi nảy nở cũng sẽ phát sinh... Vừa nghĩ như thế đột nhiên rất muốn hiện tại liền ném Salazar từ trên nóc nhà xuống a...

Salazar cảnh giác ngẩng đầu.

Godric thở dài, chuyển cái đuôi siêu nặng của hắn lên trên vai tránh cho nó trượt xuống: “Salazar, cậu nghĩ chúng ta thực sự không có cách nào thay đổi quá khứ sao?”

Lẽ nào ta thực sự phải ở cùng một chỗ với một gia hỏa có 2 JJ... Có đầu khớp xương... Mang câu gai... sao?! Vậy ta còn sống được sao?!

Salazar bỗng nhiên để sát vào động mạch của hắn: “Nếu như tớ ở chỗ này cắn cậu một cái, ba giây đồng hồ sau cậu sẽ chết, như vậy cậu sẽ không còn có tương lai.”

“... Cậu muốn nói nếu như chúng ta muốn thì vẫn có thể thay đổi?”. Godric mặc dù biết hắn chỉ là ví dụ nhưng thực sự rất sợ hãi có được không, hắn đã từng gặp qua Salazar đi săn, cho dù là lang nhân thì khi bị hắn cắn một cái cũng không thể sống được nửa phút.

“Không, tớ muốn nói nếu như cậu còn túi linh vũ của tớ thì tớ sẽ cắn cậu!”

Godric yên lặng dời tay của mình ra khỏi linh vũ của hắn. Người đang suy nghĩ sẽ có một vài động tác, điều này không thể trách hắn, linh vũ của Salazar vừa lúc ở trên tay hắn...

“Tớ không biết chúng ta có thể thay đổi quá khứ hay không, nhưng tớ biết, người khác nhìn thấy chưa chắc là sự thật.” Salazar lung lay đầu: “Giống như người khác nhìn thấy tớ ăn rất nhiều bánh bích quy mỡ bò thì cho rằng tớ rất thích bánh quy mỡ bò, nhưng thực ra tớ rất thích ăn vị ếch.”

“Tớ đại khái có thể hiểu được ý nghĩ của cậu, thế nhưng cái ví dụ này thực sự là...”. Godric thất bại che mặt “Cậu muốn nói điều mà Ilhani nói không hẳn là ‘Sự thực’ chân chính, chỉ là điều mà hắn nghĩ là ‘Sự thực’?”

“Chỉ ít tớ sẽ không tự sát vì cậu.” Salazar nói “Tớ sẽ không buông tha sinh mệnh vì bất kỳ kẻ nào, kể cả là cậu”

Godric kinh ngạc nhìn hắn. Hắn đột nhiên ý thức được Salazar so với tưởng tượng của hắn càng thêm... Nói như thế nào đây, đại trí giả ngu? Hay là đại ngu giả trí? ... Hắn mới thực sự là người không bị ảnh hưởng bởi lời nói của Ilhani, mà không phải giả vờ giống như hắn. Có lẽ tam quan khác với người thường của Salazar làm cho hắn luôn nghĩ đối phương có chút ngu xuẩn... Khụ, hắn thường thường quên Salazar từ khi sinh ra đã mang theo truyền thừa, cũng không phải chỉ đơn giản như học thức, mà còn có kinh nghiệm và trí tuệ của các đời trưởng bối. Cho dù làm một Vũ Xà, Salazar còn quá nhỏ, nhưng hắn cũng không phải một tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu.

“Cậu còn đang lo lắng sao?” Xà tín của Salazar đụng nhẹ gò má hắn: “Tớ có thể thề với cậu, tuy rằng tớ sẽ không tự sát vì cậu, nhưng tớ nhất định sẽ nghĩ biện pháp không để cho cậu chết.”

Godric bật cười: “Vậy thì nhờ cậu, Salazar...”

Hắn rất cảm kích số phận cho hắn gặp được Salazar, còn có Ade Ryan, Helga, Rowena... Nếu như không có bọn họ, hắn đại khái sớm đã chết ở một góc, có lẽ sẽ biến thành một tên côn đồ vì sinh hoạt mà không chừa thủ đoạn. Giống như hắn đã từng nói cho Harry, hắn không có lực lượng trời sinh như Salazar và Helga, cũng không có trí tuệ của Rowena, hắn có kiếm trong tay và quyết tâm bảo vệ. Từ khi biết được về cái chết của mình từ trong miệng Ilhani, hắn thật ra thực sự cao hứng, bởi vì hắn chết trước mặt tất cả đồng bọn, không có vi phạm lời thề của mình.

Thế nhưng...

“Sasa, có phải cậu lại béo lên không?” Ép tới bả vai tớ thật là nặng!

“... Đã bảo không được gọi tớ là Sasa!!!”

19. Chương 19

Buổi tối, Godric ngủ ở phòng chữa bệnh.

Harry đến thăm hần vô cùng giật mình: “Chúng ta chỉ không gặp một ngày, tại sao cậu lại làm cho mình thành như vậy?”

“Nếu như cậu có một lão sư có thể dè gãy xương sườn của mình, còn có một bằng hữu cho dù bị buộc vào cột cũng có thể dùng đuôi quật mình từ trên tháp rơi xuống thì cậu cũng sẽ giống như tôi.” Godric nói.

Ilhani nằm ở bên cạnh lạnh lạnh bổ sung: “Cậu nên thêm một cái điều kiện nữa —— mà cậu lại rất am hiểu tìm đường chết.”

Harry nghe vậy quay đầu nhìn y, lại lấy làm kinh hãi: “Anh là tinh linh lúc sáng? ... Tại sao anh cũng bị thương?”

Ilhani nhìn trời: “Nếu như cậu bị một con cự long chán ghét tinh linh bắt được, thì cậu...”

Harry: “...”

“Tuy rằng không quá có thể hiểu được... Nhưng hai người muốn ăn táo không?” Cậu hỏi.

“Tôi không tìm thấy logic ở trong câu này ở đâu.” Ilhani nói: “Tôi muốn ăn.”

“Tôi cũng muốn!” Godric giơ lên cánh tay bị quần đầy băng vải.

Cậu bé ngoan Harry bắt đầu gọt táo, vừa gọt vừa nói: “Trước khi tới tôi đã nhìn thấy sư phụ của cậu... Ách... Ade...”

“Ade Ryan.” Godric tri kỷ nói.

“Đúng, Ade Ryan tiên sinh, hần cầm lấy Salazar đi ngủ.” Harry nói: “Có nên lo không? Tôi thấy Salazar giống như không vui lắm...”

“Hắn hẳn là sớm đã thành thói quen đi, lão sư rất thích ôm hắn đi ngủ, dù sao hắn chính là đồ cất giấu trên quý nhất của lão sư... Ngay cả khi có lúc lão sư không cẩn thận xoay thân đè bẹp hắn.” Godric buông tay: “Cậu phải tin tưởng, Salazar thực sự rất chịu ép, nếu không hẳn không có khả năng sống lâu như vậy...”

“Hình như tôi đã hiểu tại sao Salazar lại mất hứng.” Harry đồng cảm nói. Mỗi lần cậu bị biểu ca Dudley đặt ở trên mặt đất đều cảm thấy mình sắp bị ép chết, cái loại cảm giác này vô cùng không tốt đẹp

“Không nói cái này, hôm nay các cậu có học gì hay không?” Godric hỏi.

“Phi hành khóa tính sao?” Harry nói: “Tôi cảm thấy rất tốt, Draco hình như không mấy vui vẻ, bởi vì lần đầu tiên tôi bay cao hơn hắn, cho nên hắn không chịu đi cùng tôi đến nhìn cậu.”

“Tôi vẫn không thể nào lý giải được logic của các cậu.” Ilhani xen mồm.

“Lẽ nào lúc cậu mười một tuổi không nói sai ngữ pháp sao?” Godric bắt mồm hỏi.

“Lúc mười một tuổi tớ vẫn còn ở trên mẫu cây, sẽ không nói. Lúc tinh linh bọn tớ rơi xuống đất thì đã 100 tuổi.” Ilhani nói.

Godric: “...”

Harry: “...”

Tuy rằng Salazar không ở đây, nhưng tam quan cũng không vì vậy mà cảm thấy dễ dàng a...

“Phi hành khóa là ngồi trên chổi bay bay sao?” Godric gặm một miếng táo mà Harry đã gọt xong. Nể mặt quả táo, hắn không nói nốt câu ‘Cậu không cảm thấy ma sát sao (Ý của bạn ý là khi ngồi chổi không bị cọ vào chỗ mà ai cũng biết đó)’.

“Đúng, còn có Quidditch.” Nói lên cái đề tài này Harry rõ ràng hưng phấn hẳn lên: “Cậu biết Quidditch sao? Đó là một loại vận động ở trên chổi!”

“Nghe rất thú vị.” Godric lại cắn một cái, mơ hồ không rõ hỏi: “Cụ thể như thế nào?”

“Tôi còn không hiểu quy tắc lắm, chỉ nghe Ron và Draco nói qua một chút, hình như phải ném quả bóng vào trong cầu môn của đối phương, còn có một quả bóng bay tới tay lui quấy rầy đội viên, cùng với một quả Golden Snitch rất nhỏ, chỉ khi bắt được nó mới có thể chấm dứt trận đấu.” Harry nói.

Godric suy nghĩ một chút: “Quy tắc còn thật đơn giản...”

Nằm ở một bên Ilhanni không lên tiếng nhìn bọn họ, trong mắt có vật gì lóe lên. Nếu như y nhớ không lầm, ‘Quidditch’ thật ra là Godric phát minh, một ngày nào đó hắn đột nhiên dựng lên hai cái cột dài bằng hai người, gọi đám học sinh của mình cầm chổi chơi một trò chơi. Hắn nói cho học sinh của mình loại trò chơi này là Quidditch, cũng nói qua quy tắc. Loại trò chơi này rất nhanh đã nhận được sự hoan nghênh, bọn họ từng đòi một truyền thừa xuống phía dưới, dần dần, một cầu môn biến thành ba, bỏ Golden Snitch, hai loại bóng khác cũng có tên, mà quy tắc cũng biến thành càng kỹ càng hơn...

Thời gian thật là một thứ kỳ diệu.

Ilhanni cô đơn nở nụ cười.

Đáng tiếc...

“Đây, táo của anh.” Harry đem một quả táo đã gọt xong cho y.

“Cảm ơn.” Ilhanni nở nụ cười với cậu.

Harry có chút tò mò nhìn y vươn tay, trên mu bàn tay có hai vết thương nhìn qua là đã biết là do xà làm: “Anh đã từng bị rắn cắn sao?”

“Đúng vậy, bị một tiểu độc xà ghê gớm, có thói quen ẩm thực khác thường, có ba cái sừng rắn.” Ilhanni thu tay về. Trên tay hắn còn lưu lại hai cái lỗ nhỏ mà hôm đó bị Salazar cắn ở Hẻm Xéo.

Godric nhìn về phía y, không chú ý mình lại nói ra xà ngữ: “Cậu mà nói như vậy trước mặt Salazar xem hắn có cho cậu một vết đối xứng ở tay bên kia không!”

“Mời nói tiếng Anh.” Ilhanni liếc hắn. Cho dù vì dễ nói chuyện hơn với Salazar mà y đã học qua xà ngữ, nhưng một ngàn năm không có luyện tập đã sớm quên sạch được không.

“Nguyên lai là Salazar cắn?” Harry không chú ý Ilhanni nói gì, cậu giật mình nhìn Godric: “Hắn là xà có độc sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ cậu không biết xà ba sừng đều là xà có độc?” Godric làm cái mặt quỷ, đột nhiên sững sờ: “Đợi đã...tại sao cậu lại biết nói xà ngữ?!”

“Cái gì?” Harry mờ mịt.

“Xà ngữ! Cậu đang nói xà ngữ!” Godric chuyển sang tiếng Anh, khiếp sợ nhìn cậu

“... Tôi nói xà ngữ?” Harry không biết rõ tình huống: “Thật sao? Ách... Hình như là, tôi có thể nghe hiểu

xà ngữ, cho nên chắc là cũng sẽ nói đi...?”

Godric thoảng cái ngồi dậy từ trên giường: “Điều đó không có khả năng! Nhân loại không có khả năng học được xà ngữ, trừ phi cậu đã từng có một khế ước với một con xà, có lẽ có huyết mạch...Slytherin...”

Hắn hoảng sợ chuyển hướng Ilhani: “Cậu bảo với tôi Salazar là gay!!!”

“Đừng có mà làm lớn chuyện như thế, cậu đã quên Voldemort cũng sẽ nói xà ngữ rồi sao, hắn chính là hậu duệ của Slytherin, chỉ là không có quan hệ gì tới Salazar mà thôi.” Ilhani liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn một chút Harry: “Tôi nhớ huyết mạch của Slytherin chỉ còn lại có một người, xem số tuổi của cậu... Cậu là tôn tử của Voldemort sao?”

Harry: “... Hả?!!!”

Voldemort không phải là cừu nhân giết cha của tôi sao?! Hơn nữa ba mẹ của tôi cũng không có họ... Đợi đã, Voldemort rốt cuộc họ gì?

Harry rơi vào trầm tư.

Voldemort, tên này vừa nghe liền biết không phải là tên thật, có lẽ giống như nghệ danh của những minh tinh kia... Cho nên trước khi hắn xuất đạo rốt cục có tên là gì? Cũng không thể là Evans, cả nhà mẹ đều là Muggle... Cho nên hắn kỳ thực họ Potter?

Lại nói tiếp, vì cái gì mình lại không có một thân thích nào họ Potter chứ? Lẽ nào...

Một suy nghĩ đơn giản được hình thành trong đầu Harry: Voldemort là người theo chủ nghĩa thuần huyết, có lẽ là hắn bắt nạt với việc ba ba cưới mẹ xuất thân từ Muggle, cho nên đuổi ba ra khỏi cửa? Nói không chừng còn đoạn tuyệt quan hệ cấm người khác tới gần an hắn? Bởi vì cảm hận con trai duy nhất của mình lại không nghe lời mình, cưới phù thủy xuất thân Muggle, cho nên mới tức giận muốn giết chết bọn họ? Thế nhưng cuối cùng mình vẫn là cháu trai của hắn, cho nên hắn đột nhiên nhẹ dạ mới thả mình? Sau đó phát hiện mình tự tay giết chết con trai của mình nên mới bị phản tự sát? Cái này có thể giải thích tại sao mình là một đứa trẻ mà có thể sống sót dưới tay của Voldemort, ngược lại chính hắn lại chết!

Nghĩ thông suốt những thứ này, Harry bình tĩnh đại ngộ.

Ánh sáng màu xanh, tiếng hét chói tai trong trí nhớ của cậu chậm rãi biến thành một đoạn đối thoại...

“Phụ thân! Không, ngài không thể làm như vậy!”

“Tránh ra! James! Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý con ở cùng với một tên máu bùn! Các con lại còn có một hài tử!”

“Không! Phụ thân cầu ngài bỏ qua chúng con! Con và Lily thực sự yêu nhau!”

“Con là sĩ nhục của nhà Potter chúng ta!”

“Phụ thân! Nếu như ngài bất mãn có thể trừng phạt một mình con! Không được liên lụy Lily và Harry!”

“Con dĩ nhiên vì một máu bùn mà đối nghịch với ta?! James, ta không có đứa con trai như con! Tránh ra!”

“Nể mặt Harry! Xem ở mặt mũi của tôn tử ngài! Không —— ”

Harry điên cuồng lắc đầu, nỗ lực lắc đoạn đối thoại đáng sợ này ra khỏi đầu, thế nhưng cậu thất bại, đoạn đối thoại này lại đang liên tục tiếp diễn.

“Không! Lily! Phụ thân! Không!”

“Trở lại với ta, đây là lần cuối cùng ta tha thứ cho con!”

“Ngài giết chết người yêu của con! Con tuyệt đối sẽ không trở lại gia tộc với ngài!”

“James! Con muốn làm gì? Không —— ”

“James! Không! Con không thể như vậy!”

“James! Nhìn Harry! Nhìn con của con! Con không thể chết được!!!”

“James! Nhi tử thân ái của ta! Trời ạ, rốt cục ta đã làm cái gì!”

“ ... ”

“Harry, cậu có khỏe không?” Godric quơ quơ tay.

“Tôi... Không tốt lắm...” Harry xanh cả mặt. Đây là nguyên nhân tại sao mỗi khi cả nhà gì nói đến phụ thân của cậu đều vô cùng căm hận sao? Bởi vì kỳ thực mẹ của cậu chết ở trong tay của ba cậu? Đây chính là nguyên nhân mọi người không nói cho cậu biết chân tướng?

“Cậu không cần như vậy.” Ilhani an ủi: “Tuy rằng sau này hắc làm cho cái mũi của mình biến mất, nhưng hắc lúc còn trẻ vẫn là rất anh tuấn, tôi đảm bảo không mũi không phải là gen di truyền... Kỳ thực dung mạo cậu cũng không rất giống hắc, khả năng càng giống như bên của mẹ cậu một chút? Tóc đen xanh

ngược lại được kể thừa từ Slytherin...”

Cho nên tổ phụ ta còn không có mũi?! Harry hoảng hốt nghĩ.

“Slytherin đều là tóc đen mắt xanh?” Godric hiểu kỳ

“Theo như tớ đã thấy, không sai.” Ilhani khẳng định, lại có chút do dự nhìn Harry: “Thế nhưng đây là lần đầu tớ thấy có một người có mái tóc như thế... ă, một Slytherin rất có tinh thần.”

Godric chợt nhớ tới một việc: “Kỳ thực có một chuyện tôi đã hiểu kỳ rất lâu rồi... Vũ Xà biến hóa lẽ nào không có quan hệ gì đến nguyên hình của chúng nó sao?”

“Vì cái gì hỏi như vậy?” Ilhani không giải thích được.

“Tôi vẫn cảm thấy Sal biến thành hình người hắc là tóc hồng mắt hồng.” Godric dùng ngón tay vẽ một bức tranh trong không khí, một con Vũ Xà xuất hiện trước mặt, nó có một linh vũ dài màu đỏ cùng một đôi mắt đỏ, phía sau còn có một cái cánh nửa trong suốt, mỏng như sa: “Còn có cánh của hắc...sau khi biến hóa thì đi nơi nào?”

“Tại sao cậu không hiểu kỳ hắc dài ra tay chân từ đâu?” Ilhani tức giận hỏi ngược lại.

“... Đúng vậy!” Godric đập tay: “Salazar căn bản là không có tay chân có được không? Sau khi hắc biến thành hình người làm thế nào để biến ra địa phương mà hắc vốn không có?”

Ilhani suy nghĩ một chút: “...”

Chờ một chút, đây chính là vấn đề!!! Vì cái gì hắc luôn luôn không nghĩ tới?!

“... Tại sao cậu không hỏi trực tiếp hắc?” Ilhani không muốn rụt rè.

“Cảm giác không quá lễ phép... Không bằng làm thí nghiệm, cậu đi giật rơi linh vũ của hắc, nhìn hắc sau khi biến thành người có bị trọc đầu hay không?” Godric vuốt cằm đề nghị.

“... Godric, đừng quên cậu không đánh lại tớ. Cậu nghĩ muốn bị đánh sao?”

“Tôi chỉ nói mà thôi... Ai nha!”

Hai người cãi nhau, lưu lại một mình Harry còn đang giãy dụa với vấn đề Voldemort rốt cuộc có phải gia gia của cậu hay không.

... Cho nên rốt cục có phải hay không?

20. Chương 20

Sáng ngày thứ hai, mùi bí đỏ bay đầy lâu đài đã thông báo rằng ngày lễ Halloween của các tiểu phù thủy đã đến, ngay cả đồng bánh chất đồng ở trên bàn dài của Gryffindor cũng đã chuyển thành vị bí đỏ. Sáng sớm Harry thuận thực dọn dẹp ra chỗ ngồi của mình từ núi bánh bích quy, ngồi xuống bắt đầu hưởng dụng bánh bí đỏ. Rất nhanh, một người liền ngồi nỏ bên cạnh cậu, Harry tự nhiên lên tiếng chào: “Sớm a Sa... Phốc!!!”

Cậu không kịp lau miệng, trợn mắt hốc mồm chỉ vào hắn: “Sa... Sa... Tại sao cậu...”

“Không được gọi tôi là Sasa.” Salazar sửa đúng. Hắn nghi hoặc nhìn Harry, không hiểu tại sao cậu lại cũng bắt đầu gọi mình là ‘Sasa’, chẳng lẽ cũng mắc chứng si ngốc của tuổi già? —— cái loại bệnh này cũng truyền nhiễm sao?

“Salazar... Cái kia...” Harry dùng sức mà dụi dụi con mắt, còn lấy kính mắt xuống lau nhiều lần, lại vẫn nhìn thấy là...”Cậu tại sao lại... Đỏ?!”

Mỗi một phần da lộ ra bên ngoài của Salazar đều đỏ bừng, rất giống như con cua đã bị nấu chín. Chợt thấy hình ảnh buồn cười... Khụ khụ khụ, sợ hãi như vậy, Harry phí hết hết sức lực mới nói ra được một câu đầy đủ.

“Bởi vì sáng sớm lão sư thức dậy lại phát hiện ra tôi bị hắn đè bẹp.” Salazar nhắm mắt lại lục lợi hộp bánh quy, mở ra ăn: “Cho nên hắn nhắc tôi lên xoa tròn...”

Harry: “...”

Cái này cũng được?!

Cậu thực sự không phải là xà cao xu mà là Vũ Xà sao?!

“Không sao, tí nữa là được rồi.” Salazar lộ ra biểu hiện đã quen

Harry ồ một tiếng, còn tiếp tục nhìn hắn. Nhìn một chút, đầu cậu lặng lẽ liền đi lệch —— nếu như Voldemort thật sự là gia gia của mình, vậy thì chẳng phải Salazar là tổ tiên của mình sao?!

“Cái kia... Cậu nghĩ tôi lớn lên giống cậu không?” Cậu nhin không được hỏi.

Salazar gật đầu: “Rất giống a!”

Harry: “... Thực sự?!”

“Hừm, tóc và mắt của chúng ta đều cùng một màu.” Salazar chỉ chỉ tóc và mắt của mình, vừa chỉ chỉ cậu: “Nhìn giống hệt như song bào thai a!”

Giống như con người không phân biệt được các loại xà, Salazar phân chia con người cũng chỉ có thể dựa vào sự khác biệt về màu sắc, cho nên hẳn thấy mình sau khi biến hóa giống hệt màu mắt và màu tóc của Harry, cùng lắm cũng chỉ có một chút khác biệt nho nhỏ, giống như màu sắc và hoa văn của vảy rắn cũng không giống nhau lắm.

Harry không hiểu rõ sự khác biệt giữa thẩm mỹ của xà và nhân loại hoảng hốt cầm đĩa ăn vào tay.

Trời ạ, nói như vậy chẳng lẽ ta thực sự là hậu duệ của Slytherin?!

Sứ mạng của ta chính là đánh bại gia gia của ta sao?!

Gia gia của ta tại sao lại muốn lấy một cái nghề danh trung nhị như vậy?!

... Câu cuối cùng hình như không đúng lắm nhưng mà ta thực sự rất khiếp sợ không cần so đo với ta!

Thăng đến Ron đặt mông ngồi ở bên cạnh cậu, hỏi thăm cậu định hóa trang thành ai trong lễ Halloween, Harry còn đang đầy mặt hoảng hốt dùng đĩa ăn đâm tới đâm lui ở trên mu bàn tay của mình.

“Há, cậu muốn giả thành Thực Nhân Ma?” Ron thần kỳ hiểu lầm ý tứ của cậu.

Harry lấy lại tinh thần: “Không, tớ chỉ là..”

“Thực Nhân Ma quả thực rất thú vị, tớ đã nói với cậu chưa, trên gác xép nhà của tớ có một Thực Thi Quỷ! Tớ đoán bọn họ có cùng một nguồn gốc!” Ron tràn đầy phấn khởi nói: “Cậu có thể bôi một đồng tương cà chua vào trong miệng, làm bộ mình vừa mới ăn no!”

Harry: “Cái kia...”

“Có lẽ treo vài miếng nội tạng ở trên người cũng không tồi? Fred có lần cầm một cái gan lợn đến nói với tớ là đó là thứ mà Thực Thi Quỷ ăn còn dư lại...”

Harry: “Tớ không phải...”

“... Cũng có thể là George, cậu biết, tớ vẫn là không phân biệt được hai người bọn họ. Căn bản không ai có thể phân rõ được a, nhất là bọn họ còn gọi nhau là ‘Fred’!”

Harry: “...”

“Halloween tất cả mọi người đều muốn hóa trang thành Thực Nhân Ma sao?” Salazar tò mò chen vào.

Ron mãnh liệt quay đầu lại. Sau khi trải qua một đoạn thời gian ở chung hắc cũng không còn e ngại Salazar, cho nên trả lời coi như dễ dàng: “Đương nhiên không, Halloween tất cả mọi người sẽ hóa trang thành những hình dáng dọa người, ai đáng sợ nhất thì người đó có thể ăn nhiều kẹo nhất!”

Dọa người = kẹo?

Salazar biểu thị mình rất thích cái hoạt động này.

Ron bày mưu tính kế cho hắc: “Kỳ thực tôi nghĩ ngài hóa trang thành chính mình cũng đã rất đáng sợ ...”

“Ý của cậu là như thế này đúng không?” Salazar nói xong đột nhiên biến thành một phù thủy cao gầy hói đầu, có làn da xám trắng như người chết, hai con mắt máu đỏ phù thũng, râu mép và nếp nhăn lộn xộn trên mặt khiến cho hắc làm như thế nào trông cũng không giống như đang có ý tốt. Hắc giơ lên móng vuốt khô gầy với Ron, lộ ra hàm răng so le không đồng đều, thâm trầm cười lạnh: “Khà khà khà khà!”

Ron: “A a a a a a a a a!!!!”

Salazar biến trở lại hình dáng cũ, đưa tay muốn kẹo.

Ron chưa tỉnh hồn lấy toàn bộ đồng kẹo bạc hà trên bàn nhét vào tay hắc: “... Thứ mà cậu thay đổi là cái gì?”

“Không phải cậu nói tôi nên hóa trang thành chính mình sao?” Salazar vô tội bóc vỏ kẹo: “Trong sách của các cậu không phải vẽ tôi thành như thế sao? Cậu nhất định là không học hắc hoi!”

Ron: “...”

Song bào thai ngồi ở một bên nghe trộm bọn họ nói chuyện cười thầm.

“Kỳ thực ngài cũng có thể hóa thành Medusa.” Fred nghiêm trang nói: “Cái loại đầu người đuôi rắn ý, chúng tôi cho rằng ngài ở phương diện này có ưu thế trời cho!”

“Không sai, dù sao không có mấy người thực sự dài một cái đuôi rắn!” George tán thành.

Salazar nghiêm túc suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Hình như cũng không phải không được...”

Nhóm tiểu phù thủy xung quanh ánh mắt lấp lánh nhìn lại!

Kỳ thực chúng ta chỉ là chờ mong bình thường Salazar thân người đuôi rắn!

Thật không có đặc biệt chờ mong!!!

“Để tôi nghĩ một chút.” Salazar nhú mày, ở trong đồng kiến thức truyền thừa khổng lồ của mình tìm kiếm phương thức khiến cho phần trên biến thành người.

Nhóm tiểu phù thủy tiếp tục ánh mắt lấp lánh!

Từ từ suy nghĩ không nên gấp gáp! Chúng ta có thể chờ a!!!

Rất nhanh, Salazar niệm một chú ngữ, một trận lục quang hiện lên, bên dưới áo choàng của hắn thực sự có một cái đuôi rắn!

Song bào thai lập tức nhiệt liệt vỗ tay.

Salazar có chút không quen vẫy vẫy đuôi, muốn đứng lên, kết quả bẹp một chút té xuống đất. Harry lại càng hoảng sợ, nhanh chóng đỡ hắn lên. Salazar cầm lấy cánh tay của cậu muốn ổn định lại thân thể của mình, thế nhưng lại không có cách nào cân đối, loạng choạng như uống rượu say.

“Không được, tôi đứng không vững.” Hắn co thành một đoàn ở trên ghế dài: “Nửa người trên quá nặng, trọng tâm cách mặt đất rất cao, căn cứ nguyên lý đòn bẩy tôi cần một lực lớn hơn để chống đỡ, nhưng những sợi cơ ở đuôi rắn đã định trước không có cách nào duy trì lực liên tục, hướng chi đuôi rắn cùng mặt đất tiếp xúc quá hẹp, khi mà bên trên tạo áp lực xuống càng thêm khó chống đỡ, rất dễ mài mòn lân phiến ở bụng!”

Bọn nhỏ nhà Weasley toàn bộ bị nói mộng ép: “...”

Vì cái gì lại có kết luận khoa học như thế, chúng ta điều không phải ở thế giới ma pháp sao?

“Nguyên lý đòn bẩy... Sức chịu nén gì gì đó...” Ron đầy mặt luống cuống: “Đều là gì?”

Salazar dùng ánh mắt của học bá nhìn xuống học tra mà nhìn hắn, từ trong bao móc ra một quyển “Nuôi

heo bách khoa toàn thư” đưa cho hắn, lời nói thâm thúy: “Tôi nghĩ các cậu hẳn là phải đọc nhiều sách.”

“... Tôi học được cách nuôi heo là có thể hiểu được ngài đang nói gì sao?” Ron duy trì biểu tình mờ mịt nhìn quyển sách trong tay, con heo trắng trắng mềm mềm trên bìa giống như đang nhìn hắn bằng một ánh mắt chế nhạo.

“Há, cầm nhầm.” Salazar lục lọi một lần nữa móc ra một quyển sách từ trong túi. Hắn vẫn dựa theo Ade Ryan chỉ thị nhắm mắt lại, cho nên không nhìn thấy mình lấy sách gì ra, chỉ có thể dựng bìa sách lên cho Harry xem: “Đây là cái gì?”

Harry: “Ày... “Bá đạo Cự Long thích ta?””

“Cũng không phải quyển này, đây vốn là quyển lão sư viết cho tôi nhìn.” Salazar gấp sách lại: “Ngô, đặt ở chỗ nào...”

Harry tâm tình phức tạp: “Tại sao muốn viết cho cậu xem cái này...?”

“Bởi vì ngoại trừ tôi không ai muốn nhìn thứ mà hắn viết.” Salazar thành thực nói.

Vậy ngài cũng không cần xem a!!! Tam quan của ngài đã đủ làm tôi lo lắng!!! Sách này vừa nghe liền biết không phải thứ tốt gì!!! Ngài làm một con rắn nghiêm chỉnh không được sao!!! Harry ở trong lòng rít gào.

“Tìm được rồi!” Salazar rốt cục lấy ra quyển sách mà hắn muốn cầm, bỏ vào trong tay Ron, lời nói sâu xa: “Quyển “Vật lý sơ trung” này cho cậu, cậu nhất định phải đi học cho giỏi, làm một thiếu niên giỏi khoa học.”

Ron: “...”

Slytherin các hạ, họa phong này của ngài không đúng lắm a?

“... Cậu đều xem hiểu?” Harry tâm tình phức tạp.

Chúng ta còn không hiểu tri thức khoa học bằng cổ nhân ngàn năm trước!

“Kỳ thực tôi cũng không hiểu hết.” Salazar nói: “Ví dụ như, trên đó nói chung ta ở trên một thứ hình cầu, mặt trời là tròn, ánh trăng cũng là tròn, ngay cả sao trời cũng là tròn, hơn nữa tất cả đều không ngừng chuyển a chuyển... Thế nhưng vẫn rất có đạo lý! Tôi đã đặc biệt bắt một con cự quái cùng một con chó ba đầu cùng thả từ trên tháp xuống dưới, chúng nó thực sự đồng thời rơi xuống đất!”

Harry: “...”

Thật không hổ là tổ tiên của ta ngay cả làm thí nghiệm điều uy vũ khí phách như thế!

Mau tỉnh lại Harry, tại sao cậu lại dễ dàng tiếp nhận thiết lập này dễ dàng như vậy?!

Thật chẳng lẽ thực sự muốn gọi Voldemort là gia gia sao?!

Có thể hay không khiến bệnh hậm hực của Dumbledore giáo sư càng nặng thêm a, cụ mắc chứng si ngốc tuổi già đã rất cực khổ rồi!

... Được rồi chó ba đầu và cụ quái rớt cuộc là từ đâu tới a!

“Harry, sắc mặt của cậu không đúng lắm.” Hermione ân cần nhìn cậu: “Cậu trúng phải câu thần chú gì sao, mặt của mặt của cậu quả thực như bầy sắc cầu vòng.”

Buổi chiều, Salazar và Draco đi thăm Godric ở trong phòng y tế. Vốn có cũng muốn gọi Harry, thế nhưng cậu ta tinh thần hoảng hốt, không nghe được lời mời này, bọn họ không thể làm gì khác hơn là tự mình đi. Khi đến trước cửa phòng y tế, Draco có chút do dự: “Bà Pomfrey không quá thích người đi vào quấy rối bệnh nhân...”

“Godric không có bệnh, hẳn chỉ là bị thương, cho nên không tính là bệnh nhân.” Salazar nói.

Draco: “...”

Hình như rất có đạo lý nhưng căn bản không phải vậy có được không?

Salazar đã đẩy cửa phòng y tế ra.

Bà Pomfrey đang bận rộn gì đó trước tủ ngăn đầu nhìn hẳn, phản xạ có điều kiện đưa cho Salazar một hộp bánh quy, sau đó mới nói: “Các ngài là tới thăm Gryffindor tiên sinh?”

Salazar cắn bánh bích quy gặm đầu.

“Bọn họ đang ở bên trong.” Pomfrey nhìn bộ dáng nhu thuận ăn bánh quy của hẳn, mang theo một nụ cười của mẹ nhẹ nhàng tránh ra.

Draco yên lặng đi theo phía sau hẳn bước vào phòng y tế. Cái thế giới xem mặt này hẳn càng ngày càng không hiểu.

Godric sớm đã thức dậy, đang tựa ở đầu giường xem thư. Hẳn nghe tiếng bước chân của hai người, cất

sách vào trong túi quần của mình, cười lên tiếng chào: “Sớm a, Draco, Sasa.”

“Không được gọi tớ là Sasa!” Salazar răng rắc răng rắc cắn bánh bích quy, nghiêng mắt nhìn hắn.

Draco đã có thể không nhìn đối thoại thông thường của mọi người. Hắn nhìn thấy đồng độc được ở đầu giường của đối phương rất là đồng tình: “Những thứ này đều là ngài uống sao?”

“Đúng vậy, nửa đêm hôm qua thực sự rất khát, tìm không được nước liền uống hai bình bổ huyết tề.” Godric gật đầu.

Draco: “... Hắc?”

Đây là vị giác vĩ đại như thế nào mới có thể coi bổ huyết tề là nước a!!!

“Cũng khá tốt, còn tốt hơn cơm mà tôi nấu.” Godric nhún vai.

... Cậu rốt cục nấu ăn tồi tệ như thế nào a!!! Draco phá vỡ. Cơm đều có thể nấu thành vị con chuột của bổ huyết tề, ngài giống như là đang trêu ta!!!

“Hắn am hiểu chỉ có nướng thịt mà thôi.” Ilhani ở một bên lạnh lạnh nói.

Godric không phục: “Tôi chỉ là cần luyện tập thêm!”

“Không không không, tớ có thể rõ ràng nói cho cậu biết, thủ nghệ của cậu luôn luôn chưa từng thay đổi, tất cả học sinh của cậu đều có thể chứng minh.” Ilhani mắt trợn trắng.

“Đệ tử của tôi?” Năng lực bắt lệnh trọng điểm của Godric và Salazar lại một lần nữa làm cho suy nghĩ của họ thay đổi: “Đúng nha, sau này tôi cũng thu đệ tử a... Tôi chắc chắn sẽ không thu loại đệ tử hay khóc nhè như Malfoy này, đệ tử của tôi nhất định phải dũng cảm mới được!”

Dấu dục của Malfoy – Draco: “...”

Tại sao đang thảo luận trù nghệ lại đột nhiên cũng bị đâm một đao, tổ tiên của ta chính là hay khóc nhè thì! làm! sao!!!

“Các ngài đã nghĩ xong chuyện Halloween giả trang thành cái gì sao?” Draco lãnh tĩnh nói sang chuyện khác.

Godric nói: “Tôi muốn giả thành Vu Yêu Vương...”

Draco: “... Godric ngài biết rõ Blizzard công ty năm nay vừa mới thành lập sao? Ngài nghe được từ Vu Yêu Vương từ đâu a!!!”

“Không biết, dù sao tôi là nghe lão sư nói, cảm giác rất lợi hại.” Godric lấy ra kiếm của mình: “Kiếm của hắc là Frostmourne, nghe rất tuyệt... Nhưng mà tôi am hiểu ma pháp hệ lửa, kiếm của tôi phải gọi là gì đây?”

“Lưỡi kiếm sắc bén của Gryffindor?” Ilhani đề nghị.

“...” Godric coi như không thấy tên tinh linh đã nghiện Game Online kia: “Salazar, cậu cảm thấy thế nào?”

Salazar chống má nhìn kiếm. Đây là bọn họ lén lấy từ trong bảo tàng của một lão giáo chủ, Godric lần trước trộm bảo đã thềm nhỏ dãi nó thật lâu, cho nên Salazar lần này cũng đem nó thành một trong những mục tiêu trộm, vì thế bọn họ vẫn cùng mười mấy vị Thánh Kỵ Sĩ liều mạng người chết ta sống, cuối cùng khi đột thổ thì chẳng biết sai ở chỗ nào mà đi thẳng tới ngàn năm sau. Thanh kiếm này vô cùng có ý nghĩa với bọn hắc, đương nhiên phải có một cái tên đặc biệt.

“Frostmourne nghe lạnh như băng, không tốt đẹp gì cả!” Salazar suy nghĩ một chút: “Mới nãy cậu nói là am hiểu ma pháp hệ hỏa, không bằng...”

Draco nín hơi nhìn hắc. Trong ghi chép của lịch sử, thanh trường kiếm do yêu tinh chế tạo này của Godric vẫn không có một cái tên cụ thể, cách gọi lưu truyền từ xưa đến nay cũng chỉ là “Trường kiếm của Gryffindor”. Hắc biết mình sắp được chứng kiến một sự kiện lịch sử—— về tên gọi đích thực của trường kiếm Gryffindor rất cục là gì!

Salazar nhận ánh mắt mong chờ của ba người, hắng giọng một cái: “Không bằng... gọi Hòa Diễm đi!”

Draco: “...”

Godric: “...”

Ilhani: “...”

Qua thật lâu, Godric mới hít sâu một hơi, hút linh hồn bay ra ngoài trở về. Hắc mặt không thay đổi nhìn Ilhani: “Tôi nghĩ tên của cậu tốt vô cùng, cứ quyết định như vậy đi, nó sẽ được gọi là Trường kiếm Gryffindor!”

“Nhưng mà tớ nói là Lưỡi kiếm sắc bén của Gryffindor...”

” Trường kiếm Gryffindor!” Godric kiên định nhìn y. Ánh mắt của hắc đang thiêu đốt, giống như sư tử, trên mặt tràn ngập —— ai dám lại lấy một cái tên kỳ cục ta sẽ liều mạng với kẻ ấy a a a a a a a a a a!!!!

“... Được rồi, Trường kiếm Gryffindor.” Ilhani không thể làm gì khác hơn là thừa nhận tên này. Y quay đầu nói với Draco đang tan vỡ: “Hài tử, có có biết là cậu vừa mới chứng kiến lịch sử không?”

Draco: “... Ha hả.”

Loại hắc lịch sử này ta không muốn gặp một chút nào a!!!

21. Chương 21

Đêm đó, nhóm tiểu phù thủy trang điểm thành các loại nhân vật kỳ quái tràn ngập cả lễ đường. Mọi người vừa nói vừa mong chờ nhìn về phía cửa ra vào, tưởng tượng Salazar và Godric sẽ hóa trang thành cái gì để tham gia tiệc Halloween.

Nói không chừng là Naga và Sphinx!

Một cái có thêm đuôi rắn, một cái có thêm bờm sư tử, vừa ngĩ liền đặc biệt hưng phấn!

Rốt cục, cửa lớn lễ đường truyền đến tiếng bước chân. Mọi người kéo dài cổ, liền nhìn thấy hai người vừa nói chuyện vừa đi đến lễ đường. Bọn họ một là Salazar, một người khác vẫn là Salazar.

... Ôi chào?!!!

Chỉ thấy Salazar ở bên trái cắn một miếng bánh bích quy trong miệng và một Salazar ở bên phải dán một tấm da dê có ghi hai chữ “Xà mông” trên mặt đi đến bàn dài Gryffindor, sau đó cùng nhau ngồi xuống, động tác giống nhau như đúc, quả thực như một đôi song bào thai. Harry nhìn chằm chằm Salazar X2, nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, hơi vỡ nát: “Salazar, cậu hóa trang thành song bào thai sao?”

“Không có, tôi hóa trang thành mông xà!” Salazar dán một cái da dê trên mặt nghe vậy quay đầu nói: “Không phải nói muốn hóa trang thành thứ đáng sợ nhất sao?”

Harry: “...”

Từ góc độ của xà mà nói thì coi mông xà là thứ đáng sợ nhất cũng không có gì lạ, nhưng tại sao luôn cảm thấy có gì không đúng lắm... Là tam quan sao?

Hơn nữa hóa trang thành như vậy cũng quá không có tâm đi!

Trên mặt dán một cái tấm da dê viết “Xà mông” là có thể lừa dối cho qua sao!!!

“Hết cách rồi, tôi lại không biết thuật biến hình.” Salazar uể oải nói: “Thuật biến hình của loài người tôi không học được, hơn nữa tôi là loài bò sát, thiên phú ma pháp cũng không có thể khiến tôi biến thành một động vật có vú...”

Harry: “...”

Không nên lại kiểm tra kiến thức khoa học của ta! Để cho chúng ta vui vẻ sử dụng ma pháp không được sao!!!

“Nhưng lúc sáng ngài còn biến thành ‘Salazar kia.’” Ron lấy vai trò của người bị hại đầu tiên nói.

“Đó là ảo thuật, điều không phải nguy trang biến hình, chỉ cần đung tới sẽ phá hỏng, giống như Boggart.” Salazar giải thích. Hắn từng nghĩ sẽ dùng ảo thuật, thế nhưng như vậy liền không thể nào ăn bánh bích quy.

“Thế nhưng... Thế nhưng như ngài như vậy không phải là không nhìn thấy gì sao?” Hermione cẩn thận hỏi. Dù sao cả khuôn mặt đều bị tấm da dê che a!

“Chỉ là nhìn không thấy mà thôi, tôi còn có thể dùng lưới xà, tai và cảm ứng hồng tuyến a!” Salazar rất không sao cả.

Hermione: “...”

Cảm giác nhân loại ở phương diện cảm quan thực sự quá yếu a.

Song bào thai đã tràn đầy phấn khởi bu lại, vây bắt một Salazar khác: “Trời ạ, trời ạ! Đây là Godric sao?”

“Đương nhiên!” Một Salazar khác cắn bánh bích quy, mặt than nói: “Có phải là giống như đức hay không!”

“Quá giống!!!” Song bào thai đồng thời nói. Bọn họ bắt đầu vui sướng thỉnh giáo Godric thuật biến hình, rất nhanh ba Salazar song song ngồi ở bên cạnh bàn ăn

“Thật là phát minh thiên tài!” Salazar A thở dài nói: “Tớ chưa từng nghĩ tới biến thành người khác lại có thể dễ dàng như vậy!”

“Không phải là biến hình thành người, là thuật nguy trang, chỉ cần nắm giữ kỹ xảo là được rồi.” Salazar B đáp: “Tôi nghĩ Salazar nếu so với cậu thì sẽ gầy hơn một chút...”

“Ta đây?” Salazar C hỏi.

“... Hình như hơi gầy quá.”

Ba Salazar nhiệt tình thảo luận, nhóm tiểu phù thủy ở trên bàn Gryffindor đều bị hấp dẫn, đều kích động hỏi tới phương pháp. Tuy rằng bọn hắn cũng đều làm trang điểm tỉ mỉ, nhưng Vampire a lang nhân a gì gì đó so với hóa trang thành Salazar thực sự quá yếu có được không!

Khi Dumbledore vui vẻ đi vào lễ đường, liền nhìn thấy Salazar ngồi đầy cả lễ đường. Có Salazar mang theo lỗ tai mèo, có Salazar khoác áo choàng Vampire, còn có Salazar đang ngửa mặt lên tường hét dài. Nhóm Salazar vui sướng chạy tới chạy lui, tung tăng nhảy nhót, vô cùng hòa thuận vui vẻ

Dumbledore: “...”

Dumbledore: “...”

Dumbledore: “...”

Hắn yên lặng móc ra một bình độc được trị chứng buồn bực, toàn bộ rót vào trong miệng.

Ariana, muội muội thân ái của anh, bây giờ anh sẽ đến gặp em...

Snape đi sau cụ một bước bởi vì cụ dừng lại mà đâm vào sau lưng cụ. Hắn tức giận lui về phía sau một bước, ngẩng đầu đang muốn nói cái gì, lại lướt qua vai Dumbledore mà nhìn thấy đám Salazar đang vui chơi đầy lễ đường, bọn họ hoạt bát lại thông minh ~ bọn họ nghịch ngợm lại linh mẫn ~ bọn họ tự do tự tại vui chơi trong lễ đường ~~~

Snape: “...”

Snape: “...”

Snape: “...”

Hắn trống rỗng cầm lấy bình thuốc từ trong tay của Dumbledore, đem số thuốc còn dư lại nhét vào trong miệng của mình.

” Severus thân ái, ta nghĩ thân thể vẫn còn có chút khó chịu, cậu còn thuốc không?” Dumbledore yếu ớt ôm lấy ngực hỏi.

“Ăn sạch, thể nhưng tôi đang định làm thêm một trăm vạc nữa...” Snape đồng dạng ôm ngực đáp.

Hai người liếc nhau, cái gì mà lão ong mật phúc hắc, gián điệp hai mặt, kẹo con gián, bảo hộ Harry, thuốc mỹ dung của Lucius toàn bộ tiêu tan thành mây khói. Giờ khắc này linh hồn của bọn họ nhận được thăng hoa, không còn gì có thể làm kiên cố thêm tình hữu nghị hơn là việc nhìn thấy cả lễ đường đều tràn đầy Salazar!

“Tớ vừa mới thấy thầy hiệu trưởng cùng với Snape giáo sư!” Salazar 134 hỏi Salazar 135 bên cạnh: “Bọn họ hình như lệ nóng doanh tròng nắm tay của nhau cùng rời đi ...”

“Không có khả năng, cậu xem nhầm rồi đúng không?” Salazar 135 kiễng chân nhìn về phía cửa, thọc Salazar 27 bên cạnh một cái: “Cậu thấy được sao?”

“Thấy cái gì?” Salazar 27 đang cùng Salazar 98 thi ăn bánh bích quy, sau khi bị gọi thì biểu tình rất là mờ mịt.

“Thôi kệ, ăn bánh bích quy trước đi!” Salazar 135 đưa ra kết luận như vậy: “Không biết vì cái gì, sau khi biến thành Slytherin các hạ liền đột nhiên rất muốn ăn bánh bích quy ...”

“ ... ”

Ở dưới tình huống cả lễ đường đều là Salazar quần ma loạn vũ, không có người đang đứng trong một góc tối của lễ đường.

“Trước đây vẫn không cảm giác được, bây giờ nhìn cảm giác là lạ...” Một bóng người nói.

“Cũng là chuyện tốt mà cậu làm.” Một người khác lạnh lùng nhìn hẩn một cái.

Người mở miệng đầu tiên nhếch miệng lên: “Đó cũng là do cậu lấy một cái tên kỳ cục cho kiếm của tớ?”

“Lớn như vậy rồi mà còn tính toán cái này...”

“Nói giống như là cậu không thể ý...”

Bên trong lễ đường, nhóm Salazar còn đang vui chơi xung quanh, hai người đứng ở trong bóng tối nhìn mười mấy phút đồng hồ, tìm xem đâu mới là Salazar thật. Thẳng đến khi Salazar mang theo tấm da dê “Xà móng” ngắt đầu từ trong đồng bánh bích quy, hai người mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Một con chim bói cá được gấp từ một tấm da dê loạn choạng bay đến đỉnh đầu của Salazar, chính xác bay đến trước mặt của hẩn. Salazar tò mò mở ra chim bói cá, bên trong là những đường loằng ngoằng, giống như những đường kẻ mà ai đó không cẩn thận vẽ lên. Nhìn kỹ, những hoa văn kia sắp hàng chỉnh tề, giống như đang ẩn chứa quy luật gì. Một ngày đã qua, Salazar đã khôi phục thì lực liền cầm tấm da dê cẩn thận xem, sắc mặt nhất thời thay đổi. Hẩn kéo ra Godric đang ở trong một đám Salazar thi đấu xem ai mới

giống Salazar nhất.

“Làm sao vậy?” Godric mang bề ngoài của Salazar, thập phần chuyên nghiệp mặt than hỏi.

Salazar nhét tấm da dê vào trong tay hắn, Godric cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt cũng thay đổi.

“Làm sao có thể!” Hắn khiếp sợ nói: “Chúng ta còn không có nói cho người khác xà văn, ngay cả Helga à Rowena cũng không biết!”

“Xà văn là cái gì?” Thanh âm của bọn họ cũng không có đè thấp, Harry ngồi ở bên cạnh cũng nghe thấy.

“Văn tự cho chúng tôi phát minh ra, để khi viết giấy gian lận không bị lão sư phát hiện, thế nhưng vẫn chưa có hoàn toàn làm xong...” Godric khiếp sợ, theo bản năng giải thích: “Ngoại trừ chúng ta không có người thứ 3 nhận thức, làm sao có thể có người sử dụng nó?”

Harry: “...”

Cảm giác các ngài vì gian lận thực sự là rất dụng công.

“Mặt trên viết là “Ta chờ ta ở bên ngoài”... Ách, viết lệch lạc sao?” Salazar nhìn thoáng qua cửa vào lễ đường: “Đi ra ngoài sẽ biết!”

Harry có chút lo lắng nhìn bọn họ rời đi, thế nhưng ngẫm lại cậu đều ra đời, như vậy hai vị tổ tông này khẳng định có thể vui vẻ trở lại ngàn năm trước a! Vì vậy cậu sung sướng thay thế vị trí của Godric, tiếp tục cùng một đám Salazar thi đấu.

—— Nhanh như vậy liền tiếp nhận mình là hậu duệ của Salazar cùng với là tôn tử của Voldemort a, Harry.

Salazar và Godric chạy dọc theo chân tường ra khỏi lễ đường. Vừa ra khỏi, khí chất ngậy ngô trên người bọn họ liền lập tức biến mất. Nếu như bây giờ song bào thai lại nhìn thấy biểu tình của Godric, bọn họ nhất định không còn dám cười đùa hi hi ha ha với hắn. Một thứ gì đó vô cùng lợi hại xuất hiện trong đáy mắt của bọn họ, màu mắt của Salazar lặng yên biến đỏ, dưới sự kích thích của ma lực, ống tay áo đồng phục của hắn cũng bay ra từng luồng hắc vụ, Godric ngay cả che giấu cũng không làm, trực tiếp cầm kiếm ở trong tay, mỗi một bước đều giống như đạp lên một quy luật gì đó, chậm rãi điều chỉnh hô hấp của mình về trạng thái thích hợp chiến đấu nhất —— giống như ngày đầu tiên khi bọn họ bất ngờ xuất hiện ở trong lễ đường vậy, lúc đó hai tiểu thiếu niên này cũng không vô hại như bọn họ thể hiện sau này.

Lại đi ra vài bước, Salazar đột nhiên dừng bước, Godric lập tức dừng lại theo, đề phòng nhìn xung quanh. Hắn luôn luôn tin tưởng phán đoán của Salazar, hắn chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ dừng lại. Hắn nín thở, chỉ nghe thấy Salazar dùng âm lượng thì thầm nói với hắn...”Hình như tớ ngửi thấy mùi của chuột Morrie.”

“ ... ”

Godric hắc tuyền: “Tại sao mỗi khi tớ cần nghiêm túc thì cậu lại có thể làm cho tớ buồn cười ngay tức khắc...”

Được hắc nhắc nhở, Godric quả thực phát hiện có một loại hương vị kỳ quái đang lan tràn khắp hành lang, không giống với mùi bí đỏ cùng thịt dê trong lễ đường, mà là càng thêm nồng nặc. Bọn họ đi dọc theo hành lang, liền nhìn thấy hai người đang đứng ở bệ cửa sổ chờ bọn họ. Hai người kia một tóc đen, một tóc vàng, khuôn mặt là quen thuộc như vậy, Salazar và Godric liếc mắt nhìn sang liền ngây dại.

“Chuyện này...” Godric khiếp sợ cúi đầu nhìn tấm da dê cầm ở trong lòng bàn tay, chợt: “... Cho nên, là ‘ta’ chờ ‘ta’ ở bên ngoài?”

Thanh niên tóc vàng mỉm cười, ngoắc ngoắc bọn hắn: “Không sai, kinh hỉ sao?”

Nào chỉ là kinh hỉ, nếu như Salazar bây giờ ở trạng thái nguyên hình thì nhất định có thể thấy cộng lông ngóc trên đầu của hắn đứng thẳng tắp, đóng đưa trước gió. Hắn kinh ngạc nhìn người bên cạnh thanh niên tóc vàng, cũng có mái tóc đen giống hắn, đôi mắt màu đỏ giống hắn, còn có ngũ quan giống như đúc, không có gì là không thể hiện một việc vô cùng rõ ràng. Hắn tiến lên một bước, giơ tay lên cầm lấy tay áo thanh niên tóc đen. Thanh niên tóc đen cúi đầu nhìn hắn, liền nghe thấy hắn kích động hỏi ——

“Ngài là ba ba của con sao?”

Đại Salazar: “ ... ”

Đại Godric: “ ... ”

Tiểu Godric: “ ... ”

Đại Godric: “Sasa, cho dù trải qua bao lâu...”

“Không được gọi tôi là Sasa!” Tiểu Salazar kháng nghị. Sau đó hắn mới phát hiện đối phương là đang gọi thanh niên tóc đen trước mặt hắn.

Đại Sa liếc mắt nhìn hắn, giơ tay với tiểu Salazar, nhóm một dòng xà vảy màu xanh nháy nhót trong lòng bàn tay hắn: “tôi chính là cậu”

Salazar bắt lấy tay hắn nhìn nhiều lần, đó là văn tự chỉ có hắn và Godric mới hiểu được. Hắn ngẩng đầu nhìn chính mình bản trưởng thành, ngũ quan vô cùng giống hắn có vẻ lạnh lùng dị thường. Hắn nghĩ được mùi máu tươi nhuộm vào trên người đối phương, đó không phải là chân thật, mà là mùi máu được tích lũy từ năm này qua năm khác, hắn chỉ là đứng ở chỗ này đều cảm giác mình đang phát run.

Đây là hình dạng sau khi ta lớn lên sao? Salazar mê man nhìn hắn.

Đại Sa giơ tay lên xoa đỉnh đầu hắn, thấp giọng nói: “Không cần sợ.”

“Tôi không sợ.” Salazar ngửa đầu nhìn hắn: “Tôi sẽ trở nên cường đại giống như anh sao?”

“Đúng.” Đại Sa thản nhiên nói: “Cậu sẽ bảo hộ người cậu muốn bảo hộ thẳng đến một khắc cuối cùng. Cho dù tử vong cũng sẽ không chia lìa các cậu, đó chỉ là chuẩn bị cho thời khắc gặp lại.”

Godric khiếp sợ... Có lẽ nói hoảng sợ nhìn đại Sa. Cái này thực sự không thể tin được, lời này thật là từ trong miệng Salazar? Rốt cuộc xảy ra kỳ tích gì mới có thể làm cho cái đầu toàn là chuột của hắn nói ra được những lời này a!

Đại Godric cười hì hì cắt đứt giao lưu giữa bọn họ. Hắn đưa ra một cái hộp, mùi hương nồng nặc tỏa ra từ trong cái hộp đó. Hắn nháy mắt với Salazar: “Ném thử tay nghề của tôi tiến bộ nhiều ít?”

Trong hộp rõ ràng là một con chuột Morrie. Vừa mở hộp ra, hương vị bay ra khiến cho đến cả Godric cũng không nhịn được hít mũi một cái, Salazar thì càng không cần phải nói. Hắn cắn một cái hai mắt liền lập tức tỏa sáng, hạnh phúc đến nỗi toát ra bóng hồng xung quanh.

“Ăn thật ngon!” Hắn vui vẻ lại cắn một cái, nhịn không được di chuyển chân —— nếu như là nguyên hình, đại khái lay động chính là đuôi?

“Muốn biết công thức bí mật không?” Đại Godric lặng lẽ nói với Godric.

Godric nhìn Salazar liếc mắt, gật đầu.

“Công thức bí mật chính là... Chính mình nghiên cứu đi a!” Đại Godric cười ha ha.

Godric: “...”

Có cảm giác mình bị lừa bỡn.

22. Chương 22

Salazar ăn chuột Morrie không ngẩng đầu lên, đại Godric thấy thế liền vỗ vai đại Sa một cái: “Nhanh, thừa dịp chính cậu không chú ý, đem lễ vật cho tớ.”

Lời nói này rất kỳ quái, thế nhưng ba người vẫn còn lý trí ở đây đều nghe hiểu. Godric kinh ngạc nhìn đại Sa, không biết hắn đưa cho mình lễ vật gì. Đại Sa và Salazar mang đến cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác nhau, thập phần nguy hiểm. Hắn không giống như Salazar có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người đối phương, nhưng ở trong cảm nhận của hắn thì ma lực của người này mạnh đến đáng sợ, tựa hồ chỉ có lão sư mới có thể sánh với hắn.

Hơn nữa Salazar làm sao sẽ biến thành lạnh lùng như thế? Rõ ràng Salazar mà hắn biết tuy rằng phần lớn thời gian không có biểu tình gì nhưng vẫn rất hay cười a...

Đại Sa đồng dạng lấy ra một cái hộp. Cái hộp này vừa thon vừa dài, cao gần bằng Godric. Godric tò mò nhận lấy mở ra, liền thấy bên trong là một cộng linh vũ hỏa hồng vô cùng dài, màu sắc sáng bóng, rõ ràng... Rõ ràng là một cộng linh vũ của Vũ Xà!

“Đây là linh vũ của ta.” Ánh mắt Đại Sa nhìn Godric trở nên nhu hòa: “Pháp trượng của cậu thiếu tài liệu dung hợp, cho nên vẫn không cách nào phát huy uy lực lớn nhất. Trong linh vũ của Vũ Xà ẩn chứa hỏa nguyên tố, cây này là ‘Cậu’ chính tay tháo xuống, chỉ có cậu có thể sử dụng.”

Godric nhếch miệng nhìn hắn, cả kinh không biết phải nói gì. Hắn biết Salazar ghét nhất chính là có người có ý đồ với hắn, nhất là linh vũ. Đừng nói chủ động dâng ra linh vũ, ngay cả người khác chạm thử hắn đều phát điên. Có bao nhiêu lần bọn họ đều là bởi vì có người nhận ra thân phận của Salazar, muốn đòi thù lao từ tài liệu trên người hắn mới phát sinh xung đột. Hắn cùng với Salazar lớn lên cùng nhau, cho dù như vậy Salazar cũng lắm cũng chỉ cho phép hắn kiểm tra —— nhưng hiện tại đại Sa lại có thể đưa linh vũ quý giá nhất của mình cho hắn?

“Đừng cho ‘Ta’ biết.” Đại Sa dựng thẳng lên một ngón tay đặt ở trước môi.

Godric liền vội vàng gật đầu cất hộp. Hắn do dự một lúc lâu, vẫn là không nhận được hỏi: “Tôi, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Đại Sa gật đầu. Ở phía sau hắn, đại Godric nhanh chóng lùi ra sau vài bước.

“Cái kia... Linh vũ của anh đã ở chỗ này...” Godric nhăn nhó hỏi: “Vậy tại sao anh lại không trực?”

Đại Sa: “...”

Hắn mặt không thay đổi biến ra đuôi, không nhìn Godric, vẫy đuôi một cái liền quét đại Godric đang lặng lẽ đứng ở phía sau sang một bên. May là lúc này đại Godric đã lùi về phía sau. Nhưng hắn vẫn bị chóp đuôi quét đến, thoáng cái đã bị vỗ vào trên tường.

Godric thấy cả người toát mồ hôi lạnh: “...”

Nói nhiều như thế làm gì, nếu như quét mạnh hơn tí nữa ta chắc chắn đã thành đồng thệ nát...

“Anh làm như thế nào vậy, tôi biến ra đuôi là đứng không vững!” Bên kia Salazar đã ăn xong chuột Morrie, hai mắt sáng lên nhìn đại Sa. Đại Sa lại một lần nữa biến trở về hình người, thấp giọng nói cho hắn biết bí quyết, Salazar nghe được liên tục gật đầu.

Đại Godric bị quật bẹp dí ở trên tường thê thê thăm thẳm trao đổi ánh mắt với Godric đang toát mồ hôi lạnh, lời nói thăm thía: “Sau đó nhớ kỹ trông nom tốt cái miệng rách của cậu... Tuy rằng ta cũng không ôm hi vọng gì...”

Nhìn trình độ tránh né thành thạo của anh là tôi đã không còn ôm hi vọng gì với cái miệng rách của mình rồi... Godric lặng lẽ nghĩ.

Bên kia đại Sa đã dạy Salazar xong, người sau đang thay đổi ra đuôi loạng choạng đứng thẳng. Đại Sa vỗ vỗ đầu của hắn, quay đầu nói với đại Godric: “Chúng ta cần phải đi.”

Đại Godric cười lên tiếng. Hắn vỗ y phục một cái, trong nháy mắt biến hồi nguyên dạng —— bộ dáng rách rưới mà hắn biến ra chẳng qua chỉ là để trêu chọc mình khi còn bé thôi, đại Sa căn bản không dùng lực tát hắn —— hắn ám chỉ Godric: “Hảo hảo lợi dụng, sau này có thể cứu mạng!”

Godric cẩn thận gật đầu.

“Một chuyện cuối cùng.” Đại Godric đặt tay lên vai Godric, hơi dùng lực ấn xuống một cái, giọng nói phi thường nghiêm túc: “Giúp chúng ta đánh Ilhani một trận!”

“... Hả?” Godric không giải thích được.

“Ta biết hiện tại các cậu đánh không lại hắn... Thế nhưng sau này các cậu nhất định có thể đánh thắng hắn, nhất định phải chạy vào lãnh địa của tinh linh, bắt hắn ra đánh một trận!” Đại Godric nghiêng răng nghiêng lợi: “Thay ta hung hăng giẫm mặt của hắn, đó là hắn nên được!”

“Vì cái gì?” Salazar kỳ quái hỏi.

“Sau này cậu sẽ biết.” Đại Sa thay đại Godric trả lời hắn. Trong mắt của hắn lóe ra một luồng ánh sáng lạnh khiến người ta kinh ngạc, con ngươi khôi phục màu xanh nhạt lại một lần nữa biến hồng: “Đến một ngày nào đó, cậu sẽ hận không thể đánh chết hắn sớm hơn... A...”

Hai người tiểu thiếu niên đều run một cái, vì sát ý không thềm che giấu trong giọng nói của hắn. Đại Godric thấy thế nắm tay hắn, cười hì hì nói: “Dù sao đều đi qua, đừng dọa phá hủy tiểu hài tử...”

Đại Sa thu liễm sát khí, cúi đầu nhìn thoáng qua bọn họ, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ là lắc đầu, khẽ mỉm cười một cái: “Đây đã là kết cục tốt nhất ...”

Đại Godric đồng dạng cười lắc đầu. Hai người sóng vai ly khai, tựa hồ không có ý giải thích những lời này, Salazar và Godric cũng không hỏi. Bọn họ ghé vào trên bệ cửa sổ nhìn theo dáng vẻ của mình sau khi lớn lên rời khỏi tòa thành, đại Godric cuối cùng phát phát tay với bọn họ, đại Sa khẽ gật đầu, thân ảnh của hai người biến mất trong đám đêm giông như hòa tan vậy.

Godric quay đầu nhìn Salazar: “Sau khi cậu lớn lên thật đáng sợ... Quả thực như là đại ma vương trong quyển tiểu thuyết của lão sư!”

“Thế nhưng tớ nghĩ rất đẹp trai a!” Salazar đầy mặt ước mơ: “Tớ cũng muốn biến thành dáng vẻ của hắc, tớ muốn từ giờ trở đi luyện tập mặt lạnh không nói lời nào! Còn muốn phóng sát khí ra xung quanh!”

“... Vẫn là chờ cậu lớn lên rồi nói sau.” Godric bĩu môi. Nhìn dáng dấp ăn được chuột còn sáng cả mắt lên của Salazar, hoàn toàn không có liên hệ gì với bộ dáng đứng nguyên một chỗ cũng đã làm cho người ta cảm giác cường đại đến không thả nổi của đại Sa!

“Có lẽ có thể dùng Ilhani luyện tập.” Salazar nói: “Thoạt nhìn hắc hình như đặc tội chúng ta trước kia, bắt hắc luyện tập coi như trả thù!”

“Lại nói tiếp Ilhani rốt cuộc đã làm gì?” Godric niết cằm mình tự hỏi: “Ngàn năm sau cậu đều nhớ mãi không quên muốn đánh hắc... Lẽ nào hắc đoạt đi bầu bạn của cậu sao?”

“Bầu bạn của tớ không phải là cậu sao?” Salazar kỳ quái.

Godric: “... Ha hã, cậu tiếp nhận thật là nhanh. Vậy quả trứng trong túi của cậu có phải có thể nấu?”

Salazar nghe vậy khấn trương đè lại túi tiền: “Không được, xà quái vô cùng khả ái, cậu tại sao có thể ăn xà quái!!!”

“Tớ chỉ là đùa một chút.” Godric hắc tuyến: “Không nên dùng biểu tình giữ gìn tiểu tam như vậy đối mặt với chính thê của cậu... Phi!”

Salazar như có điều suy nghĩ: “Nếu như tớ cưới cậu, có phải tớ sẽ theo họ cậu hay không?”

Godric dở khóc dở cười: “... Nói như vậy là ngược lại.”

“Thế nhưng Vũ Xà chúng tớ chính là như vậy! Sau này tớ phải cùng họ với thê tử!” Salazar nói.

“Tại sao chúng ta lại muốn thảo luận vấn đề này, chúng ta năm nay mới mười bốn tuổi a!” Godric thập phần không biết nói gì: “Không phải lúc này cậu nói Vũ Xà các cậu đều là họ Slytherin sao, ai cùng họ với ai đều giống nhau a...”

“Thế nhưng cậu không họ Slytherin a!” Salazar rất quần quýt: “Vẫn là cậu cưới tớ đi, cậu đổi họ Slytherin có được hay không?”

Godric: “... Hình như tớ đã biết tại sao Ilhani nói tớ không phải cậu thì không lấy chồng, mà không phải ta không phải cậu thì không cưới.” Vì bảo vệ dòng họ Gryffindor, liều mạng cũng muốn thuyết phục Salazar cưới ta!

“Không rõ lắm cậu đang suy nghĩ gì, nhưng cậu hình như không phát thề được...”

“ ... ”

Bọn họ không biết, hai người thanh niên nhìn như đã đi rồi kỳ thực vẫn chưa rời khỏi Hogwarts, mà là đi đến mật đạo thông dưới lòng đất. Bọn họ vừa đi, đại Godric một bên quay đầu hỏi: “Linh vũ của cậu còn chưa mọc ra?”

“Không nhanh như vậy.” Đại Sa lạnh lùng nói.

“Bộ mặt này của cậu thực sự có chút dọa người a...” Đại Godric chà xát cánh tay.

“Cậu không cảm thấy như vậy rất đẹp trai sao?” Đại Sa phản vấn.

Đại mâu: “... Hoàn toàn không.”

Đại Sa hừ một tiếng: “Còn không phải là vì cậu...”

Đại Godric cười ha ha. Trong tiếng cười của hắn, đại Sa mở cửa mật thất, dùng xà ngữ nhẹ giọng hô hoán. Rất nhanh, một con xà quái có hình thể khổng lồ bò ra từ trong mật thất. Nó làm nũng uốn tới ẹo lui, đem mình thu nhỏ lại dài tầm nửa mét, treo từ cánh tay lên bờ vai của đại Sa. Đại Sa thân mật lấy ngón tay xoa xoa giữa đầu nó, xoay người nói: “Đi thôi.”

“Đi chỗ nào?”

“Đi gọi lão sư, chúng ta nên xuất phát, không phải cậu không ở lại lâu được sao?” Đại Sa nói xong, cười lạnh một tiếng: “Tớ thực sự là rất sốt ruột muốn đi bên kia chờ tên Ilhani ngu xuẩn kia...”

“Có muốn mang theo một lồng chuột Morrie theo cậu không?” Đại Godric đùa giỡn hỏi.

Đại Sa liếc mắt nhìn hắn, sát khí trên người bay lung tung, lại khôi phục lãnh tĩnh bình thường. Mất đi linh vũ, hắn quả thật có chút khó có thể khống chế tâm tình, may là còn có đại Godric nhắc nhở hắn.

Đại Godric thấy hấn khôi phục bình thường liền không nói đùa nữa. Bọn họ đã không phải là hai người có thể cãi nhau không dứt. Hấn đang muốn nói cái gì, cửa vào của mật đạo lại đột nhiên mở ra, ngọn đèn chiếu nhập mật đạo, hấn theo bản năng giơ tay lên che mắt, liền nghe thấy tiếng gió xẹt qua người, kèm theo một tiếng vang loảng xoảng thật lớn, sau đó là âm thanh thập phần vang dội của lão sư: “Sasa! Bảo bối nhi của ta!”

“ ... ”

Đại Godric thả tay xuống, quả nhiên thấy Ade Ryan một bộ mặt kích động ôm đại Sa. Đại Sa ghét bỏ lấy tay chống đỡ mặt của lão, không để lão tiếp tục cọt cọt lui trên người mình: “Điều không phải Sasa, là Salazar!”

Ade Ryan hai mắt tỏa ánh sáng, cười ha ha: “Đây mới là bảo bối trân quý của ta a! Cái con giun nhỏ kia làm sao đủ để ta ôm!!!”

Giun... Vùng quanh lông mày của đại Sa nhăn lại, không hề thu tay lại, một cước đem lão đá ra ngoài. Hấn lạnh lùng hỏi: “Con và Godric dự định đi tân thế giới, lão sư ngài muốn đi cùng không?”

“... Ghosh sao, là ai?” Ade Ryan bị hấn đập một cước đập vào tường, xoa đầu đứng lên, mờ mịt hỏi.

Đại Godric: “...”

Một nghìn năm cũng đã qua a lão sư!!! Tên của con thật sự khó nhớ như vậy sao!!!

“... Con và Ried dự định đi tân thế giới, lão sư ngài muốn đi cùng không?” Đại Sa sửa lại xưng hô.

“Đi, sao lại không đi!” Ade Ryan dứt khoát nói: “Vừa lúc, ta cũng muốn thấy mấy lão già kia, không biết bọn họ ở bên kia lẫn lộn thành bộ dáng gì nữa... Di, Ried?” Lão mới nhìn thấy đại Godric đứng ở bên cạnh, ánh mắt dạo qua một vòng tóc hấn: “Ried, con...”

“Tóc con vẫn luôn là ngắn như vậy chưa từng dài ra.” Đại Godric mặt vô biểu tình: “Lão sư, ngài mỗi lần đều hỏi như vậy thực sự vui sao?”

Ade Ryan vỗ vỗ bờ vai của hấn. Trên mặt lão không có biểu tình ghét bỏ, mà là mang theo mỉm cười. Tuy rằng phối hợp trên khuôn mặt tục tũn của lão nụ cười này có vẻ hơi dữ tợn,: “Ried, ta kỳ thực muốn nói... Con sống sót trở về thật tốt.”

Đại Godric kinh ngạc nhìn bộ dạng thân tình lúc này của lão, cũng không tự kiềm chế lộ ra mỉm cười: “Ừm!”

“Cho nên con thực sự không thể để cho tóc dài ra một chút sao?” Ade Ryan hỏi.

“... Lão sư ngài thực sự đủ rồi a!!!”

23. Chương 23

Trong lễ đường, nhóm tiểu phù thủy quây cả đêm đã biến trở lại hình dáng của mình dự định ly khai. Salazar và Godric lặng lẽ quay lại, xen lẫn trong trong đó hề nổi bật một chút nào. Bọn họ đi theo dòng người đi ra hàng lang, bỗng nhiên thấy Ilhani tựa ở bên cửa sổ phát tay với bọn hắn.

“Làm sao vậy?” Godric hỏi.

“Chúng ta cần phải đi.” Ilhani nhìn bọn họ, từ từ nói.

“Không phải là còn có vài ngày sao?” Salazar kỳ quái.

“Chúng ta cần quay về lãnh địa của tinh linh trước, ở đó tớ mới có thể khởi động ma pháp tinh thần.” Ilhani giải thích: “Mẫu thụ có khu vực cấm ma pháp của mình, chúng ta không có cách nào đột nhập trở lại, trước hết đến phụ cận, sau đó đi tới.”

Hai người tiểu thiếu niên không có dị nghị gật đầu. Ilhani ngẩng đầu nhóm nhỏ tiểu phù thủy đã rời đi phía sau lưng bọn họ: “Muốn tạm biệt bọn họ không?”

“Đương nhiên!” Godric vội kéo Salazar đuổi theo.

Harry đã trở về ký túc xá của mình, cậu vừa mới dọn giường xong, vừa quay đầu lại thấy hai người còn kinh ngạc một phen: “Xảy ra chuyện gì?”

“Harry, chúng ta phải đi rồi!” Godric có chút tiếc nuối nói: “Cảm ơn cậu đã nói cho chúng ta nhiều chuyện như vậy, chúng tôi sẽ nhớ cậu!”

Harry ngẩn ra. Tuy rằng mỗi ngày cậu đều bị hai vị tiểu tổ tông này đổi mới tam quan, nhưng không thể phủ nhận trong khoảng thời gian này cậu vẫn rất vui vẻ. Đột nhiên biết được bọn họ phải ly khai, tâm tình của cậu thấp xuống: “Không có gì... Ừ... Thuận buồm xuôi gió! Tôi cũng sẽ nhớ các ngài!”

Godric thò tay vào trong túi quần của mình, tìm không ra lễ vật tạm biệt nào, liền lấy kiếm của mình ra, nghiêm túc nói: “Ta đem Gryffindor trường kiếm tặng cho cậu! Thế nhưng cho ta mượn dùng một thời gian, chờ ta dùng xong, ta sẽ để nó lại Hogwarts! ... Được rồi, ta có thể đem kiếm để lại cho Nón Phân Viện, bảo nó trả lại cho cậu!”

Harry cực kỳ kinh ngạc. Mũi cậu đau xót, ôm cổ Godric: “Cảm ơn ngài, Godric!”

“Trước đó đã nói rồi, không cho đổi tên nó!” Godric dặn dò.

“Tuy rằng không biết nó tên là gì, thế nhưng tôi sẽ nhớ!” Harry lau mắt, nhảy xuống giường lấy ra một cái mũ dạ có đỉnh nhọn đưa cho hắn, có chút ngượng ngùng nói: “Đây là tôi nhìn thấy từ trong thư đặt hàng của Draco, nghe nói ngài rất thích mũ, cho nên mua muốn tặng cho ngài làm quà giáng sinh...”

Godric tiếp nhận mũ dạ đỉnh nhọn, hết sức cao hứng: “Ta đã sớm muốn có một cái mũ, thế nhưng vẫn không có tiền mua... Cảm ơn!”

Harry lấy ra một cái túi lớn khác đưa cho Salazar: “Đây là bánh bích quy ta nhờ Fred và George đi Hogsmeade mua! Tặng cho ngài!”

“Cảm ơn cậu, Harry.” Salazar tiếp nhận bánh bích quy, có chút hiếu kỳ: “Hogsmeade là nơi nào? Cũng là nơi mua sắm sao?”

“Không sai, nó ở ngay bên cạnh Hogwarts, nghe anh em song sinh nói chỗ đó vô cùng tốt, thứ gì vui đều có, chờ đến khi tôi học năm thứ 3 liền có thể đi!” Harry hút hức mũi: “Có lẽ các ngài trở lại cũng có thể thấy? Anh em song sinh nói nơi đó là chỗ tốt nhất trên thế giới!”

“Xung quanh Hogwarts không có nhân loại tụ tập...” Salazar suy nghĩ một chút: “Tốt như vậy, nếu như Hogsmeade thực sự tốt như vậy thì ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp xây dựng, như vậy năm 3 cậu có thể đến đó chơi!”

Harry dùng lực gạt đầu. Cậu không biết mấy phút tạm biệt này lại thay đổi lịch sử nhiều thế nào, cũng không biết cái mũ mà mình đưa cho Godric đã đem cậu phân vào Gryffindor, càng không biết khi Hogsmeade mới được thành lập, từng có một khối bia đá đặt ở giữa, trên đó viết “Đưa cho bằng hữu của chúng ta Harry Potter”. Mà điều cậu không biết nhất là, tấm bia đá đã bị vỡ vụn sau chiến tranh kia đã được vận chuyển về Godric sơn cốc, từng có một đôi phu thê đứng ở trên tấm bia đá đã bị mài mòn nghiêm trọng quan sát dòng chữ “... Bằng hữu, Harry...” còn lại hồi lâu, trượng phu đẩy một chút kính mắt, nói với thê tử: “Không bằng gọi hài tử là Harry, có người nói đây là tên bạn tốt nhất của Gryffindor.”, mà thê tử mang thai của hắn cười gạt đầu, mái tóc màu đỏ bị thổi thành một độ cong xinh đẹp.

Những thứ này đều là chuyện sau này sẽ xảy ra, bọn hắn bây giờ chỉ là ba thiếu niên bây giờ bởi vì tạm biệt mà lưu luyến không rời. Harry vẫy tay từ biệt chào hai vị bằng hữu, khổ sở ôm đầu gối ngồi ở trên giường nhìn những ngôi sao ngoài cửa sổ, yên lặng chúc phúc bọn họ.

“Hi vọng các ngài đều tốt...” Cậu nói với ngôi sao: “Không được cãi nhau, không được xa nhau, vẫn là bằng hữu tốt nhất...”

Godric và Salazar không có nghe thấy cậu chúc phúc. Bọn họ thu hồi lễ vội chạy vào phòng nghỉ Slytherin. Draco nguyên bản đang ngồi ở trước lò sưởi nói chuyện phiếm với Blaise, thế nhưng một trận gió cuốn qua, hắn bỗng nhiên bị một ngọn gió cuốn mất giống như công chúa bị cự long bắt đi, cuốn vào ký túc xá của mình.

“Chúng ta phải đi, Draco.” Cự Long... A không, Godric nói.

Draco còn chưa có lấy lại tinh thần. Hắn hoảng hốt vài giây mới nhảy dựng lên: “Các ngài phải đi?! Các ngài... Phải đi về?”

“Đúng vậy!” Godric gật đầu. Hắn từ trong túi lấy ra một quyển bút ký do chính mình viết đưa cho hắn, đây là lễ vật hắn đã chuẩn bị xong từ sáng sớm: “Cái này tặng cho cậu, ta đều là dựa vào nó mới có thể qua được khảo nghiệm của lão sư.”

Đó là một quyển bút ký ma pháp, bên trong không có bất cứ thần chú nào, lại đầy kỹ xảo vận hành cùng sử dụng ma lực. Draco cầm lấy quyển bút ký trân quý này không biết phải nói gì, hắn muốn đáp lễ đối phương, thế nhưng không có gì trân quý ngang quyển sách này. Cuối cùng, hắn lấy ra một túi kim tệ lớn, hai tai bởi vì quần bách mà đỏ lên: “Cái kia... Cái này luôn không thay đổi đúng không... Các ngài có thể dùng nó đổi ăn!”

“Quá tuyệt vời!” Godric hoan hô. Không ai biết lén lút tích lũy kim tệ từ dưới mắt của cự long khó đến mức nào, trước hắn và Salazar phí hết tâm tư cũng chỉ để dành được mười một đồng. Hiện tại có kim tệ mà Draco đưa, chỉ ít bọn họ có thể không cần mạo hiểm đi bắt thú đổi đồ ăn trong một đoạn thời gian. Draco cũng không biết, ít nhiều nhờ những tài liệu và thức ăn được đổi bằng túi kim tệ này, Hogwarts mới vượt qua thời gian mới lập gian nan nhất. Cũng nhờ phúc của kim tệ, Ade Ryan mới miễn cưỡng đáp ứng để những tiểu phù thủy khác vào Hogwarts, mà không phải đốt hết những người dám đến gần tòa thành thành tro bụi.

Lễ vậy hắn đưa cho Salazar giống như Harry, đều là bánh bích quy, hơn nữa còn là phiên bản đặc chế của Malfoy. Một hộp bánh bích quy sang trọng bày tầng giống như là một cái tủ, bên trong chất đầy các loại bánh bích quy. Đây là hắn đặc biệt viết thư về nhà nhờ ba mẹ đặt hàng, nguyên bản giống như Harry muốn tặng nó như là quà giáng sinh, hiện tại chỉ có thể sớm đưa cho Salazar.

Salazar nhìn bánh bích quy hai mắt phát quang. Hắn cao hứng nhận lễ vật này, suy nghĩ một chút, trả lại một lời hứa coi như là đáp lễ: “Ta cam đoan sẽ thu Malfoy làm đồ đệ, hơn nữa sẽ không lại để cho người khác biết hắn là một tên mọt ướ!”

Draco: “... Cảm tạ nha.”

Không biết vì cái gì, có cảm giác muốn khóc, khẳng định điều không phải cảm động.

Khi hai người trở lại lễ đường thì Ilhani đã chuẩn bị xong. Y vô cùng cao hứng nhìn hai người đi vào lễ đường, trong ánh mắt có một tia giấy dựa, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại: “Tạm biệt xong?”

“Ừm.” Godric gật đầu: “Không biết lão sư đi đâu, có cần nói cho hắn một tiếng không?”

“Lão đã đi lúc đang diễn ra tiệc tối, hình như là đi gặp người nào.” Ilhani cũng không rõ lắm. Dù sao một tinh linh ẻo lả muốn nắm giữ tung tích của cự long thực sự quá khó khăn.

“Như vậy a, chúng ta lên đường thôi.” Godric kéo tay Salazar, đi theo phía sau Ilhani rời khỏi tòa thành. Ilhani đưa tới một con ưng khổng lồ, cánh của nó chừng mười mét, lưng rộng đủ để chở ba người. Để dạy bọn họ bảo trì cân đối trên lưng ưng, y điều khiển con ưng khổng lồ bay chậm quanh tòa thành hai vòng. Bọn họ rất nhanh nắm giữ kỹ xảo, dưới sự chỉ huy của Ilhani, con ưng khổng lồ bay lên trời, bay về phía lãnh địa của tinh linh.

Ở trên lưng con chim ưng khổng lồ, Godric nhìn tòa thành càng ngày càng xa, thấp giọng nói: “Tớ kỳ thực luôn luôn không nghĩ tới thành lập trường học... Thế nhưng như vậy cũng không sai.”

“Cậu trước tiên phải thuyết phục lão sư để cho càng nhiều ‘Tiểu nhóc con’ sinh hoạt trong tòa thành.” Salazar nói.

Godric bi phần nhìn hần: “... Đây là truyền thuyết Gryffindor đại chiến Cự Long đúng không? Lão sư nhất định sẽ đánh chết tớ!”

“Nói không chừng cậu nhuộm tóc thành màu đen lão sư liền không nhận ra cậu...”

“Vây càng đáng buồn được không!!!”

Hai thiếu niên nhao nhao ầm ĩ nói chuyện, tòa thành đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của bọn họ. Bất tri bất giác, bọn họ đều an tĩnh lại, thực sự thảo luận kế hoạch thành lập trường học. Dumbledore và những người khác đều coi bọn họ là những hài tử vẫn chưa lớn lên, không ai đem bọn họ thành người sáng lập Hogwarts chân chính, nhưng trên thực tế ở niên đại của bọn họ hai người đã được coi là người trưởng thành có thể đảm đương một phía, Hogwarts chính là lễ vật trưởng thành mà Cự long Ade Ryan đưa cho bọn họ, đây chính là đại biểu cho bọn họ có quyền lợi quy hoạch cho tương lai của mình.

Ilhani ngồi ở bên cạnh bọn họ nghe bọn họ thương nghị như thế nào thành lập Hogwarts thành một trường học. Y trong thoáng chốc như là thấy được hai người bạn tốt đã thành niên cẩn thận thảo luận, không khỏi lộ ra mỉm cười. Godric đang tính toán làm thế nào để nuôi được nhiều người hơn nhìn thấy nụ cười của y, đưa tay đi kéo tay áo của y một chút —— Bộ dáng thất thần của Ilhani thoát nhìn vô cùng khiến cho người khác lo lắng, hình như không chú ý một chút liền rơi xuống từ trên lưng ưng.

“... Làm sao vậy?” Ilhani hoàn hồn.

Godric khoát khoát tay. Hần không muốn thấy biểu tình bi thương của y, vì vậy tùy tiện tìm đề tài: “Ilhani, sau khi đưa chúng tôi đi cậu định đi đâu?”

Ilhani sững sốt một chút: “Không biết... Đại khái đi tân thế giới a?”

“Tân thế giới?”

“Chính là thế giới mà Vũ Xà Tộc chuyển đến.” Ilhani nhìn thoáng qua Salazar: “Đó cũng là điểm đến cuối

cùng của tinh linh cùng cự long. Tộc nhân của tớ đã sớm đi nơi đó, chỉ có tớ lưu lại... Nếu hoàn thành ước định, tớ cũng nên ly khai.”

“... Chúc cậu bình an!” Godric nói.

Ilhani nhìn hai người bạn tốt của y, bọn họ không buồn không lo như vậy, không hề biết gì về tương lai đáng buồn kia. Mà y lại muốn đưa bọn họ trở về quỹ tích của mình, mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ từng bước tiếp cận với tương lai. Hắn chậm rãi cong lên khóe miệng, chặt vật lộ ra một nụ cười chẳng phải bị thương.

“Cũng chúc các cậu... Bình an.”

Hai thiếu niên không chú ý tới bi ai nồng đậm trong giọng của hắn. Bởi vì họ đang tưởng tượng về tân thể giới vừa được nhắc tới.

“Nếu như tộc nhân của cậu đều ở tân thể giới...” Godric tưởng tượng tới hình ảnh Vũ Xà Tộc cùng với Tinh linh và Cự long cùng chung sống, nhin không được cười: “Sasa, nói không chừng cậu đi liền không đáng giá!”

“Không được gọi tớ là Sasa!” Salazar bất mãn nói. Hắn chống má nhìn ngọn đèn dầu lóe lên rồi vụt tắt dưới chân bọn họ, như có điều suy nghĩ: “Trong truyền thừa của tớ có ghi chép về tân thể giới, đó là một nơi có ma lực cao hơn chỗ của chúng ta, truyền thừa cảnh cáo tớ, phải đợi đến khi có đầy đủ năng lực tự vệ mới được đến đó.”

“Đến lúc đó tớ sẽ đi cùng với cậu!” Godric nói.

“Vậy cậu phải chăm chỉ luyện tập ma pháp.” Salazar có chút lo lắng nhìn đồng bạn. Cho dù ở trạng thái hình người Godric thoát nhìn cao hơn hắn còn cường tráng hơn hắn, nhưng trên thực tế mười Godric cũng không kiên cố bằng một cái lân phiến của hắn. Hắn suy nghĩ một chút: “Như vậy đi, tớ xem xem như thế nào mới có thể đem truyền thừa của tớ chia sẻ cho cậu!”

Ilhani nhin không được xen mồm: “Đó là bầu bạn mới có thể làm đến...”

Godric và Salazar đều ngẩn ra.

“... Thế nhưng các cậu quả thực làm xong.” Ilhani bổ sung.

Godric yên lặng nhìn thoáng qua địa phương không thể miêu tả của Salazar: “Cậu nói thật sao?”

Đối phương chính là người có hai cái JJ a, chỉ tưởng tượng thôi đều đáng sợ a!

Salazar cẩn thận nhìn Godric một hồi, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì. Sau một lúc lâu hắn mới hàm hồ nói: “Ồ... trước khi nhân loại có thể tiếp nhận truyền thừa đầy đủ, tớ có thể đem một bộ phận kiến thức cho cậu thông qua khế ước.”

Godric thở phào nhẹ nhõm. Hắn luôn luôn không cảm ơn mình sáng suốt ký kết khế ước cùng chung với Salazar như thế, bằng không hắn muốn học tập truyền thừa của Vũ Xà còn phải đối diện với vấn đề hai cái JJ.

Ilhani yên lặng nhìn hắn một cái, âm thầm lắc đầu: Thật là gốc bạch ngọt a, tiểu Godric.

Tự nhận là giải quyết một chuyện nhân sinh đại sự, Godric cao hứng ôm vai Salazar đồng ý nói: “Tớ trở về nhất định sẽ học tập nướng chuột thật tốt! Chắc chắn sẽ nướng càng ngày càng ngon!”

“Có thể thuận tiện luyện tập làm bánh bích quy sao?” Salazar mong đợi hỏi.

“Cái này cậu vẫn là hỏi Helga đi...”

“Helga cũng sẽ không biết làm bánh bích quy vị chuột!”

“Tớ nghĩ ngoài cậu ra thì không có ai dám ăn bánh bích quy vị chuột...”

Gió đêm thổi nhẹ mở ra mây đen che ánh trăng, con ưng khổng lồ bỗng nhiên đón ánh trăng rít một tiếng, dọa hai người đang phấn khởi thảo luận thức ăn một trận. Bọn họ liếc nhau, đều nở nụ cười.

24. Chương 24

Hai mươi lăm năm sau.

Mật thất Slytherin.

Lông mi của Godric giật giật, chậm rãi mở mắt ra. Tầm mắt của hắn bị hạn chế trong một cái hòm hình chữ nhật nhỏ hẹp, chỉ có thể nhìn thấy trần nhà đen kịt cao vót. Khi hắn ý thức được mình đang nằm trong quan tài, ánh sáng từ những cây nến hoặc là từ một thứ gì đó khẽ chớp động bên cạnh hắn, nhưng hắn không có một chút khí lực nào để chuyển đầu cả. Hắn nghe nhịp tim gián đoạn, miễn cưỡng coi như đập đều của mình, nhẹ giọng nói: “Ta còn tưởng rằng ta chết.”

Thanh âm của hắn nhẹ như vậy, cho dù âm thanh lông chim rơi xuống đất cũng thể đem nó bao phủ, thế nhưng vẫn có người nghe được. Một thanh âm cũng yếu ớt như thế truyền đến từ phía ngoài: “Thật đáng tiếc, cậu không có.”

Godric muốn cười, nhưng rung động lồng ngực đối hắn lúc này mà nói cũng là một động tác không có khả năng. Hắn miễn cưỡng giật giật khóe miệng: “Sasa?”

Salazar không phản bác như những lần trước. Trạng thái của hắn có thể coi là tốt hơn Godric nhưng cũng không có khí lực để nói chuyện, chỉ có thể dùng âm thanh vô cùng nhẹ nói: “Cảm giác thế nào?”

“Còn sống, cảm giác tốt.” Godric phảng phất còn có thể thấy được địa phương băng lãnh đen kịt, ngay cả linh hồn đều phải đông lại kia. Thứ kia phải trả giá rất cao hắn đã chuẩn bị kỹ càng, lại không nghĩ rằng mình lại mạnh mẽ bị kéo về thế giới người sống: “Cậu làm cái gì?”

Một lát sau, âm thanh của Salazar mới vang lên: “Cấm thuật.”

Godric trầm mặc. Cấm thuật là một cách gọi, là truyền thừa trong trí nhớ của Salazar ghi lại, uy lực cùng đại giới có quan hệ trực tiếp đến ma pháp cấm kỵ. Uy lực của cấm thuật hắn đã tự mình trải qua, sau khi hiến máu toàn thân, trong nháy mắt đó lực lượng của hắn đã tăng đến không gì có thể sánh được. Mà cái giá sử dụng nó ngay cả tử vong cũng không thể dung hòa, Salazar đã trả giá cái gì mới có thể kéo hắn trở về?

“Không cần nói cho tớ, cậu thực sự đem kiếm của tớ đâm vào tim của cậu?” Hắn hỏi.

“Chỉ có kiếm của cậu mới có thể ngăn cản vết thương khép lại, tớ cần dùng tâm huyết thi triển ma pháp.” Salazar nói.

“Trước khi cậu mắng tớ ngu xuẩn, tớ có phải cũng nên nói cậu ngu xuẩn hay không?” Godric tức giận. Nhưng điều kiện thân thể hắn không cho phép hắn động dù chỉ một cánh tay, hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn hoa văn trên trần nhà qua quan tài.

“Tớ nói rồi, tớ sẽ không tự sát vì cậu, nhưng sẽ nghĩ biện pháp không để cậu chết.” Thanh âm của Salazar dường như càng thêm nhẹ. Hắn tựa hồ nở nụ cười: “Đáng tiếc a... Tớ rất cục hiểu vì sao tớ lại nói như vậy...”

Godric theo lời của hắn nhớ lại trong một cuộc mạo hiểm nhiều năm trước, hắn ở ngàn năm sau nghe được tin tức về cái chết của mình trong miệng Ilhani, lại chân chính xác nhận điểm ấy. Hắn vốn tưởng rằng giờ khắc mà hắn nhắm mắt lại kia sẽ không bao giờ mở ra nữa, lại không ngờ tới Salazar thậm chí ngay cả cái chết của hắn đều có thể nghịch chuyển. Nếu như vậy, vì sao Ilhani nhìn thấy một màn bọn họ chết đi?

Hắn muốn ngồi xuống, nhưng đem hết toàn lực cũng chỉ có thể chớp mắt mấy cái. Godric cười khò: “Salazar, tớ có dự cảm không tốt.”

“Thật sao?” Salazar nhàn nhạt nói: “Dự cảm của cậu đã quá muộn, tớ đã sớm dùng máu của mình ngăn lại đường vào quỷ rồi, để ngừa nghi thức bị người quỷ rối. Cho nên...”

“... Cho nên Ilhani nếu như đánh vỡ phòng hộ mà cậu bày ra, cậu sẽ bị ma pháp của mình phản thệ.” Godric tỉnh táo nói: “Tinh mạng của tớ dựa vào cậu để duy trì, nếu như cậu lọt vào phản phệ, tớ cũng sống không được, như vậy...”

“Quả nhiên rất hối hận trước đây không đánh chết cậu ta...” Salazar ho khan một tiếng.

Hắn cũng không sợ hãi cái chết, chỉ là hắn lấy tâm huyết của mình làm dẫn, đem mình mang lên Tế đàn, bỏ ra một đại giới lớn như vậy mới vẫn hồi được mạng Godric, cuối cùng lại bởi vì một tên tinh linh ngu xuẩn mà sắp thất bại. Sớm biết hôm nay, hắn hẳn là vừa thấy đã đem Ilhani đánh chết mới đúng.

Godric hít một tiếng, bỗng nhiên nở nụ cười. Bởi vì chỉ có thể phát sinh khí âm, tiếng cười của hắn gián đoạn: “Đừng lo lắng... Tớ nghe nói phong cảnh ở Avalon cũng không sai... Chỉ ít hiện tại tớ có thể đi cùng cậu, không phải sao?”

Salazar không trả lời, có lẽ nói chưa kịp trả lời. Một tiếng nổ vang từ ngoài cửa truyền đến, ma pháp phòng hộ của hắn đã vỡ nát. Phản phệ làm mất hắn tối sầm lại, thật vất vả bảo trì lại ý thức cứ như vậy rơi vào thâm uyên.

Godric nghe thanh âm cũng đã nhắm mắt lại. Có lẽ là trong nháy mắt, có lẽ là mười phút, khi hắn lần thứ hai khôi phục ‘Thị lực’, thấy là Ilhani cực kỳ bi thương quỳ gối trước mặt thi thể Salazar, tay run rẩy đi chạm mặt của hắn.

“Đây đại khái là lần duy nhất cậu ta thành công chạm vào mặt của cậu.” Godric ở bên cạnh bình luận như vậy.

Không có người đáp lại lời của hắn. Hắn kỳ quái quay đầu nhìn xung quanh, cũng không có bóng dáng của Salazar. Hắn vòng quanh thi thể đều vô cùng thâm thúy của hai người một vòng, toàn bộ phương vị thưởng thức cảnh tinh linh khóc tang, nhưng mà Salazar vốn rời khỏi thân thể giống như hắn lại từ đầu đến cuối không có xuất hiện, thi thể nằm ở bên ngoài cũng duy trì hình người, không có dấu hiệu biến hóa

“... Ilhani cậu tên ngốc này.” hắn nhìn thi thể Salazar trầm nghĩ. Không hề nghi ngờ, đồng bạn Vũ xà có sức sống ngoan cường của hắn cũng không có chết đi, chỉ là dưới trạng thái trọng thương mà lâm vào chết giả. Đáng tiếc hắn không có biện pháp nhắc nhở Ilhani điểm này, một con đường đã mở ở bên cạnh hắn, khí tức âm áp làm cho kẻ khác quyến luyến bay từ trong thông đạo, mơ hồ tiếng ca hòa mùi hoa gọi hắn. Godric bất đắc dĩ hít một tiếng, cuối cùng nhìn thoáng qua Salazar, đáy mắt mang theo tiểu ý: “Chờ ta trở lại, Sasa...”

Thanh âm không người nào có thể nghe biến mất ở lối đi thông đến nơi ở của người chết Avalon. Ilhani như có dự cảm ngắc đầu, ánh mắt nhìn thấy cũng chỉ thấy làn phiến phát sáng lấp lánh cùng với dòng máu màu đỏ bên trên ma pháp trận màu vàng. Hắn ôm ngực của mình, phát ra tiếng nức nở đau thấu tim gan.

...

...

...

Một ngàn năm sau.

Lãnh địa tinh linh.

Hàng ngàn cành lá rậm rạp rũ xuống bên thành một chiếc đu dây, bởi vì lâu không người sử dụng, bông hoa nhỏ màu trắng đã dọc theo dây leo lên chỗ ngồi, mấy con bướm màu xanh lam bị hấp dẫn bay đến gần líu ríu không ngừng. Đột nhiên, chúng nó chấn kinh vỗ cánh bay lên, rơi vào lãng hoa không biết ai bỏ quên cách đó không xa, nghiêng đầu nhìn khách không mời mà đến bên kia.

Khách không mời mà đến toàn thân bọc mũ che màu đen, một đường đi nhanh, thẳng đến cạnh đu dây mới dừng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn mẫu cây khổng lồ của tinh linh, rõ ràng lá cây đã che khuất mặt trời nhưng tia nắng vẫn không trở ngại chút nào lộ đầu ra. Hắn thở dài một cái, cúi xuống áo choàng vung ra một bên, một đầu tóc quăn màu vàng rực rỡ giống như ánh mặt trời rũ xuống, hắn đi tới lui vài bước, ngồi xổm xuống một vị trí nào đó, lấy ra cái xẻng tùy thân, bắt đầu... đào đất.

Nhóm lam điệp không sợ người bay tới bay lui, thỉnh thoảng còn tò mò đậu xuống bên cạnh hồ nhìn xuống bên dưới. Những lúc đó người này sẽ vung tay vẩy nó sang một bên, tiếp tục đào. Qua biết qua bao lâu, cái xẻng của hắn chạm tới rễ cây màu nâu, phát ra một âm thanh vang dội. Hắn dừng lại động tác, lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu từ trong hồ nhìn lên trên, những cành cây của mẫu cây lay động theo gió, cánh hoa màu trắng không ngừng rơi xuống vai của hắn

“Lâu không gặp, ngài vẫn mỹ lệ như vậy.” Hắn cười phất đi cánh hoa trên vai, ném xẻng, ngồi chồm hổm dưới đất lấy tay đào xuống dưới đất. Bùn đất mềm mại khô ráo giống như phối hợp với động tác của hắn, làm cho hắn không phí một chút khí lực nào đào hết đất ra khỏi rễ cây. Rễ cây dây dưa thành một đoàn chủ động lui về, lộ ra người được chúng nó quấn quanh bảo vệ ở giữa.

Tướng mạo của Salazar không hề biến hóa so với một ngàn năm trước, giống như là đang ngủ say. Đất cát còn sót lại khi rễ cây di động rơi xuống mặt hắn, Godric cẩn thận đưa tay giúp hắn phất đi, bết hắn ra. Những vết thương đáng sợ kia dưới sự bảo hộ của rễ cây đã khỏi hẳn, chỉ có thể mơ hồ từ chỗ cổ áo lộ ra của hắn mà thấy nó đã từng làm người khác giạt mình đến mức nào. Godric ôm hắn nhảy ra hố đất, bùn đất đều quay về, mặt đất lay động giống như gợn sóng, cái hố do hắn đào ra rất nhanh bị san bằng, mầm cây giấu ở trong bùn đất cũng nhanh chóng mọc, mặt đất là một thảm xanh biếc, không có một tia khác biệt.

Hắn đặt Salazar nằm ở dưới đất, dùng chủn thủ cắt đầu ngón tay, đem giọt máu rỏ ở trên môi của hắn. Cơ hồ là trong nháy mắt, Salazar mở mắt, cặp mắt màu đỏ đầy lạnh ý. Hắn theo bản năng nắm yết hầu của vật còn sống bên người, muốn đẩy ngã hắn. Vị trí của hai người ngay lập tức biến hóa, Godric lại không hề cảm giác nguy cơ nở nụ cười. Hắn đưa tay niết mặt của Salazar, khoái trá nói: “Cậu chính là như vậy mà hoan nghênh kỹ sĩ của mình sao, Sasa tiểu công chúa?”

“...” Salazar cúi đầu nhìn hần vài giây, lại ngẩng đầu nhìn về phía xung quanh. Phong cảnh ở lãnh địa tinh linh đương nhiên khác một trời một vực với mật thất, kết hợp với những thứ đã từng nghe được ở chỗ Ilhani, y cuối cùng đem thi thể của bọn họ chôn ở dưới tàng cây của mẫu thụ, hần rất nhanh hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Hần buông ra Godric, thanh âm có chút khàn khàn: “Tớ ‘Chết’ bao lâu?”

“Một ngàn năm.” Godric vỗ vỗ đất trên người đáp.

Ánh mắt của Salazar đứng lúc dạo qua đu dây một vòng, cười nhạt: “... Cho nên một ngàn năm qua, tên ngu xuẩn kia chơi đu dây ở ngay trên người tớ?”

Godric nén cười: “Có lẽ?”

Salazar muốn dùng thần chú vệ sinh xóa sạch bùn đất trên người, nhưng lập tức nhớ tới mẫu thụ tự mình mang linh vực cấm ma. Hần thẳng thắn biến trở về nguyên hình lắc đầu, thân thể khổng lồ phát ra tiếng vang như ngô nổ, hần thoải mái hít một tiếng, cúi đầu chống lại đường nhìn của Godric: “Có phải là trước nay hần chưa từng nghĩ tới, sau khi tớ ‘chết’ không đổi về nguyên hình căn bản là vì tớ chưa chết? Chết tiệt, nếu như hần không chôn sống tớ một ngàn năm, thân thể của tớ ít nhất dài gấp hai bây giờ!”

“Khi đó cậu thoát nhìn rất giống tự tử ...” Godric ăn ngay nói thật: “Thế nhưng cậu cũng có thể cảm ơn hần đã chôn cậu ở dưới mẫu cây, là nó chữa cho cậu.”

Mẫu cây không gió mà bay, cánh hoa bay lả tả rơi xuống trên đầu Salazar, cơ hồ đem chôn kín thân rần khổng lồ của hần. Salazar dựng thẳng lên nửa người trên, dùng cái đầu to lớn cả lên thân của mẫu thụ, chạc cây lắc lư càng nhanh, một cành cây lắc lư đưa đến trước đầu của hần, giơ ra một hạt giống lớn quả đậm lớn. Salazar há mồm nuốt vào, cam kết: “Ta sẽ tìm một nơi chốn tốt cho nó”.

Gió đi qua lá cây phát sinh ra âm thanh rào rào, tựa như tiếng cười của mẫu thụ

“Sau khi tớ ‘chết’ chuyện gì đã xảy ra?” Salazar quay đầu hỏi. Một khắc trước khi hần rơi vào thâm uyên thì kết nối với Godric đã bị đứt đoạn, nếu như không có ngoài ý muốn, đối phương khẳng định lại một lần nữa chết đi. Nhưng khiến hần may mắn là, lúc này đây chỉ ít đối phương không cần lại phải tiếp tục sử dụng đại giới sau khi sử dụng cấm thuật, mà là có thể hoàn chỉnh đi trước Avalon.

“Tớ đã trải qua một hồi mạo hiểm vĩ đại, từ Avalon quay trở về.” Godric cười giơ tay lên vỗ vỗ thân rần lớn của hần: “Thế nhưng có một chút vấn đề nhỏ, đây là chuyện trái ngược với nguyên tắc, tớ không thể gây ngô ở thế giới này lâu lắm... Cậu có thể biến thành hình người không, nói chuyện như vậy tớ rất mỏi cổ a!”

Salazar biến trở về hình người, bình thản nói: “Tớ đi cùng cậu.”

Godric cũng không nghĩ là gặt đầu: “Có đề cử gì không?”

“Đi đến thế giới mà tổ tiên của tớ di chuyển đến đi, đó cũng là quy tắc của tinh linh và cự long.” Salazar

tùy ý nói: “Vừa lúc, tớ nhớ kỹ Ilhani cũng muốn đi, chúng ta có thể cho hắn ‘Kính hi’”

“Đề nghị này không tệ, tớ cũng rất muốn tái đánh hắn một trận.” Godric cười ha ha: “Gọi lão sư cùng đi? Hắn ở thế giới này cũng dừng lại thật lâu.”

“Được, thuận tiện đi Hogwarts mang cô nương của tớ đi cùng.” Salazar nói xong, chợt nhớ tới cái gì: “Tớ rất cục biết tại sao lúc đó lại thấy mình...”

Godric cười xấu xa: “Đừng quên chuẩn bị lễ vật, một phần chuột nướng đổi một căn linh vũ, thấy thế nào đều là tớ kiếm được!”

Salazar kỳ quái: “Cái gì linh vũ?”

Godric lúc này mới nhớ tới đại Sa đã từng giấu Salazar đưa cho hắn. Hắn lấy ra đĩa phép đã dùng rất nhiều năm, hiện tại cái đĩa phép kia đã không mang hình dáng bạch bảo thạch cùng với bí ngân và gỗ hồ đào cứng rắn buộc lại, hoa văn hệ lửa màu đỏ hoa lệ đã thay thế bí ngân, quần dọc theo thân trượng, mà mặt ngoài bạch bảo thạch lại quần đầy phù văn bí ngân. Hắn đem pháp trượng đưa cho Salazar: “Sờ một cái xem?”

Đĩa phép của hắn được tạo ra không lâu sau khi bọn hắn quay trở về, Godric vẫn thần thần bí bí không chịu nói cho hắn biết rốt cục đã dùng loại nguyên liệu thần bí nào thay thế viên bạch bảo thạch đã thất lạc kia, hơn nữa vẫn bảo bối vô cùng không cho hắn động vào cây đĩa phép này, đây là lần đầu tiên chạm vào. Hoa văn trên đĩa phép vô cùng ôn nhuận, mang theo cảm xúc đặc thù, khi hắn chạm vào thì cho hắn một cảm ứng kỳ quái, tựa hồ... “Đây là, linh vũ tớ?”

“Đây là chính cậu đưa cho tớ!” Godric liền vội vàng nói.

Salazar nhú mày một cái. Linh vũ của Vũ Xà giống như là sừng của Độc Giác Thú, đều do ma lực của bọn họ ngưng kết, là thứ vô cùng quan trọng. Năm đó mới gặp gỡ, Godric không cẩn thận lộng rút linh vũ của hắn khiến hắn đau lòng rất lâu, nếu không Ade Ryan xuất thủ bảo vệ hắn, hắn khả năng khi đó liền đem Godric đánh chết.

“Cậu cũng không thể chơi xấu!” Godric nhìn đĩa phép: “Nó đã từng cứu mạng của chúng ta...”

Lời nói thật như thế, nếu như không phải là bởi vì Godric có một căn đĩa phép cường hãn, bọn họ khả năng không sống tới ngày hôm nay.

“Mặc dù là như vậy, thế nhưng nghĩ đến chuyện cậu cầm linh vũ của tớ chiến đấu, có điểm ác tâm...”

Godric: “...”

Cậu là đang ghét bỏ tớ hay ghét bỏ chính cậu?

Salazar suy tư một hồi, biến trở về nguyên hình, cúi đầu với hắn: (chỉ có chính tay cậu hái xuống mới có thể sử dụng)

Godric nhìn sợi linh vũ màu đỏ dài hơn một thước, thập phần do dự: “Cái này... Nếu như rút ra, cậu sẽ không chảy máu chứ?”

Salazar: “... Không biết.”

Godric cầm sợi linh vũ kia. Nó tuy rằng thẳng tắp, nhưng thực tế thập phần mềm mại, hắn tức hồ không có dùng lực linh vũ đã rơi xuống. Salazar nguyên bản bình thản lại chợt bị xao động ma lực, cảm giác nguy hiểm khiến hắn rợn cả tóc gáy.

“Cậu đây là... Đau?” Hắn cẩn thận hỏi.

Salazar biến trở về hình người, lạnh như băng đáp: ” Không phải.”

“Cậu tức giận?” Godric càng cẩn thận hơn.

“Cũng không phải.” Salazar lắc đầu. Vũ Xà đều là thủy thuộc tính, nhưng linh vũ của chúng lại ẩn chứa hỏa nguyên tố thuần túy, cho nên mới có thể cân đối ma lực khổng lồ trong cơ thể của chúng. Hôm nay mất đi linh vũ cân đối, ma lực của hắn khó tránh khỏi phập phồng lớn hơn một chút, ngay cả tính cách cũng có chút nghiêng về âm lãnh, có chút giống tình huống khi hắn cực đói không thể khống chế được bản năng.

Nghe xong giải thích của hắn, Godric thở dài một hơi. Hắn nhớ lại quá khứ rất lâu, nhớ lại dáng dấp lạnh lùng khi hắn nhìn thấy đại Sa lần đầu tiên, bình tĩnh đại ngộ: “Cho nên khi đó cậu không phải cố ý?”

Salazar: “Cố ý?”

“Tớ vẫn nghĩ là cậu cố ý làm tớ sợ.” Godric nói: “Cậu còn ở ngay trước mặt tớ đem ‘tớ’ ấn lên tường ...”

“Nếu như ‘cậu’ lại hỏi lại cái vấn đề ngu xuẩn kia thì tớ cũng sẽ quất cậu như vậy.” Salazar lạnh lùng nói.

“... Đây là tớ có thể khống chế sao?” Godric vẽ mặt cầu xin thu hồi linh vũ: “Tớ có thể cầu xin với khí lực bây giờ của cậu hãy quất nhẹ một chút không!”

Salazar hừ một tiếng.

Godric nhìn hắc, đột nhiên cười rộ lên. Hắc ôm lấy bờ vai của hắc, cười hì hì nói: “Đi xong Hogwarts chúng ta liền rời đi đi, chờ đến tận thế giới hai chúng ta đi du lịch, không mang theo người khác! Tổ đã sớm phiền chết đám tiểu tử kia, kết cục như vậy cũng không sai!”

“... Tốt.” Salazar gật đầu.

Bọn họ liếc nhau, đều nở nụ cười.

—— Chính văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhom-to-tong-xuyen-viet-cua-ta>